

Gennadij Malachov

OSUD, ŽIVOT, ZDRAVÍ

Karma, úděl, osud, hřích... Tato slova zcela úzce souvisejí s kvalitou našeho života. Špatné zdraví, nesoulad v rodině i problémy v podnikání zavinuje špatná karma. Dostává člověk svoji špatnou karmu od narození, nebo je *za* svoji kladnou (či zápornou) karmu odpovědný sám? Můžeme změnit svůj osud? Pokud porozumíme karmickým zákonům a naučíme se s nimi pracovat, prospěje to našemu duchovnímu rozvoji i pozemskému štěstí. S tím vším vás seznámí kniha klasika přírodní léčby Gennadije Malachova.

- Biologické vysvětlení pojmů duchovní vývoj, karma a hřích
- Jednotlivé druhy karmy
- Karmická psychologie aneb Jak pracuje karma v průběhu života
- Křivda, urážka, nenávisť, sebevražda
- Předávání problémů a nemocí dětem
- Vliv odpracované karmy na současný život

Obsah

PROČ JSME TAK RŮZNÍ	
ANEB UČENÍ O REINKARNACI.....	8
VESMÍR A ČLOVĚK.....	13
Cesta duchovního vývoje člověka.....	14
Role člověka v utváření světa.....	15
Důležitost času.....	17
ROLE HŘÍCHU A KARMY V PROCESU	
DUCHOVNÍHO VÝVOJE ČLOVĚKA.....	20
Biologické vysvětlení pojmů duchovní vývoj,	
karma a hřích.....	21
Literární prameny o karmě.....	24
MECHANISMUS KARMY.....	29
Uspořádání vesmíru a sil, které v něm působí....	29
Organizace člověka z pozice	
mnoharozměrnosti neboli těl.....	31
Tři struktury člověka odpovědné za zdraví,	
společnost a osud.....	34
Vědomí, podvědomí a nadvědomí člověka.....	38
Parametry a obsah duchovních struktur	
člověka.....	41
Kde se karma nachází, a jak se realizuje.....	45
Druhy hříchů a karmy: kvalita, kvantita	
a úrovně uspořádání.....	50
Duše.....	60
Životní energie.....	61
Život.....	61
Fyzické tělo.....	62
Vědomí.....	64
Země.....	65
O karmě v úzkém pojetí.....	69
Co hýbá člověkem a nutí ho, aby svou karmu	
kultivoval?.....	69

Jak se okolo šesti projevů v poli vědomí člověka utváří karmická informace?.....	72
Další cesty předávání karmické informace.....	95
Jednotlivé druhy karmy.....	97
Jak se může karma předávat po rodové linii?... Karmická psychologie aneb Jak pracuje karma v průběhu života.....	100
Životní cesta člověka a karmické uzlíky.....	118
Jak se projevují účinky karmických programů? Vliv odpracované karmy na člověka v současném životě.....	133
Karma předků.....	145
Karmické nemoci.....	149
Karmické informace v předmětech a věcech ...	150
PRÁCE S VLASTNÍ KARMOU	153
O pravé víře v Boha.....	158
Hlavní otázky života, životní výzvy, čas vstoupení karmy.....	170
O přáních a pocitech radosti.....	172
Prosba o vyléčení s následným odpracováním ..	176
Rozhodnutí o vlastní užitečnosti a její uvedení do života.....	182
ZÁVĚR	191

Pojmy *karma, úděl, osud, hřích* spojuje vědomí člověka a předkládá nezbytný návod na dokonalé jednání. Špatné zdraví, nesoulad v rodině, hádky s blízkým člověkem, problémy v podnikání zavinuje špatná karma. Dostává člověk svoji špatnou karmu od narození, nebo za svoji *kladnou* či *zápornou karmu* zodpovídá sám? Můžeme změnit svůj osud? K čemu je nutná karma a jak s ní pracovat? S tím vším vás seznámí nová kniha klasika přírodní léčby, hvězdy televizní obrazovky Gennadije Malachova. Porozumět karmickým zákonům a naučit se s nimi pracovat prospívá duchovnímu rozvoji člověka a napomáhá jeho pozemskému štěstí.

Tato kniha není učebnicí medicíny. Všechna doporučení musíte konzultovat s ošetřujícím lékařem!

Proč jsme tak různí aneb Učení o reinkarnaci

Lidstvo odedávna zajímá jedna a tatáž otázka: proč každého člověka potkává určitý osud? Jednoho šťastný, druhého už od samého narození nešťastný? Když se s touto otázkou obrátíme na dogmatické křesťanské učení, dostaneme odpověď: každý člověk dostane při narození duši od Boha a žije v podmínkách, jež mu Bůh přidelil. Pak se vynoří následující otázka: jestliže všichni lidé dostali stejné duše, proč mají tak různé životní podmínky? Kde je spravedlnost, rovnost a Boží láska ke svým dětem? Možná odpověď zní: lidé v průběhu života musejí napravovat špatná rozhodnutí, překonávat nezdary, očišťovat duši. A po smrti za všechno dostanou nějaké blaho.

Ale život nám ukazuje, že každý člověk, jenž se narodí, má osudem určené postavení a takové podmínky, které může těžko změnit. Pracovat na zlepšení

duchovní kvality zkrátka často není možné. Posuďte sami: někteří lidé se rodí do vysoce rozvinuté a kulturní země. Jsou předem chráněni státem. Druzí se narodí doprostřed chudoby, zaostalosti, bezpráví a negramotnosti. Jedni dostanou fyzické zdraví, jsou štědře obdařeni různými schopnostmi a talenty. Jsou obklopeni láskou, péčí a radostí. Druzí naopak přicházejí na svět do hrubého a zvrhlého prostředí, kde je nikdo nepotřebuje. Jsou nemocní, zmrzačení, s nerozvinutými schopnostmi a v úplné chudobě. Zkrátka: od prvních dnů narození jsou obklopeni neštěstím a to se jich drží až do smrti. Ve většině případů osud člověka určují podmínky, do nichž se narodí.

Na otázky, proč mají lidé tak rozdílné psychické vybavení a kvality, je marné hledat přesvědčivé a logické odpovědi v náboženství či vědě. Jestliže při narození všichni lidé dostávají stejnou duši, proč mají tak rozdílný osud?

Jednoduché vysvětlení osudu snadno přijímají šťastlivci hýčkaní životem. Ukřivdění se s takovým rozdělením nikdy nesmíří. Je dobré dostat čistou duši a zároveň výborné podmínky. Tehdy je možné žít poctivě a duchovně se zdokonalovat. A jak to má udělat člověk duchovně nerozvinutý, zatížený špatnou dědičností, a ještě k tomu ve zločinném a chudém prostředí? Pro většinu z nich je tento úkol nesplnitelný a lidé, kteří plují na této vlně, říkají: „Co nadělám, když mě Bůh takového stvořil?“

Vypadá to, že člověk, jenž dostal čistou duši, dobrý osud a pevné zdraví, nemá na svém počestném životě zásluhu. Z toho by mohlo vyplývat, že není třeba

vinit sadistu a maniaka, že se stal tím, kým je. Zlou duši, podobnou zvířeti, prý tito lidé dostali při narození. Podobné úvahy člověka ospravedlňují a zbavují ho odpovědnosti a trestu.

Normální současný člověk nemůže takové náboženské vysvětlení osudu přijmout. Je dostatečně vzdělaný, sečtělý a zná život. Zajímají ho podrobnosti, klade otázky a chce být pánem svého osudu. „Dětské“ odpovědi ho už neuspokojují. Náboženskému vysvětlení se vyhýbá a sám hledá jasné, přesné a logické odpovědi.

Náboženství na tyto otázky odpověď nedá, ale duchovní znalosti Východu nabízejí vyčerpávající vysvětlení fenoménu osudu. Říkají, že existuje učení o opakujícím se narození člověka. Podle tohoto učení člověk během života získává zkušenosti, profesionální návyky, působí na okolí svými myšlenkami, náladami, jednáním a skutky. V okamžiku smrti se pak odděluje fyzické tělo stejně jako pupeční šňůra s placentou a zůstává duše s množstvím informací. Tyto informace se nikam neztratí, ale nabalují se na duši a ta se za nějakou dobu znovu narodí do fyzického těla. Utváří tělo, smyslové orgány a rozum. Zkrátka utváří člověka. Ten prožívá nový život a získává novou životní zkušenost. Toto se opakuje mnohokrát. Během opakování se na duši nabaluje velmi mnoho informací. Podle jejich kvality bude duše „světlá“, nebo „tmavá“.

Pro informaci je typické vzájemně se určitým způsobem ovlivňovat se samotnou duší, vědomím člověka a okolím, kde působí. Souhrn těchto ukazatelů tvoří osud člověka, jeho charakter a zdraví. Z toho vyplývá,

že svůj současný život si během svých minulých životů každý vytvořil sám. Budoucí život si tvoříme svými postoji a skutky už v životě nynějším.

Vnucuje se řada otázek. K čemu člověk potřebuje tolik životů? Není možné uspět v jednom životě? Člověk žije v obrovském živém organismu, vesmíru (Bohu). Cíle života jsou dva: pracovat pro blaho celku - vždyť on nás stvořil, živí nás - a současně rozvíjet svůj potenciál a nadání, abychom sloužili ještě lépe. Za jeden pozemský život člověk úspěšně vyřeší jen velmi malou část zadaných úkolů. Proto je nutný velký počet životů.

Vyvstává další otázka: proč je nutná smrt a co se děje v době od úmrtí do nového opětovného narození? Po smrti fyzického těla se člověk neztrácí, zůstává jeho duše. Duše je velmi složitý informačně-energetický soubor. V souladu s východním učením o minulých životech se v období mezi smrtí a novým životem duše člověka nachází ve vyšších neviditelných světech. Tam získává možnost zpracovat své pozemské zkušenosti, duchovně se obohatit a připravit na nový pozemský život. Nový život musí začínat na základě předchozí zkušenosti, jež musí být zpracována a osvojena.

Úděl člověka v následujícím životě tvoří *vládce karmy*. Je to zvláštní síla, která vychází ze zkušeností získaných v minulém životě. Vládce karmy vybírá charakter, zvláštnosti fyzického těla, čas, zemi, místo, rodinu i okolnosti zrození. To vše je nezbytné pro to, aby mohlo dojít k dalšímu rozvoji člověka. Odtud lze odvodit, že doba mezi dvěma životy na Zemi je velmi

rozdílná. Existuje domněnka, že průměr této doby je asi sedm set let.

Člověk se narodí a žije v různých zemích. Postupně odhaluje a rozvíjí svůj Božský potenciál. Svoje současné talenty, schopnosti, osud, fyzické tělo i zdraví jsou plody zpracované v minulých životech na Zemi. V předchozích všechno zpracovává naše mysl, nálady, zkoušky a události z předchozích životů. Ukazuje se, že vše, co se děje, je v rukou člověka a závisí na správném chápání, volbě a vůli. Správné životní směřování a vůle realizovat je tvoří základ pro výsledný charakter a zdraví již v současném životě. Bohužel lidé ve své duchovní slepotě a tíhnutí k materiálu nasbírali „špatná semena“. Jsou obklopeni neštěstím, které je pronásleduje. Výsledkem jsou nářky na nespravedlnost Boha, který některé lidi miluje a jiné ne. Sesílá na ně strádání, zbavuje je jejich schopností, posílá jim chudobu a oni se potom ztrácejí sami sobě. Zbývá jim jedině: pracovat sami na sobě.

Tato práce však nespočívá v tom, že člověk prosí o odpuštění za svůj hřích. Je potřeba změnit svůj pohled na svět a povahové rysy. S přihlédnutím k charakteru se mění zkoušky každého dne, nálada každé hodiny, mysl každé sekundy.

Vesmír a člověk

Slovo *karma* nyní zní v mnoha jazycích. Význam tohoto indického slova vyvolává ve vědomí člověka něco nevyhnutelného, co působí negativně. *Karma, úděl, špatný osud, hřích* jsou pojmy, které vědomí člověka ztotožňuje s něčím, co je velice tvrdým trestem za předchozí provinění. Špatné zdraví, na vině je karma. Neurovnaný rodinný život, na vině je karma. Nedaří se, na vině je karma. Nedostavilo se osobní štěstí, na vině je karma. Seznam lze libovolně rozšířit a vše svalit na karmu. A jaká je role člověka v působení karmy? Jaké jsou druhy karmy? Jak je možné samostatně pracovat s karmou? Na co vůbec karmu potřebujeme? Na všechny tyto i další otázky se spolu s vámi pokusíme odpovědět na stránkách této knihy. Naším úkolem je, abychom se karmy nebáli a pracovali s ní pro blaho své rodiny, vlasti, země a celého otevřeného vesmíru.

Aby člověk obstál v důležitém stupni chápání problémů a našel cesty k jejich řešení, nevyhnutelně po-

třebuje předběžné vysvětlení. To se dotýká samého základu: cesty rozvoje lidské podstaty, role člověka v utváření světa a termínu uskutečnění jeho poslání.

Cesta duchovního vývoje člověka

V linii tisícileté historie lidstva lidé vyzkoušeli různé varianty svého rozvoje. Můžeme je rozdělit do čtyř velkých skupin: hromadění materiálního bohatství, zdokonalování profesionálních kvalit, uspokojení smyslových potřeb a rozvoj duchovních schopností. Zkušenosti nakonec ukazují, že první tři varianty jsou konečné a nemají perspektivu dalšího rozvoje. S přibývajícím věkem člověk vnímal, že své životní úsilí ztrácel při získávání materiálního blaha, při poznávání profesionálních tajemství nebo uspokojování smyslových potřeb, které mu po smrti nejsou k ničemu. Došlo k rozčarování, chtěl by vrátit život zpět, být opět mladý a kochat se plody své práce. Ale to bohužel není možné. Ukázalo se, že nejvíce perspektivní je rozvíjení duchovních schopností. Vědomý život člověka smrt nepřerušila, člověk i nadále existoval jako duchovní bytost a mohl aktivně ovlivňovat události života zde na Zemi. Přesvědčivými svědky je mnoho svatých lidí všech dob a národů. Tímto způsobem byla definována *jediná cesta* rozvoje člověka. Početí i život v děloze u matky, narození i život na planetě Zemi, během kterého je nutné zajímat se o rozvoj duchovních schopností. Ty člověk potřebuje po smrti. Pro duchovně rozvinutého člověka bude smrt přechodem od tělesného, pozemského života do oblasti kosmického života. Tehdy dojde k odložení

ní fyzického těla (jako dříve placenty) a ke zrození i životu v duchovním světě. Člověk bude existovat v podobě energetického pole, pro které je domovem celý vesmír. V této souvislosti hovoří evangelium o tom, že během pozemského života je třeba se připravit tak, aby se člověk dostal do Království nebeského a našel život věčný.

Role člověka v utváření světa

Role člověka v utváření světa očividně vyplývá z toho, co člověk má k dispozici a jak s tím nakládá. Pro začátek vyčleníme základní *bloky vlastnictví* člověka. Prvním je energetická forma života, pole vědomí (duše). Druhým uvědomění si vlastních rozumových schopností. Třetím fyzické tělo s jeho fyziologickými funkcemi.

Energetickou formu života, pole vědomí (duši) už „spatřili“ současní vědci. Připomíná lidský zárodek s velkou hlavou a dlouhým ocáskem, který se pohybuje a „rozpouští“ v nekonečno. To ukazuje, že duše „vyrostla“ z ohromného „Něčeho“, což se jeví jako vesmír, k němuž je duše připoutaná a kterou vyživuje. Informačně-energetická struktura duše je tvořená a pracuje na základě zvláštních energií vesmíru („nejen chlebem živ je člověk“). Na úrovni duše je člověk svázán s vesmírem a potřebuje jej.

Na základě energetické formy života, pole vědomí (duše), se formuje uvědomění člověka. Vědomí pracuje s různými toky informací. Můžeme je rozdělit na vnější a vnitřní. K vnějším tokům patří ty, které přijímají smyslové orgány člověka. Například toky infor-

mací postupují přes smyslové orgány (oči, uši, kůži, jazyk, nos) a přes mozkovou kůru pokračují k čistě energetickým strukturám vědomí. Mezi vnitřní toky patří různá rozumová činnost. Rodí se v „hlubinách“ energetického vědomí, postupuje přes kůru mozkovou, nervový a endokrinní systém, a tak se šíří do celého organismu. To v zásadě pociťujeme jako napětí svalů a hybnou sílu. Tímto způsobem, prostřednictvím vědomí člověka, dochází k výměně informačních toků. Jedny toky jdou z *energetických hlubin* duše (vědomí) ven do fyzického světa. Druhé z fyzického světa v opačném směru přes smyslové orgány vstupují skrze poznání do duše člověka. V souhrnu to znamená, že vesmír přes vědomí člověka promítá svůj vliv do materiálního světa.

Fyzické tělo člověka se formuje podle holografické šablony energetické formy života. Energetická forma života, pole vědomí, se musí neustále ovlivňovat s materiálním světem. („Bůh stvořil člověka z prachu a vdechl mu život.“) Proto existuje stálá součinnost: prostřednictvím dýchání se vzduchem, prostřednictvím nutnosti přijímat tekutiny s vodou, skrze konzumaci pevné stravy s různou hmotou. V souhrnu je člověk tedy přes vzduch, vodu a hmotu jako pupeční šňůrou svázán s planetou Země. („V potu tváře budeš dobývat chléb, dokud se nevrátíš do země, ze které jsi vzešel, neboť prach jsi a v prach se obrátíš.“)

Člověkem prochází proudy vzduchu, vody a potravy, čímž „přepřacovává“ hmotu planety: oduševňuje ji a napomáhá jejímu kosmickému vývoji. Tomuto procesu nepřímo napomáhá také rukodělná činnost

člověka, ale zdaleka ne každá. Na fyzické tělo je možné pohlížet jako na pracovní nástroj, jehož prostřednictvím vesmír působí na fyzický svět planety Země („I stvořil Bůh člověka, kterému dal Zemi, aby ji obdělával a chránil!“)

Duši, vědomí a tělo člověka potřebuje vesmír proto, aby ukázal svůj vliv na planetě Zemi. Vesmír dává člověku vše, co pro tuto práci nevyhnutelně potřebuje (duši, život, potravu, tělo). Vesmír uskutečňuje také kontrolu nad tím, co zamýšlí. Tímto způsobem člověk zodpovídá za správné používání své duše, životní energie, vědomí, těla a svěřenou planetu Zemi. (Přečtěte si podobenství Ježíše Krista v *Evangeliu podle Matouše*, 25, o třech služebnících, kterým Hospodin svěřil svůj majetek - dal jim stříbrné hřivny. Dva služebníci je použili a přinesli Hospodinovi zisk. Třetí zakopal stříbro do země a vrátil ho bez zisku. Hospodin se na služebníka rozhněval, protože dar nezhodnotil. A tak stříbro lenivého služebníka rozdal druhým a jeho samého potrestal. „Každému, kdo umí, ať jsou dary rozmnoženy, a tomu, kdo neumí, ať je odebráno i to, co má. Nehodný služebník ať je vyvržen do tmy: tam bude pláč a skřípění zubů.“)

Důležitost času

Každý proces má svůj čas. Pokud není v určité době zahájen, tak započaté dílo není dovedeno do svého zákonitého konce, a to znamená, že není splněno, čímž se ztrácí. To má zvláštní důležitost pro normální vývoj lidské existence. Otázka tedy zní, zda člověk

přejde do duchovního světa a získá život se spoustou možností, nebo zahyne.

Pro objasnění tohoto procesu si představte takovýto obraz: lidský zárodek se vyvíjí v děloze matky. Přibližuje se termín porodu a on si uvědomí, že se bude muset sám o sebe postarat. Dokáže to v tomto světě? Malý člověk by nejrady zůstal dál v děloze. Má strach z toho „jiného“ světa, ve kterém se bude muset postarat sám o sebe. Nyní žije plně chráněný matkou, přebývá v něze, spokojenosti a lásce. A zatím se děloha matky připravuje na porod dítěte.

Život Sluneční soustavy a planety Země má své hranice. Na Zemi se neustále střídají pokolení lidí proto, aby lidé dostali možnost duchovně dozrát a mohli pak přejít do beztělesného kosmického života. Země tak slouží lidstvu jako „děloha“. Člověk má za úkol během několika vtělení (jedno vtělení znamená cyklus narození, život a smrt) přirozeně dozrát a potom vstoupit do kosmického života. Duchovně rozvinutá bytost dostává od vesmíru více síly, možnosti a prostor pro splnění úkolů, které tvoří práci kosmického měřítka (tuto práci splňují andělé a polobozi nebo také *tvůrčí síly*).

Pokud člověk nestačí prohlédnout, rozvinout v sobě duchovní zárodky (jako ručičky a nožičky), tak spolu se zánikem planety Země a Sluneční soustavy jako duchovní bytost umírá i on sám. Mimochodem příkladem smrti planety je Měsíc, satelit Země.

Závěr. Každý člověk je nucen se během pozemského života zabývat rozvojem svých duchovních schopností a nadání. To je jeho hlavní úkol. (Stejně

se zárodek v děloze matky zabývá pouze tím, co formuje jeho tělo a orgány nezbytné pro pozemský život.) Člověk musí vést duchovní přirozený život bez technologických zbytečností. Neničit přírodu, ale napomáhat jejímu přirozenému rozvoji. Všemi silami se snažit rychle projít svou pozemskou cestu, duchovně se zformovat a být budovatelem kosmu.

Role hříchu a karmy v procesu duchovního vývoje člověka

Anozi hovoří o svobodě volby. Říká se, že si člověk volí duši, životní energii, vědomí i tělo a podle svého uvážení je využívá ku prospěchu, nebo naopak ke zlu. To není pravda. Žádnou svobodnou vůli k výběru člověk nemá a ani mít nemůže. Cestu rozvoje a činnost člověka vytvořil a určil Vesmír. Odklon od této cesty, dobrovolný či nedobrovolný, je náležitě potrestán. Vesmír je totiž ve stavu harmonie, ale jednání člověka ho z rovnováhy vyvádí. K nastolení rovnováhy následuje ze strany vesmíru stejně silný impulz, který rovnováhu obnovuje. Jak člověk během své životní cesty vykonává různé činnosti, vesmír je svými nepřetržitými impulzy koriguje, aby byl neustále udržován stav rovnováhy.

Odklon od správné cesty rozvoje člověka je spatřován jako hřích. Slovo *hřích* označuje *narušení (přestoupení) zákona* nebo zákonů rovnováhy. Mechanis-

mus, s jehož pomocí je člověk směřován na „správnou cestu“, uskutečňuje karma.

Překlad slova *karma* ze sanskrtu znamená *skutky*. Člověk páchá hříchy a vesmír jej odvetnými, rovnocennými skutky vrací na jeho místo. To je karma.

Mechanismus karmy je nevyhnutelný proto, aby člověk pochopil svoji skutečnou cestu rozvoje a neodklonil se od ní. V konečném důsledku je pro člověka štěstím. Vede ho k duchovním výšinám, věčnému životu a oddané službě. Kdyby nebylo mechanismu karmy, neexistoval by vesmír jako jediný, účelně a harmonicky uspořádaný organismus.

Závěr. Karmický mechanismus není třeba jenom znát a rozebírat jeho působení, ale je třeba s ním dovedně pracovat. Práce s ním umožňuje duchovní růst a pozemské štěstí člověka.

Biologické vysvětlení pojmů duchovní vývoj, karma a hřích

Otázka, kterou řešíme, se týká karmy. Je složitá a pro některé úplně nová. Musíme se na ni podívat z hlediska celku a rozebrat ji i do detailu. Jestliže si problém zřetelně nepředstavíme, nedojde k pochopení jeho závažnosti a touze cokoli udělat. Proto navrhuji objasnit otázku na známém a dobře pochopitelném příkladu, lidském organismu. Vždyť principy vzniku života i celých systémů jsou tytéž (Bůh stvořil člověka k obrazu svému).

Organismus člověka je jedinečný, celistvý, harmonický systém. Ten je složen z obrovského množství

jednotlivých buněk. Každá buňka v organismu je samostatné, živé „stvoření“ a má dvojí význam. Na jednu stranu každá buňka žije jakoby pro sebe. Na druhou stranu plní přidělenou funkci, ke které ji utvořil a při životě udržuje organismus. V prvním případě chce žít svévolně a ve druhém dostává volnosti tolik, kolik jí nezbytně potřebuje, aby buňka i celý organismus fungoval normálně. V čem spočívá kompromis mezi těmito dvěma potřebami buňky? Krátce vysvětlíme.

1. Základ tvoří „pilíř“ všech systémů, orgánů, tkání i buněk v hologramu informačně-energetických struktur života. Tyto struktury jsou odpovědny za to, kde a jaká buňka musí být umístěna a jakou funkci bude na daném místě vykonávat. Tady se udržují informačně-energetické modely (šablony) všech buněk organismu a s jejich pomocí se neustále obnovují. Je dáno, že velká část buněk se obnovuje asi padesátkrát. Jedna energetická buňka (duše buňky) se v organismu vtěluje v rozsahu padesáti životů. Potom se obnovování zastavuje a nastává smrt. Jinými slovy: už na úrovni *stvoření* je předurčen osud, role a úkoly buňky.

2. Každá vytvořená buňka v organismu musí odvést svou práci. Tuto práci reguluje, usměrňuje a zabezpečuje stavební energetický materiál. K tomuto účelu je organismus vybaven množstvím systémů: nervovým, endokrinním a zažívacím. Nervový systém dává impuls k činnosti. Endokrinní systém určuje, nakolik je třeba zvýšit sílu buňky pro splnění potřebné práce v současnosti i do budoucna. Zažívací systém

(přes který se uskutečňuje výživa, dýchání, zpracování regulace hmotnosti) zabezpečuje splnění práce pomocí materiálních prostředků. Buňka sama o sobě tedy práci urychlit ani zastavit nemůže. Aby se mohla rozvíjet a žít, splňuje rozkaz, který přichází z celého organismu.

3. Nehledě na to, že organismus člověka tvoří jeden celek, jsou jeho buňky různé. Z vnějšího pohledu se role a život buněk značně liší podle stupně práce, kterou provádí. Známe buňky nervové, srdeční, plicní, oční, pohlavní, kostní, kožní, míšní, tukové, žaludeční a další. Mezi buňkami existuje zvláštní hierarchie. Organismus může snadno dobrovolně přispět jedním druhem buněk, ale nemůže žít bez druhých. Například při vyhladovění k smrti může organismus ztratit všechny tuk, šedesát procent míšní hmoty, také část kostní hmoty, ale množství mozkových a srdečních buněk zůstane beze změny.

4. Lze předpokládat, že některé buňky „chtějí žít lépe“ nebo se „osamostatnit“ od ostatního organismu. Jak s nimi v takovém případě organismus naloží? Za celistvost organismu a pořádek v něm odpovídá imunitní systém. Činnost každé buňky je pod trvalým dozorem. Když přestane plnit svou funkci, neodpovídá na regulační signály a prudce se snaží demonstrovat „egoistické zájmy“, jsou k ní poslána imunitní tělíska, která ji zahubí. Ve složitých a těžkých případech se do boje zapojuje celý organismus: zvyšuje se teplota, cirkulace krve, vzrůstá produkce imunitního systému a podobně. Vzniká bouře v organismu, která ničí „ne-

věrné". Po ní se organismus vrací ke své normální práci.

Nyní si představte organismus Boha (vesmíru) a sami sebe jako buňku v něm. V informačně-energetickém těle Boha se nachází vaše duše, která se periodicky vtěluje do fyzické formy a na různých místech Země plní předem zadané úkoly. Pokud se odkloníte od plnění zadaného úkolu, potom musíte snášet újmu, která má stejnou sílu jako předešlý odklon. Tak pracuje mechanismus karmy. Nejprve se pokouší vrátit vás na cestu pravdy pomocí regulujících signálů. Pokud to nepomůže, tak to prostě provede pomocí imunitního systému.

A naopak pokud dobře plníte zadané úkoly od jednoho „buněčného vtělení" ke druhému, posunujete se po „služebním žebříčku": od buňky kůže na patě k míše, krvi, nervu k pohlavní buňce, která se sama může stát organismem.

Závěr: Jednoduše je třeba žít a radovat se ze života. Nedělat nic zbytečného, nic, co neposiluje. Jednoduše zabezpečovat svou životní existenci, neničit přitom okolní svět, živou přírodu a učit tento životní styl své děti.

Literární prameny o karmě

V různých literárních pramenech je karma popsána odlišně. Například v klasické práci o józe *Jógasútra*. Patandžali o ní hovoří stručně jako o mechanismu odměňování za minulé zásluhy. Naznačuje, jaké jsou vyhlídky karmy v závislosti na minulých skutcích a čím se odlišují.

Bhagavadgíta (podle překladu ze sanskrtu je karma označena jako *Božská píseň*) vypráví o karmě přibližně stejně, ale podrobněji. Nejvyšší Osobnost Hospodina - Křišna učí vojína Ardžunu: říká mu, že v materiálním světě každý člověk musí vykonávat nějakou práci. Upozorňuje, že práce může poutat člověka ke světu, ale také ho může osvobozovat. Pokud člověk navenek provádí různé činnosti, zachovává intelektuální klid (zasvěcuje plody práce ne sobě, ale Bohu), může se od působení karmy osvobodit. „Bud' vyrovnaný, Ardžuno, když splatíš svůj dluh, neznepokojuj se úspěchem ani neúspěchem. Takové sebeovládání se nazývá jóga. Věrně služ Hospodinovi, odlož všechna přání, ta přitahují k sobě špatné činy a v takovém rozpoložení myslí se odevzdej Jemu. Ti, kdo se chtějí kochat plody své práce, jsou lakotní. Člověk zaujatý oddanou službou Hospodinovi se v tomto životě osvobozuje od dobrých i špatných karmických následků. Proto tíhne k józe, v níž je zahrnuto veškeré umění. Moudří, kteří se odávají věrně službě Hospodinovi, se osvobozují od tíhy karmy a koloběhu narození i smrti a dosahují stavu, kdy strádání nad nimi nemá moc."

Ve *Starém zákoně* se také hovoří o mechanismu odměny za zkoušky, „oko za oko, zub za zub". A v *Novém zákoně* Ježíš Kristus učí, jak je třeba žít, jak jednat, abychom došli do Království nebeského.

V *Agnijóze* Heleny Řeřichové* je už mechanismus působení karmy objasněn. Podle ní si člověk ve svém

* V Eugenice jsme od této autorky vydali následující tituly: *Karmická setkání* (2006), *Karma odsuzujících* (2007) a *O osudu a údělu* (2008) - pozn. nakl.

vědomí vyvolává různé myšlenky, představy a podle nich jedná. Myšlenky jsou považovány za energii, která se šíří od člověka do prostoru a potom se vrací zpět. Myšlenka může být přijata i jiným Člověkem, který ve stejnou dobu myslí analogicky, a ta ho může vyprovokovat k jednání. V celku tedy člověk užívá plody své mysli, činů a podobně.

V současné době se objevila řada nauk, které se zabývají psychologií (naukou o duši) a současně pracují s různými druhy karmy. *Psychoanalýza* G^eJi^{mz} zakladatelem je Sigmund Freud) to dotáhla na úroveň uvědomění si problémů uložených v podvědomí. *Holotropní dýchání* (jehož zakladatelem je Stanislav Grof) spočívá v aktivizaci a vybavení si informací, které se nahromadily během mnoha minulých životů, a stresů současného života, pomocí techniky zvláštního způsobu dýchání. *Rebirthing* (zakladatelem je L. Orr) spočívá v očištění energetické formy života od následků stresů pomocí zvláštního způsobu dýchání, relaxace a hudby. *Hypnóza* spočívá v pohroužení pacienta do zvláštního stavu vědomí, které aktivizuje a vybavuje „potlačené“ problémy. Bylinkáři, šamani, čarodějové a excentrici mohou karmickou informaci do oblasti vědomí nejen vnést, ale i zničit. Vše záleží na stupni jejich umění a zkušeností.

Za zvláštní zmínku stojí příspěvek Sergeje Nikolajeviče Lazareva k rozvoji učení o otázkách karmy, psychologie a zdraví. Jeho série knih *Diagnostika karmy* představuje zvláštní spojení karmy a psychologie. Velkolepě ukazuje, jak psychologická negramotnost,

neschopnost ovládat svoje vědomí a nadání přispívá ke vzniku karmických problémů a jejich předání potomkům.

S jakými problémy jsem se setkal, když jsem studoval karmické učení, a v čem se projevila složitost položené otázky? Téma je těžké vysvětlit a moc se nedá systematizovat. Jedno následuje za druhým, ale bez opakování se nelze obejít. Otázky karmy se lépe vysvětlují a rozebírají na příkladech ze života a jen jako učební materiál se popisují těžko.

Výše popsané prameny vypovídají o jedné, případně několika zvláštnostech karmického učení. Když si vezmeme starobylé, originální prameny, ty vyprávějí o karmě a práci s ní. Jejich mechanismus není zajímavý. Lidem v dávné době možná stačily: za hřích následuje trest. Tobě, človče, stačí *Desatero přikázání*, dodržuj je a budeš zdrav a šťastný.

Současní vědci se zapletli do psychologických zvláštností. Každý vytvořil svou terminologii a metodiku, přestože všichni se zabývají stejným tématem a hovoří jen o něm. Mnoho prací je zasvěceno individuální karmě a prakticky se ukazuje, že karmickou činností strádá lidstvo jako celek. To se projevuje na úrovni ekologie i mezinárodních vztahů jako velmi nesprávný směr rozvoje. Podle mého názoru je třeba při osvětlování problémů začít všeobecnými pojmy a od nich přejít k jednotlivému člověku. Výklad karmického problému a možnosti práce s ním se tak projasní až nakonec. Tímto způsobem já jako autor upřednostňuji skromný pokus vysvětlit kolektivní

otázky lidstva ve vztahu ke karmické otázce tak, aby jim porozuměl každý člověk a mohl s nimi samostatně pracovat. Nejdříve se podíváme na karmu z pozice celého lidstva a potom přejdeme k objasnění karmické psychologie jednotlivce.

Mechanismus karmy

Uspořádání vesmíru a sil, které v něm působí

Na předchozích stranách jsme se podívali na vesmír z pozice nám známého lidského organismu. Pro zabezpečení normálního života probíhají v organismu velké i malé fyziologické procesy. Stejně tak i ve vesmíru existují různé síly a probíhá kontrola. Tak existuje speciální dozor, který se podobá imunitnímu systému organismu, jenž dbá na to, aby byla udržena celistvost, harmonie a správný rozvoj. Dozor probíhá na všech úrovních: v měřítku vesmíru, Galaxie, hvězdného systému, planet. V měřítku vesmíru je přirozené, že existuje taková obrovská síla. V měřítku Galaxie jsou síly mnohem menší, ještě menší jsou v hvězdném systému a mnohem menší na planetě. (Podle tohoto principu je sestavena hierarchie duchovních sil: od jediného Boha k hlavním bohům, polobohům a podobně. Řecký, in-

dický a řada dalších panteonů správně odrážely toto rozložení kosmických a přírodních sil).

Pro člověka jsou důležité ty síly, které dohlížejí a kontrolují pořádek na planetě i skutky každého člověka. Tyto síly ovládají vládci karmy. (Pro srovnání: lymfocyty kontrolují skupinu buněk, jedna lymfatická žláza kontroluje v organismu „svůj“ úsek, skupina lymfatických uzlin kontroluje část těla nebo orgán a podobně. Pokud se lymfocyty nechovají podle toho, k čemu jsou stvořeny, ale chovají se cizorodě, aktivizuje se lymfatická uzlina a skupina uzlin.)

Jakákoliv činnost každého člověka se nejen registruje, ale zapisuje se do jemných struktur kosmického písloiu. Tyto jemné struktury jsou označeny jako *čter*. liter piochá/í libovolnými materiálními objekty, ledy i člověkem.

Pro snadnější pochopení tohoto složitého procesu použijeme srovnání. Knihu života si představme jako magnetický pásek a člověka (jeho duševní i fyzickou činnost) jako magnetickou hlavu. Magnetická hlava vydává různé signály (v závislosti na tom, co člověk dělá: jestli odpočívá, přemýšlí, co prožívá, hovoří, pracuje a podobně) a na magnetický pásek - knihu života - se všechno zaznamenává. Všechny zaznamenané obrazy potom dohromady skládají speciální kroniku (knihu života), ze které se nic neztrácí.

Vládci karmy na základě této kroniky provádí korekci vývoje každého konkrétního člověka. Mnohým se tyto korekce zdají přespříliš drsné, ale v konečném důsledku slouží pro dobro člověka.

Organizace člověka z pozice mnohorozměrnosti neboli těl

Člověk je složitě uspořádan. Můžeme se na něj podívat z různých stran, například když se na tělo podíváme jako na matrjošku - dřevěnou panenku, která se skládá z několika do sebe vložených panenek od nejmenší až po největší - neboli „zjednodušení“ fyzického těla. Mně se více líbí, a je to více vědecké, vidění organismu z hlediska „zjednodušené“ hmoty těla.

Fyzické tělo člověka se tedy skládá z hmoty (tkání) - hmota se skládá z molekul - molekuly z atomů - atomy z elementárních částic - elementární částice z kvantu, které jsou určitým množstvím hmoty a energií - kvanty z ještě jemnějších částic, a tak lze pokračovat až k vakuu, jež přijímá zhušťující se stlačenější energii a informaci.

Nyní uvedeme velmi důležitou poznámku, která nám pomůže vše objasnit. Energeticky nejsložitější úroveň je vakuum. Dále, abychom postupili k hmatatelným pojmům hmotnosti, energetický potenciál výrazně slábne. Nejslabším energetickým potenciálem je fyzická práce (můžeme ji přirovnat k ráně). Energie chemických vazeb je mnohem silnější (můžeme ji přirovnat k výbuchu). Energie atomových vazeb je ještě silnější (můžeme ji přirovnat k síle atomového výbuchu). Energie kvantových polí prochází přes uvedené energie do dalších úrovní s mnohanásobně větším potenciálem. A všechny tyto energetické úrovně se prolínají, skládají člověka, a člověk má tak mož-

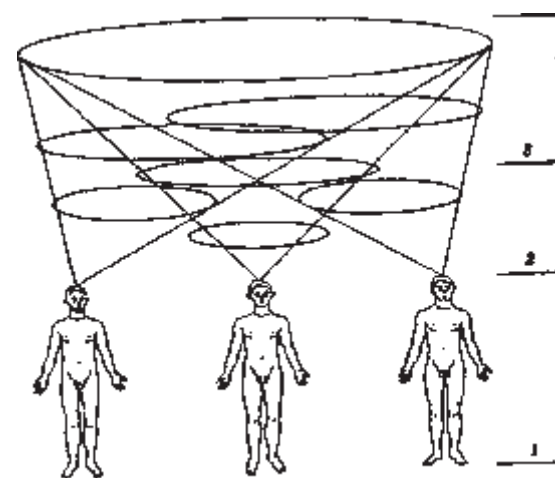
nost ze všech těchto úrovní ovlivňovat okolní prostředí. Na fyzické úrovni se to projeví tak, že člověk chodí, stojí, ohýbá se a shání si potravu. Na úrovni chemických energií probíhá trávení a další biologické procesy. A díky rozumovým procesům člověk jedná na úrovni, která se nachází za hranicí atomů kvantové energie. (Vzpomeňte si na učení Ježíše Krista: „... pravdu říkám vám, když budete mít víru a nebudete pochybovat... a této hoře řeknete: vstaň a vrhni se do moře, - stane se...“)

Nyní se podíváme na člověka z pohledu matřjošky. Z tohoto hlediska, kdy člověk začíná v hlubinách vakua (nejvyšším energetickém potenciálu) a končí ve fyzickém světě (prakticky nulovém energetickém potenciálu), musí mít několik „transformátorů snižujících energii“. Takovými snižujícími transformátory jsou čakry. Kolem nich se formují různá těla člověka, která jsou podobně jako matřjošky vložena jedno do druhého. Každé následující tělo má svůj energetický potenciál, jenž je menší než u předchozího těla. Tímto způsobem fyzickým tělem „hýbou“ a řídí ho „výše“ položená těla. Energeticky nejsilnější tělo, které člověk cítí a ovládá ho, je „tělo rozumu“.

Když vyjdeme z toho, co bylo výše řečeno, můžeme a musíme na člověka pohlížet ve dvou rovinách: ztenčení fyzické hmoty a těl matřjošek. Z tohoto pohledu člověk představuje zmenšenou čochku s ohniskem těla. Čochka je ponořena do vakua (éteru), snižuje energetický potenciál a formuje ohnisko - fyzické tělo, které funguje podle fyzického plánu. Tělo se získává na úrovni ohniska - fyzického těla. Všichni

se samostatně tvoříme a přitom jsme odděleni jeden od druhého. Na úrovni čochky jsme svázáni s jediným pramenem (pohroužení do Jeho těla - éteru): stvoření, živení, Jím řízení a na Něm závislí.

Člověk roste ze společného organismu života. Na této úrovni je vše živé mezi sebou spojeno. Další život „vypadává“ z obrazu a usazuje se. Obecně se společné pole lidí skládá z ras, národů, rodů, rodin a samostatných lidí.

Obrázek číslo 1.

Na obrázku číslo 1 je ukázána úroveň 1 - individuální. Na ní jsou všichni lidé samostatní. To je úroveň osobního zdraví. Úroveň 2 - společenská. Na této úrovni jsou lidé mezi sebou svázáni společenským polem a projevují tu rysy svého charakteru. Úroveň 3 - osud. Na úrovni osudu jsou lidé spojeni mezi sebou

různými karmickými povinnostmi i dluhy. Na úrovni společného lidského pole jsou lidé důležití jako jediný organismus pod jménem Lidstvo. Skrze toto pole myšlenkové formy jedněch lidí působí na druhé. Jedině tato úroveň přehledně ukazuje, jak těsně jsou lidé svázáni a odpovědní jeden za druhého.

Pro srovnání: oddělená buňka lidského těla je ponořena do materiálního a energetického „oceánu“ organismu. Materiálním oceánem rozumíme tekuté prostředí organismu. Energetický oceán jako pole vědomí je forma života společného lidského pole. Všechno toto je spojeno v těle a tvoří jedinou substanci, napodobeninu kroniky života, do které jsou ponořeny buňky lidského těla.

Tři struktury člověka odpovědné za zdraví, společnost a osud

Na planetě Zemi vznikl život. V zásadě se vyskytuje na jejím povrchu. Rozložení na povrchu je ohraničeno možnostmi atmosféry, do hloubky pak plodností půdy. Po celý život na planetě probíhá šest procesů: sebezáchovávat, rozmnožení, vedení, svoboda, spravedlnost a tvoření.

V celoplanetárním pojetí života se na planetě nacházejí živé organismy: viry, mikrobi, rostliny, hmyz, ryby, obojživelníci, plazi, teplokrevní živočichové a člověk. Všechny tyto druhy života vycházejí z jednoho systému a navzájem se ovlivňují. Všechny chtějí žít, rozmnožovat se, obsazovat nová teritoria pro život. Hájí své právo na život před druhými formami

života. Žijí v jakési spravedlivé harmonii mezi sebou, a když změní své vnější prostředí, zanechávají za sebou nějaké vytvořené životní prostředí.

Nás ale více zajímá člověk. Lidstvo v celku si můžeme představit jako lidskou strukturu, která zasahuje do života na celé Zemi. Tato struktura je jediná, ale skládá se z mnoha samostatných struktur: struktury, která udržuje viry, struktury mikrobů, struktury rostlin, struktury živočichů.

Z celkového pole života planety Země jsme vydělili struktury pole lidstva. Udržuje se a existuje na účet zrození, života, smrti a změny pokolení lidí. Z ní vyplývají dva druhy znalostí: kolektivní vědomí a kolektivní nevědomí.

Kolektivní vědomí je všelidská kultura, věda a vztah k reálnému časovému okamžiku. Kolektivní nevědomí je totéž, jen u minulých pokolení lidí. Informace kolektivního nevědomí je zkouška znalostí člověka a existuje v osobní informační bance „zapsané“ ve struktuře vesmíru (*Kronika Akaša*). K ní se může vědomě či samovolně dostat každý člověk a obdržet potřebnou informaci. Je důležité vynaložit potřebné úsilí a ... Odpověď může dostat ve snu nebo formou nenadálého osvětlení.

V souvislosti s tím, že pole lidstva tvoří a podporují životy žijících lidí, je na místě pohovořit o jeho vnitřní struktuře a hierarchii (*hierarchie* - řecké slovo, znamená *služební žebříček*). Na nejnižší úrovni jsou jednotliví lidé, kteří se spojují do rodin. Několik rodin tvoří rod, několik rodů národ, několik národů rasu.

Rasy (běloši, černoši, asiáté nebo indiáni) tvoří dohromady společné lidské pole.

Když vyjdeme ze společného lidského pole, můžeme učinit první důležité a potřebné závěry:

1. Průběh života každého jednotlivého člověka „se ukládá“ do společného lidského pole s vyhlídkou na kolektivní vědomí a kolektivní nevědomí.

2. Přes společné lidské pole je možné získat informaci o libovolném člověku, který žije nyní nebo už dávno zemřel.

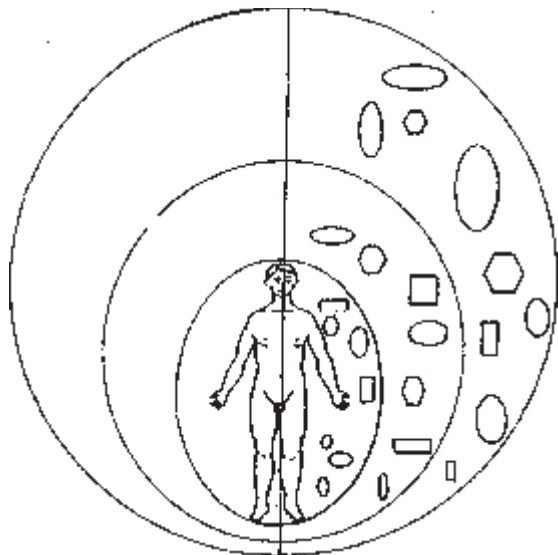
3. Z hlediska životní síly je na prvním místě společné lidské pole, po ní rasy, dále národy, rody, rodiny. Ukazuje se, že nejslabší je jednotlivý člověk, je nejsnadnější ho zničit. Těžší je zničit rodinu, ještě těžší rod.

4. Vztahy mezilidských svazků jsou silou, která postupuje v opačném pořadí. Na prvním místě jsou rodinné svazky, potom rodové, dále národní a podobně.

Nyní přejdeme k jednotlivému člověku. Ve společném lidském poli můžeme vydělit tři sféry jeho zájmů a vzájemného působení: zdraví, společnost a osud. Vše, co se týká zdraví člověka, se koncentruje ve fyzickém těle a šedesát centimetrů kolem něj. Je to osobní, intimní zóna člověka. Sféra společenská je průměrně do vzdálenosti šedesáti metrů kolem člověka. Její kvalitu určují charakterové rysy člověka. Oblast, ve které se uskutečňuje osud člověka, může zabírat značnou část společného lidského pole. Osud některých lidí se završuje v různých částech světa, uprostřed jiných národů a může zahrnovat zájmy obrovské masy lidí.

Z výše uvedeného můžeme udělat ještě jeden důležitý závěr: nejsilnější je informačně-energetické pole, ve kterém se završuje osud člověka. Jeho struktury jsou neuvěřitelně silné a informačně obsáhlé. Informačně-energetické pole, v němž se objevuje charakter člověka je mnohem menší a slabší. Informačně-energetické pole, které určuje zdraví člověka je nejmenší a slabé a připomíná energetický zámoť, jenž obklopuje fyzické tělo.

Karma vyvíjí úsilí o nápravu. Stimuluje pole, které odpovídá za zdraví člověka a usiluje o to, aby prostřednictvím nemoci člověk přestal hřešit, zamyslel se, vzpamatoval se a změnil se tím správným směrem. Pokud toto člověk neudělá, rozpadají se a narušují jeho duchovní struktury, což může vést k úplnému zničení člověka. Jeho duše je však chráněna před tímto neštěstím, a to zhoršením zdraví a vznikem nemoci. Pokud člověk ignoruje tyto signály a pokračuje v dosavadním porušování životních zásad, narušuje struktury duše a dostává na cestě osudu důraznější trest. Zde je nutné zdůraznit tuto zvláštnost: pokud člověk sám nepoznal příčiny svých neduhů a nemocí, nedospěl k přání je odstranit a změnit se a někdo jej „vyléčil“, znamená to jen jedno - informace o nemoci byla vzata a vyňata ze struktury osudu. Následkem toho člověk začne strádat, nemoc je přenesena do budoucnosti a přejde do struktury rodiny a dětí.

Obrázek číslo 2. Struktury osudu, vzájemné sdílení, zdraví:
zleva - u člověka je všechno normální bez karmických deformací,
zprava - ve všech strukturách jsou kazy (kroužky, čtverečky, šestiúhelníky) - ty znamenají problémy se zdravím, společností a osudem.

Vědomí, podvědomí a nadvědomí člověka

V člověku jsou obsaženy dvě složky: fyzické tělo a vědomí. Jak fyzické tělo, tak vědomí mají velmi složitou, ale harmonicky uspořádanou a vyváženou strukturu. Určitě jste slyšeli termíny jako *vědomí*, *podvědomí* a *nadvědomí*. Jaký mají všeobecný smysl a jak se jednotlivě vztahují k tématu našeho rozhovoru?

Začnu rozborem termínu *vědomí*. Má dva významy: 1) souhrn životních projevů a rozumové činnosti, 2) informačně-energetické pole člověka, které nazýváme *polem vědomí člověka*. Vysvětleme si tyto pojmy:

1. Vnější životní projevy člověka jsou vyjádřeny city, prací rozumu a řeči, promyšleností jednání a pohybu. Když jsou tyto procesy z jakékoliv příčiny dočasně přerušeny a potom se znovu vrací, hovoříme o částečné ztrátě vědomí.

Paměť, řeč, logické jednání se také označují termínem *vědomí*. V tomto smyslu pod termínem *vědomí* rozumíme jen rozumovou činnost člověka, s jejíž pomocí se orientuje ve světě kolem sebe.

V celku máme dva samostatné procesy: v prvním případě z člověka vychází něco, co nazýváme *vědomím*, a ve druhém označujeme samostatný proces rozumové činnosti.

2. Abychom se nezapletli do terminologie, rozhodl jsem se vycházet z fyzického těla člověka (informačně-energetického tvoření neboli pole). Tento proces můžeme nazvat *polem vědomí*. Rozumovou činností, která probíhá v tomto poli, můžeme vyčlenit a nazvat ji *vědomím*.

Pole vědomí se často objevuje ve snu. Vychází z fyzického těla a zdá se, jako by to byl sám člověk se svým fyzickým tělem. Během snu je vědomí člověka značně odlišné od obvyklého bdělého stavu: ve snu je velice naivní, přímočarý a brzy pozná, co bude a jak je třeba jednat.

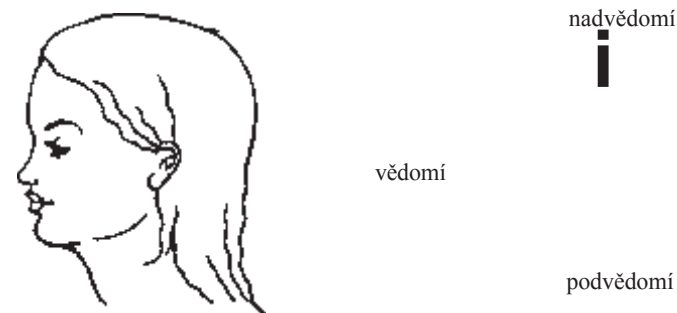
Normální vědomí je životní zkušenost dosažená za jeden lidský život plus obvyklá rozumová činnost nutná pro životaschopnost člověka, jeho komunikaci a práci.

Nadvědomí je životní zkušenost získaná během všech předchozích životů člověka plus zvláštní rozumová čin-

nost. U každého člověka je zablokována a projevuje se ve snech a při některých zvláštních stavech vědomí.

S podvědomím je to složitější. Podvědomí zahrnuje množství informačně-energetických programů, které byly zformovány samotným člověkem v každodenním poznávání nebo druhými lidmi, třeba už dávno zapomenutými, nechápajícími hlupáky, ve strukturách pole vědomí. Normální vědomí tyto programy nepřijímá, nicméně je ovlivňuje.

Když dítě v dětství strašili - založili informačně-energetický program. Když dospělo, dávno zapomnělo na strašení, ale když nastane obdobná situace, spustí se program a člověk se začíná bezděčně zajíkat. Nebo když se rodiče během těhotenství hlučně a emocionálně hádali - založili informačně-energetický program u plodu. Potom se uklidnili a na všechno se zapomnělo. Narodil se člověk, dospěl, ale když v jeho přítomnosti vznikne hlučný emotivní rozhovor, spustí se program a normální člověk „z neznámých důvodů“ začne být agresivní přestává kontrolovat své jednání. Život ukazuje, že takové zapomenuté programy jsou základem toho, že ve formě pole vědomí jich je ohromné množství. Nejenže porušují jeho normální strukturu, ale mají vliv na zdraví, charakter (všeobecně) a osud člověka. Zvláště tyto programy tvoří velkou část karmické informace v člověku a vedou: *k nemocím ducha* - nepříjemnostem v linii osudu; *k nemocím duše* - problémům obecným a neporozumění, špatnému charakteru, psychickým poruchám; *k nemocím těla* - nepříjemnostem s fyzickým zdravím a nemocemi.

Obrázek číslo 3. Vědomí člověka

Parametry a obsah duchovních struktur člověka

Aby člověk mohl pracovat se svojí karmou sám, je nezbytné spojit tři popsané struktury duše (osud, charakter a zdraví) se třemi druhy vědomí (běžné vědomí, podvědomí a nadvědomí) a pohovořit o obsahu duchovních struktur, o třech důležitých parametrech duchovních struktur: duchovnosti, lásce a agresi.

Přes nadvědomí se člověk propojuje se společným lidským polem. Přes toto společné pole je svázan s budoucností, a to znamená i se svým osudem. Vědomí odhaluje struktury, které jsou zodpovědné za každodenní život, což zakládá základní rysy charakteru. Podvědomím je člověk svázan s minulostí a jeho struktury odpovídají za zdraví.

Na tom, v jakém spojení a čím jsou uvedené tři struktury naplněny, závisí osud, charakter všeobecně a tělesné zdraví člověka. Zde je už řeč o vědomých i nevědomých snahách. Jak tomu rozumět? Velmi

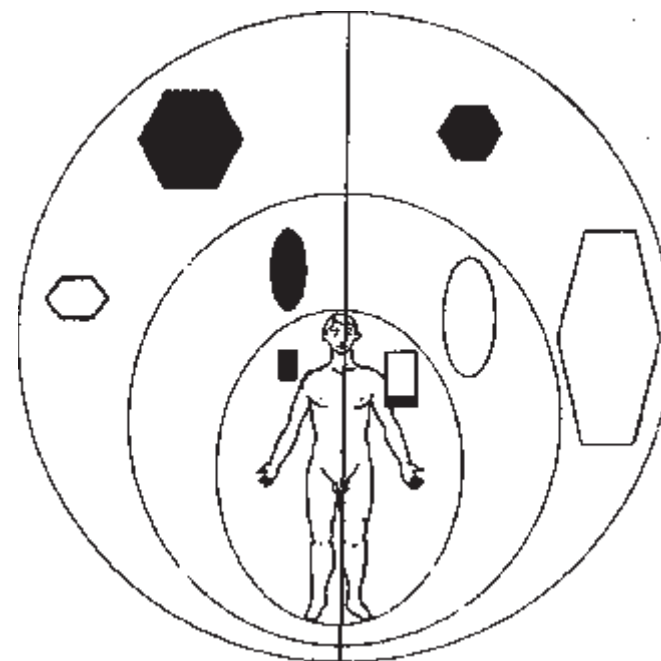
jednoduše. Například jeden člověk má rád lidi rozumem, v/dyť tak je lo /;ipo(febí, v nitru však lásku k lidem nečili. I láska k lidem tu prostě chybí nebo je slabá. Proto je možné o takovém člověku říci, že jeho úroveň je neuvědomělá nulová nebo krajně nízká. O takovém člověku je možné tvrdit, že jeho uvědomělá láska je dostatečně vyjádřená a na úrovni nevědomé je nulová nebo krajně nízká. Struktury lásky nejsou dostatečně pevně utvořené, silné ani naplněné. Formují se v průběhu minulých životů duše.

Jiný příklad: úroveň uvědomělé agrese je nízká, neuvědomělé vysoká. Člověk chápe, že se rozčiluje na druhého, a tím víc ho nenávidí, přeje mu zlé a špatné, ale navenek to neukazuje. Zato vnitřně je připraven za každou maličkost trestat. Takový člověk připomíná spící vulkán - stačí málo a vybuchne. Projevuje se tak, že stačí obyčejná poznámka a ušetří pohlavek. Jedním slovem, nemůže se udržet a potom, co ušetří pohlavek, je sám udiven svými neadekvátními reakcemi. V daném případě minulé životní skutky zformovaly mohutné struktury neuvědomované agrese a ta zničila a narušila jeho charakter.

Další příklad. Člověk od dětství přemýšlí, že by zasvětil svůj život Bohu a hledání pravdy. Nehledí na život kolem a odchází vést zasvěcený život v řeholi, žije jako poustevník. Žádné těžkosti života v řeholi na něj nepůsobí. To znamená, že již dříve byly zformovány silné duchovní struktury, které se naráz projevily v tomto životě a vzbudily zájem o takovýto způsob života. Tento člověk dosáhl určitého stupně svatosti, a tak za ním chodí lidé pro životní rady a léčení. To

znamená, že se u něj zformovaly velké duchovní vrstvy, „prorostlé“ do struktur osudu společného lidského pole.

Parametry (naplněnost) duchovnosti ukazují, nakolik se člověk snaží získat Království nebeské. Čím jsou vyšší, tím více a silněji je člověk svázán s životadárnými kosmickými strukturami a tím lepší má osud (v jeho pojetí) i zdraví (není prakticky nemocný). Tento člověk je šťastný a chráněný v životě před různými nahodilostmi.

Obrázek číslo 4. Parametry naplněnosti energetické formy života.

šestiúhelník), zájmy o svět (plný šestiúhelník), parametry lásky pošpiněné egoistickými zájmy (plná elipsa) a dostatečně vysoká úroveň podvědomé agrese (plný obdélník). Proto je u tohoto člověka slabé směřování k Holin a sobectví, což se projevuje bolestí jater a žlučníku ze stálého rozčilování. Na pravé straně obrázku je všechno naopak. Tento člověk se přiklání k božství, nezištně miluje vše kolem sebe i přírodu a málokdy se rozzlobí. Takový člověk má stálý život (v luzných životních situacích se chová správně), má dobrý osud a pevné zdraví.

Parametry lásky ukazují, nakolik člověk miluje život, který jej obklopuje, a nakolik je pro celý svět laskavý a otevřený. Je pravidlem, že velmi moudří lidé, kteří žijí duchovním životem, jsou velmi jemní, soucitní a spravedliví. Setkávání s takovými lidmi nikomu neublíží. Naopak lehce a uvážlivě současně učí a také i léčí. Rozsah (vědomé a nevědomé) agrese ukazuje na to, jak dalece je člověk vzdálen od jediného organismu - Boha. Poskytuje přehled o tom, nakolik mu agrese odebrala životní energii. Pokud energie chybí, musí si ji člověk jako upír brát ze svého okolí. Ukazuje také na to, jak je jeho organismus zasažen patologickými programy a nemocemi.

Závěr. V závislosti na naplněnosti duchovních struktur člověka duchovností, láskou i agresí se setkáváme s obrovským množstvím rozmanitých lidí. Tělesně jsme si podobní, ale uvedenými duchovními strukturami ne. Proto dokonce za stejné provinění jeden trpí velmi těžce a krutě a druhému to projde. Stává

se to proto, že u někoho je duchovní **limit vyčerpán** a u druhého je limit ještě dost vysoký.

Kde se karma nachází, a jak se realizuje

Karmické programy jako specifické informačně-energetické vzdělávání, tvořené každodenní činností člověka, se mohou vyskytovat uvnitř pole vědomí člověka i ve vnějších strukturách, zkrátka v prostoru i v předmětech.

Podíváme se na klasickou variantu realizace karmy z pohledu matřjošky.

Energeticky nejsilnějším tělem se jeví „tělo rozumu“. To zdaleka nejsou všechna těla matřjošek, ze kterých se skládá člověk. Za „tělem rozumu“ se nachází „příčinné tělo“. Na toto tělo se můžeme pro zjednodušení dívat jako na čočku ponořenou do *Kroniky Akaši*. Zvláště v „příčinném těle“, které je bezprostředně svázané s *Kronikou Akašou*, probíhají všechny možné záznamy rozumové činnosti jako na filmový pás. Tyto záznamy se hromadí do nádoby individuální karmy.

Vysvětlíme, co znamená jeden „záznam“ v „příčinném těle“ a jaký má vliv na další život člověka.

Záznamy v „příčinném těle“ může vědomí člověka provádět jen s pomocí mysli. Nic víc tam nemůže zanechat stopu.

Dílo, které vytvoří mysl člověka v „příčinném těle“, se jeví jako vyzařování vibrací a myšlenky. Důsledkem myšlení je vyzařování vibrací mysli, a tím vznik informačně-energetického tvoření, myšlenky.

Vibrace a myšlenka zanechávají svůj „zápis“, „otisk“ nebo „stopu“ v „příčinném těle“ člověka a bez překážek jsou uloženy v éteru. Na této úrovni prostoru je obrovské množství „myšlenkového materiálu“.

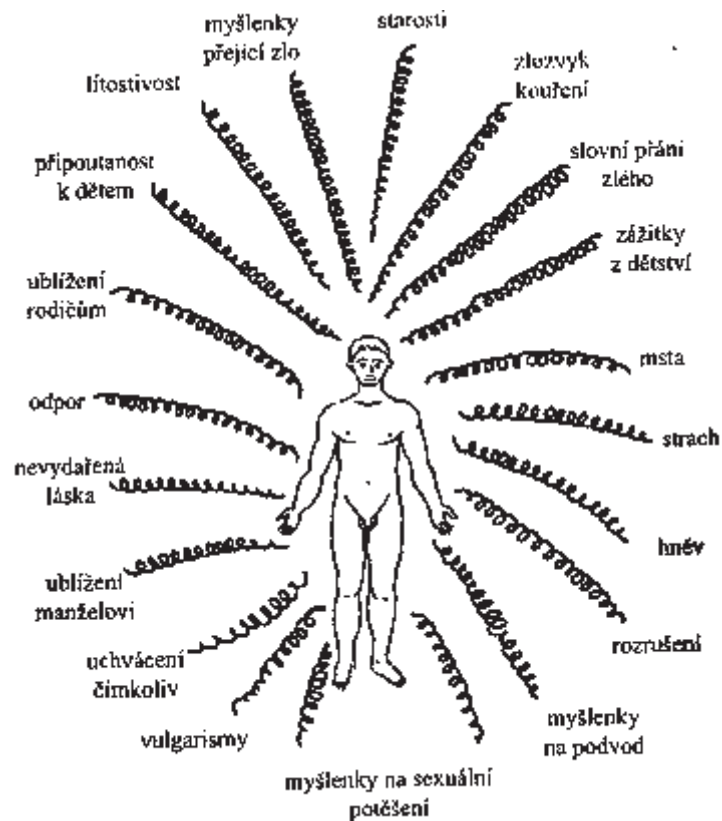
Myšlenka se neomezeně rozprostírá v éteru. Je neviditelná, ale neoddělitelně spojená s člověkem, který ji vyprodukoval. Neobyčejnost tohoto spojení člověka odhaluje a je jím využívána. Jedním z příkladů použití magie je tlak vyvíjený na člověka, který se projevuje tím, že používá některé části jeho těla (vlasy, nehty, sliny, krev, moč, výkaly) nebo jím nošené šaty. Věří na dřívější kontakt oděvu nebo předmětu s tělem. V pyramidách můžeme pozorovat fenomén samoostření ostří žiletky. Když byl zkoumán kov, který vyplňoval škvíry a štěrby, ukázalo se, že z něj bylo dříve vyrobeno ostří!

Vibrace a myšlenky mají jeden směr pohybu ze světa jemných energií (*Kroniky Ákaši*) do fyzického (hmotného) světa. Vysvětluje se to tím, že směr tvoření ve vesmíru postupuje od většího energetického potenciálu k menšímu. Stejný princip se uskutečňuje i v organismu. Nejprve vznikne myšlenka nebo pocit, potom rozkaz k jednání a konečná fyzická práce na její realizaci. Tímto způsobem se nutně stává, že jakákoliv myšlenka „vypuštěná“ člověkem má sílu k tomu, aby byla realizována. (Vzpomeňte na výrok Ježíše Krista: „Říkám vám, že všichni, kdo se dívají na ženu žádostivě, už s ní ve svém srdci cizoloží.“ A jiný: „... vycházející z úst - ze srdce vychází - poskvřňuje člověka, neboť ze srdce vycházející zlé úmysly, vraždy, cizoložství, souložnictví, krádeže,

lhaní, hanění - to poskvřňuje člověka.“ Výraz *srdce* označuje vědomí člověka.)

Vibrace a myšlenka, shodný efekt rezonance a podobně mají zvláštní sílu a schopnost spojení s podobným. V takovém spojení rezonují s podobným „záznamem“ v „příčinném těle“ člověka a postrkují ho k vykonání činnosti, a tak se realizují v trojrozměrném hmotném světě. Často se stává, že se konkrétní myšlenka realizuje v určité jednání nebo skutek, ale ne přes člověka, který ji vyprodukoval, nýbrž přes druhého, u něhož „přetekl pohár“. Vážně je nutné rozumět tomu, že vibrace a myšlenky se samy o sobě uskutečnit nemohou. Na to potřebují průvodce. A takovým průvodcem ve hmotném světě může být jen člověk.

Karma tohoto druhu je obsažena ve dvou substancích, které se navzájem ovlivňují. První substancí je „příčinné tělo“ člověka se sumou různých zápisů a stop ponechaných původci myšlenky. Druhou substancí je éter, v němž zůstanou až do svého vyřešení (uskutečnění) ve hmotném světě vibracemi a myšlenkou. Řešení zpracovává sám původce myšlenky, ale i druzí lidé. Vzájemným spojením mezi těmito dvěma substancemi se realizuje mechanismus karmy. Tímto způsobem máme příčinu - mysl, a její následek v éteru - vibrace a myšlenku (obrázek číslo 5).

Obrázek číslo 5. Formy myšlení „prorůstají“ do prostoru.

Mechanismus karmy se uskutečňuje následovně. Základní vlastnost příčinné mysli spočívá v tom, že vzniká vibrace a myšlenka „prochází“ a sjednocuje se se shodně rezonujícími myšlenkami v éteru a sama od sebe se nemůže ztratit. Buď se musí projevit jako uOil v následek způsobu pozemského jednání, nebo ji IIIINIIII utřídil, poznat a propracovat.

V éteru se příčinná mysl začíná rozvíjet v čase (sjednocuje se a rezonuje s různými vibracemi a myšlenkami) a postupuje do prostoru. Mezi člověkem, u kterého se myšlenka zrodila, a jí samotnou vzniká v éteru zvláštní vazba. Tento svazek přispívá ke změně normálních charakteristik prostoru a času (zakřivení prostorově-časového kontinua) jak uvnitř, tak i vně člověka. Změna normálních charakteristik časoprostoru vede ke změně fyzických vlastností hmoty a způsobuje mikrovítr s uvolněním nebo zhutněním hmotnosti.

Mikrovítr je dopravní kanál energie, jež je potřebná pro rozvoj příčinné mysli v éteru. (Bohužel nic se neztrácí jen tak jednoduše. Člověk nejenže splétá kolem sebe samého „myšlenkovou pavučinu“, ale vynucuje si její energetickou podporu.) Přičemž energie pro rozvoj příčinné mysli vychází z člověka.

V závislosti na místě rozložení příčinné mysli uvnitř nebo vně těla vzniká tok energie od člověka nebo k člověku, k různým částem a orgánům těla. V každém případě tento tok znamená čerpání energie z člověka k mysli-příčině a je nezbytný pro její rozvoj. Takové proudy energie, které prochází vně pole vědomí člověka, energetických kanálů, porušují energii člověka, narušují práci meridiánů, vedou k oslabení imunity a časem mohou přispět ke vzniku falešné čakry a jiných energetických a fyziologických poruch.

Tok energie, který je na počátku svého rozvoje nositelem informace, lze intuitivně nebo ve snu odhalit, poznat a odpovídajícím jednáním zlikvidovat. Pokud se likvidace neuskuteční, energie se projeví jako následek v podobě určitých situací nebo nemocí lok

energie se formuje od příčiny k následku a je organizován prostředím tak, aby se realizoval následek a nic jiného. Odtud pochází i pořekadlo: co zaseješ, to také sklidiš. Jinými slovy, různé množství kvalitativních procesů myšlení na fyzické úrovni bytí rodí i různé události.

Člověk v průběhu svého života „seje“ mnoho příčinných myslí (mikrovětrů), které jej jako pavučina opřádají ze všech stran. Pavučina (mikrovítr) určuje zakřivení prostoru (u každého člověka jinak). „Imunita vesmíru“ reaguje na toto zakřivení a vytváří takové podmínky, aby byla v normě a harmonii se „zdravými parametry“ vesmíru. Tvoří se podmínky, ve kterých člověk dostává obratem to, co „zasel“ svojí předchozí činností. Z vytvořených podmínek si člověk vytahuje úkol, který je hodný přenosu, řeší svoje problémy a vstupuje do nové úrovně svého rozvoje. I když nerozumí významu úkolů, svým odporem a nepřijetím celý proces ještě více zhoršuje. V každém případě si musí problémy prožít, jen v těžší a bolestnější podobě. V opačném případě se z nich stává nepotřebný materiál (Soudný den v *Bibli*). Vesmír tak zastavuje nedbalé lidi, kteří „nechtějí plnit úkoly“. Tento základní, ale ne jediný mechanismus používá karma.

Druhy hříchu a karmy: kvalita, kvantita a úrovně uspořádání

Člověk nic nemá, „jen prach jsi a v prach se obrátíš“. Vše, co potřebuje, mu dá vesmír: duši, životní energii, vědomí, tělo, prostor pro život i potravu. To

vše poskytne planeta Země pro splnění úkolů, které jsou člověku zadány (obdělávat a chránit ji), a dalším úkolem je vlastní evoluční vývoj (pomoc dostane ten, kdo se rozmnožuje; odmítnuti jsou ti, již jsou nedbalí). Nedbalost je odklon od předurčené cesty a způsob života zatížený hříchem. Ještě jednou připomínáme, že slovo *hřích* označuje *porušení nebo přestoupení zákona*.

Tímto způsobem se člověk zodpovídá před vesmírem za to, jak využíval (jak utratil) svůj život, duši, na co vyplýval životní energii, jak vědomě jednal, jak pečoval o své tělo (zdraví) a jak se choval k zemi, ve které žil. Špatné plnění uvedených ukazatelů lze považovat za hříšné konání. „Seje“ semena - příčiny do „příčinného těla“ člověka a důsledkem je jejich uložení v éteru. Hlavním hříchem celého lidstva je, že „překroutilo svoji cestu na Zemi“. To se stalo už velmi dávno. Jestli si vezmete a přečtete v *Bibli Knihu Genesis*, tak v první kapitole čteme, že člověk (muž a žena) je stvořen k obrazu a podobě Boží. Bůh jim požehnal a řekl: „... milujte se a rozmnožujte a zaplňte zemi a ovládejte ji...“ A viděl Bůh vše, co stvořil ... je dobré. ..den šestý. A v šesté kapitole čteme: „I uviděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvar jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý. Litoval, že na zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci. Řekl: „Člověka, kterého jsem stvořil, smetu z povrchu země...“

Otázka: jak došlo k tomu, že lidstvo „překroutilo svou cestu“? Odpověď: vrácením duševní činnosti - „všechny zlé myšlenky a pomyšlení srdce, jejich zlo v každé době toho bylo příčinou“. V průběhu života

lidé sami poznávali duchovní život a díky duchovním úkolům se rozvíjeli. Jak se zdokonalovali, využívali duševní schopnosti pro upevnění svého vlivu na zemi. Zaměřím vaši pozornost na velkou chybu v rozvoji člověka, která způsobila velké množství karmických následků. V první řadě (život, poznání sebe a duchovní podstaty) jsou si všichni lidé rovni a na sobě nezávislí. Nepotřebují materiální vlastnictví (to je brzdou duchovního rozvoje) kromě toho, co je nezbytné pro pozemský život. Všechny snahy v životě by měly směřovat k vlastnímu duchovnímu rozvoji a také k tomu, aby pomáhal rozvíjet schopnosti u svých blízkých. Smrt potom znamená jenom narození do duchovního světa. V druhé řadě vznikla nerovnost, protože lidé začali užívat svůj rozum pro získání majetku. Proto vzniklo užívání materiálních měr: množství půdy, skotu, nemovitostí, peněz. Aby jim majetek nesebrali druzí lidé a neobohatili se jím, potřebovali sluhy a zbraně. Aby toto „bohatství“ bylo komu předat, bylo potřeba mít následníky. Místo toho, aby byl rozum člověka využíván k růstu duchovní dokonalosti, byl pohroužený do pozemského shonu. V okamžiku smrti se člověk „odděluje“ od svých hmotných statků, což jej děsí a dělá jeho život bezcílným.

Během pravdivého duchovního života člověk také využívá svůj rozum tak, že vytváří jen ušlechtilou karmu. Stává se spolupracovníkem vesmíru a rozvíjí se spolu s ním. Zato člověk ponořený do materiálního života „seje“ negativní karmu jak pro sebe, tak pro druhé lidi.

Uvedeme základní karmické následky „zvrácené“ materiální cesty vývoje člověka:

1. Majetková nerovnost rodí „reptání, nespokojenost, výzvy ke spravedlnosti“. Když uvážíme, že nemajetných lidí je mnohem více, jejich myšlenkové zásilky zaplavují a zaplňují celou *Kroniku Akašu*. Podle zákona rezonance a podobnosti se lidé nespokojení s majetkovými podmínkami zařazují do tříd. Zvláště je tento mechanismus základem pro živelné reptání, výtržnosti, agrese, vzpoury a války. Jak dokládá historie, od dob, kdy se objevili první majitelé pozemků, neustále dochází ve vlnách ke střídání násilí a válek.

Protože si lidstvo nepřeje poznat svou vlastní chybu, lekce přicházejí ve stále tvrdší a nemilosrdnější podobě.

2. Vědeckotechnický pokrok. Rozum člověka není využíván tak, jak mu bylo dáno, k ochraně a upevnění svého materiálního vlastnictví. Představa štěstí, které měl přinést vědeckotechnický pokrok, se v praxi obrací proti všemu lidstvu formou globálních katastrof. Klima na planetě se změnilo, mnohé regiony na Zemi se staly nevhodné pro život, otravuje se země i voda a v atmosféře vznikají ozónové díry.

Velké množství televizních a radiových stanic, telefonní hovory přes satelity, atomové elektrárny - to vše na energetické úrovni narušuje obyvatelné prostředí kolem planety.

Pro upevnění ochrany majetkových zájmů je vytvářena stále silnější a dokonalejší vojenská technika. Její vynálezci, tvůrci i výrobci to sami před sebou všemožně ospravedlňují. Například: luk a šípy jsou potřebné

pro úspěšný lov, pušky ještě lépe /ubíjejí /věř, výbušniny jsou dobré pro stavebnictví ;i lak podobně. Vynálezem zbraní si lidé vydělávali na živobytí, živí tím svoje rodiny. Najedno straně je tento způsob obživy v pořádku, ale na straně druhé jde o karmieovou práci, která se časem realizuje v odpovídajících událostech. Střely z luku míří na lidi místo na zvěř. Zbraněmi se zabíjejí lidé. Z výbušnin se vyrábějí miny, náboje do pušek - to vše se obrací proti vynálezům i výrobcům. Vraždy, teroristické akce, havárie průmyslových zařízeních, nešťastné příhody „z viny lidí, kterou si nechtějí přiznat“, to vše jsou plody dřívě „zasetých“ příčin. Lidstvo nechce rozumět skryté škodlivosti vědeckotechnického pokroku, a proto se neustálým opakováním úkolu učí v nejhroživější a masové formě.

Vědeckotechnický pokrok přinesl do života výraz *profese, profesionální práce*. Slovo *profese* se z latiny překládá jako *stálý druh činnosti, která slouží jako zdroj existence*. Člověk a život tvoří velmi obsáhlou a univerzální představu, protože člověk musí prožít svůj život přirozeně a svobodně, a to se týká i výživy. Rozdělení lidí podle druhu každodenní činnosti (profese) vedlo k tomu, že člověk se životu a přírodě stále více vzdaluje. Přestal být člověkem a také se přestal zajímat o svůj hlavní úkol. Svůj život a své možnosti si ohradil svojí profesionální činností. To je navíc i uzákoněno. Z člověka se stala bázlivá, nesamostatná a závislá bytost. Kromě své profese nic nezná a neumí. Vytváří umělý svět a přechází z klusu do trysku v podobě ekonomické krize či změny kurzu politiky. Svět jej pak naráz převálcovává formou živelné pohromy.

Lidstvo vytvořilo kolem sebe umělý svět z elektřiny a vody, kanalizace a komunikace, cest a nafty, staveb a peněz. Člověk se stal otrokem a rukojmím tohoto světa a musí jej neustále podepírat svými životními snahami, jinak se zítí a před životem i přírodou, ze které vzešel, bude bezbranný.

Lidé už natolik zapomněli na svou podstatu a skutečnou přirozenost, že se to pro ně stalo „nenormální“. Hlavním nástrojem člověka je rozum, vědomí a potom už jen ruce. Díky osvojení si určitého množství duchovních poznatků a tréninku se může člověk v každou roční dobu obejít bez oděvu a obuvi, chodit po vodě, v okamžiku se přenést na libovolnou vzdálenost (teleportace), po dobu několika let být bez spánku a potravy, silou mysli si podrobovat a ochočovat zvířata, vytvářet předměty a také budovy „z ničeho“, ovládat počasí a mnohé jiné. Přitom neobdělává půdu a nemění přírodu, přirozeně na ní žije a chrání ji. Nejznámější a nejméně zastřený je příklad podobného lidského života v Rusku, který vedl Porfirij Kornejevič Ivanov. V Indii potom Satja Sai Baba* „přirozeně a lehce z ničeho“, silou mysli tvoří libovolné klenoty, které zdobí, dále tvoří další předměty i potravu. Tento člověk má, jestli je to tak možné vyjádřit, „něžnou oddanost“ slonice. Ta teskní, když je odloučená. Baba nejenže zná život jakéhokoliv člověka, ale může mu i ukázat, jestli si odmítá na něco vzpomenout. Má všechny příznaky ztělesněného božstva. Mnozí sku-

V Eugenicce jsme v roce 2002 vydali knihu S. P. Ruhela *Sai Baba - život, a dílo* pozn. nakl.

tečně svatí lidé měli řadu projevených i neprojevených schopností. Byli to lidé, kteří mohli všechno, a přitom nikomu nepřekáželi, nikomu neublížili.

Současný člověk se nejvíce bojí a vnitřně nepřijímá poučení Ježíše Krista. Cituji z *Bible {Evangelium svatého Matouše, kapitola devatenáctá}*: „A zde je někdo, přístup, řekl mu: ...co uděláš pro mne dobrého, abys získal život věčný? .. Jestli chceš vejít do života věčného, zachovávej přikázání ...Jinoch říká Jemu: všechno toto jsem zachovával od svého mládí; čeho se mi ještě nedostává? ...Jestli chceš být *dokonalý*, jdi, prodej svůj majetek a rozdej vše chudým; pak budeš mít poklad na nebesích; potom přijď a následuj mě.”

Když jinoch uslyšel tato slova, odešel zarmoucený, protože měl velký majetek. Ježíš také řekl: „...snadněji projde velbloud uchem jehly, než bohatý vejde do Království nebeského.”

Aby byl člověk dokonalý a získal život věčný v Království nebeském, musel by být člověk, a ne vyhraněný profesionál, který si kuje řetězy pro své vlastní zničení.

3. Literatura a umění. Masové informační prostředky (noviny, časopisy, rozhlas a televize) se staly možností, jak okamžitě přenést libovolnou informaci do libovolného bodu planety. Přitom v 99,9 procentech případů jde o zbytečné a škodlivé informace, které nepřispívají k duchovnímu růstu člověka. Naopak brzdí prožívání (týká se to zvláště filmů). Ty směřují práci lidského vědomí tak, že ono „vyvrhuje“ ze sebe do cleni krutost, bezohlednost, rozvrat, žízeň po zisku a další ohavnosti. Pod dojmem zhlédnutého filmu se

formuje styl a skutky života, které zavádějí člověka dále a dále od normální evoluční cesty rozvoje. Krutost, bezohlednost a nevychovanost výrostků, problémy otců a dětí tento fenomén jenom potvrzují.

4. Obyčeje, tradice, způsob života. Narození člověka na kterémkoliv místě planety, v kterémkoliv národě, rodině sleduje určitý cíl, a tím byla člověku přidělena zvláštní role. Právě na tomto místě světa se musí postarat o zemi, realizovat své lidské kvality, odpracovat karmu a rozvíjet svou duchovnost. Obyčeje, tradice a způsob života mu v tomto úkolu pomáhají.

Život člověka můžeme rozdělit na několik etap. V první etapě, až do doby pohlavní zralosti, se formuje jako člověk. Rodina a rod o něj pečovali, předávali mu tradice a obyčeje, učili ho životnímu řádu. Ve druhé etapě, když si člověk osvojil tradice a obyčeje, dosáhl pohlavní zralosti a založil rodinu. Rodina žila způsobem života svých předků. Mladý člověk nejdříve pomáhal svému otci a časem ho zcela zastoupil. Narodily se mu děti, které vychovával a učil jako dříve rodiče jeho. Rodiče stále pomáhali, až zestárli. Děti, které vyrostly, pomáhaly v hospodářství, ženily se, pracovaly, žily spolu s nimi. Když rodiče viděli, že jejich dospělé děti jsou samostatné a schopny postarat se o sebe i své rodiny, začali žít třetí etapu svého života. Tuto etapu života plně zasvětili své duchovní dokonalosti. Proto se odloučili od mladých a strávili zbytek života v přemýšlení, soustředění a správném myšlení. Dospělé děti je navštěvovaly zřídka. Bylo to proto, aby jim s něčím pomohly a potom rodiče pohřbily.

Popsaný proces života byl pravidlem. Člověk si vážil rodinných vazeb, vážil si rodičů, měl půdu, na které pracoval a žil, a nepotřeboval další majetek. Řídil se duchovními tradicemi. Dodržování výše uvedeného mělo velmi důležitý význam pro duchovní vývoj člověka a jeho individuální rozvoj. V první generaci z řady dalších pozemských životů se člověk ztělesnil ve svém rodě. Ve druhé generaci, protože jeho předkové nevysilovali zemi a opravdu si brali jen tolik, kolik potřebovali, byla půda stále úrodná a sloužila mu. Ve třetí generaci člověk během pozemského života pociťoval neviditelnou podporu zemřelých předků. Vše uvedené napomáhalo, aby průběh jeho života byl přirozený a oduševnělý. Nahromadění duchovního potenciálu v rodě přispívalo k rychlejšímu duchovnímu růstu a dozrávání potomků.

Život buněk v organismu je analogický životu člověka. Játra mají svoje buňky, ledviny mají jiné, buňky krve jsou také jiné a tak podobně. Ačkoliv vznikly z jedné buňky, žijí v jednom organismu, nesměšují se a každá jednotlivě pracuje pro společné blaho celého organismu. Tak se nabízí neočekávaný závěr. Když lidé různých zemí a ras na svém vlastním duchovním růstu pracují společně a usilovně, musejí zduchovnit svůj „společný dům“, planetu Zemi.

Orientace na materiální blaho postupně znehodnocuje mechanismus dědičnosti způsobu života, obyčejů a tradic. Zformovala se klamná představa o smyslu, štěstí a úspěchu v životě. V první řadě se začali ztrácet proroci. Oni varovali před chybami a obraceli se pouze na svůj národ, rod a rodinu. Mnoho lidí tak zů-

stalo bez svých rodových kořenů. Důsledkem je, že snadno mění zemi, místo bydlení, rodinu, svoje blízké, přesvědčení i víru. Následkem opuštění původních tradic, obyčejů a životní cesty je situace, kterou teď sklízíme v podobě vykořeněnosti a klamu na nejružnějších úrovních od každodenního života až po mezinárodní úroveň. Za peníze jsme ochotni prodat všechno a všechny. Jakoukoliv svatyni hodnotíme penězi. Vše prodáváme a kupujeme. Podobné vztahy zhoršují ekologii jak v éteru (mravně zkaženou myslí koupě-prodej), tak i všeobecnou ekologii planety Země. Lidé si přivlastnili, co jim nikdy nepatřilo a nepatří: zemi i vše, co je pod ní, co na ní roste a žije, plave v jejích vodách, létá v oblacích. Zlodějské využívání uvedeného nepozorovaně ale spolehlivě, vede k celosvětové ekologické katastrofě. Plody této karmy zrají a v následujících vtěleních je budeme sklízet my sami. A na všem má vinu nepřítomnost mravnosti a dědictví správných obyčejů a tradic.

Změna cesty rozvoje uzavírá společný hřích lidstva. Z nadbytku nejvíce vystupuje „malost“ a hříšnost. Protože žijeme ve zvráceném, hříšném světě, člověk už nemůže žít jinak. Tak, jak je tvořena každodennost, je každou hodinu tvořen neustále se opakující hřích.

Pohovoříme o jiných druzích hříchu a karmy. Když vezmeme v úvahu, že člověk nic svého nemá (jako buňka v organismu), ale odpovídá za práci přesně dané kvality, má odpovědnost před vesmírem za to, jak využíval svoji duši, životní energii, jak utratil život, jak

pracoval s vědomím, **jak pečoval o fyzické tělo či jak se choval k Zemi.**

Duše

Jedním z nejtěžších hříchů je nesprávné užívání své duše. Prodej nebo zástava duše a také její ztráta jsou neodpustitelné lidské hříchy. Z kosmického úhlu pohledu je možné na lidskou duši pohlížet jako na energetické nařízení, které je možné využívat k libovolným cílům. Hřích začíná tehdy, když se člověk poddá libovolnému pokušení a zabývá se tím, jak ho uskutečnit. Zaměstnávání se pokušením je hříšné využívání duše.

Odnětí duše jiné bytosti bez zvláštního důvodu, a obzvláště jinému člověku je těžký hřích. Tímto skutkem je narušen normální běh života a trpí se za to obzvláště krutě.

„... Jen maso oživené krví nesmíte jíst. A krev, která vás oživuje, budu vyhledávat. Budu za ni volat k odpovědnosti každé zvíře i člověka; za život člověka budu volat k odpovědnosti každého jeho bratra. Kdo prolíje krev člověka, toho krev bude člověkem prolita..." (Gen 9, 4-6).

Hříchem před předky je i uzavření smíšeného manželství (nemluvě o potratech) mezi různými národy a rasami. Tím se přerušuje normální vtělení duše ve stromu rodu. Váš „neuvážený“ výběr manžela vás zbavuje možnosti dalšího rozvoje. Zbavujete se podpory: buď jen svého rodu, nebo národa, či doplníme

ještě, rasy. Kam vás zavede osud v následujícím vtělení, to ví jen Bůh.

Nedostatek nutné péče o živé duše, zvláště o nejbližší a nemocné příbuzné - malé děti a staré rodiče je hřích. Člověk sklízí plody vlastního egoizmu už v tomto životě, ve stáří a v následujícím životě v dětství. Z člověka nikdo nesejme povinnost vytvořit pevnou rodinu s rodovými pilíři, duchovními tradicemi, vzájemným porozuměním, láskou, dědičností a upřímnými vztahy. Co zasejeme, to i sklídíme.

Životní energie

Člověk zodpovídá za účelné využití univerzální životní energie a života. Čím větší, dobrý a potřebný je úmysl člověka, tím více možností má k odpuštění. Vesmír zapojí zvláštní síly potřebné k realizaci každých zamýšlených činů. K její proměně na hmotu je připravena „celá rodina“. Když dojde k náhlému zmaření - člověk se přepočítal, musí změnit své rozhodnutí. V éteru se vytvořilo rozhořčené pole úmyslu, které má být uskutečněno. Proto se nedoporučuje brát na sebe nesplnitelné závazky. Vaše myšlenky a slova se nesmějí rozcházet s činy.

Život

Jedním z hlavních momentů v životě je správné použití svých sil pro společné blaho vesmíru. Je nezbytné najít svoje místo v životě a splnit svůj vlastní úkol tam, kam vás poslala karma. Může se stát, že v tom místě, v té zemi, kde žijete, je život nezajímavý a špatný. Ale to všechno se člověku děje pro jeho

duchovní růst a blaho oné země. Nedoporučuje se, aby toto pracovní místo člověk zanechal a stěhoval se na jiné místo do rozvinutější země. Pokud samotný člověk i jeho rodina na sebe nevezme strádání, ignoruje Boží úmysl.

V průběhu života člověk musí nejen splnit užitečné úkoly pro zemi a lidi, ale také stoupat po duchovním žebříku k dokonalosti. Pokud tak člověk nejedná a utrácí život ve lži a egoistických snahách, které ho mohou vrhnout zpět, dopouští se hříchu. Připomeňte si podobenství Ježíše Krista o líném služebníkovi, kterému je za jeho lenost odebráno i to, co má. A naopak člověk snaživý, který našel svoje místo v životě, zdolal mnoho životních překážek a stal se duchovně moudrým a silným, dostane ohromnou sílu a možnosti. Kéž bychom si vzali příklad třeba z Porfirije Ivanova, když pomohl americkým astronautům na Měsíci!

Fyzické tělo

Člověk dostal fyzické tělo jako nástroj, s jehož pomocí musí pracovat na fyzickém rozvoji. Zdaleka ne všechny rozumné bytosti v kosmu mají možnost žít ve fyzickém těle, není jim to prostě dáno. Ne nadarmo je v evangeliích množství popisů, ve kterých se hovoří o ďáblech žijících v tělech lidí.

Fyzické tělo potřebuje odpočinek, výživu, aktivitu a periodické zdravotní prohlídky. Například odpočinkem se uzavírá každodenní hygienická prohlídka, udržení čistoty kůže, ústní dutiny, údržba vlasů, čistota rukou (nohou). Je nutné absolvovat vodní procedury typu horkých van a raději lázně aspoň jednou týdně.

Zvláštní pozornost je třeba věnovat výživě. O tom se hovoří v *Bibli*: „... Dal jsem vám všelijakou travu, rodící semena k setí, která jsou na celé zemi, a všelijaké stromy, jejichž plody rodí semena: všechno budete mít k jídlu...” (první kapitola *Genesis*). Nebo: „... všechno co se hýbe, co žije, bude vám k jídlu: jak zelenou travu dám vám vše: jen nejezte, co má duši a její krev...” (devátá kapitola *Genesis*). Správné jídlo v mnohém upevňuje zdraví a prodlužuje život člověka.

Fyzické tělo je nezbytné rozumně zatěžovat v podobě napínání svalů, otřesů a vibrací. Chůze (spojuje svalové napětí, otřesy a vibrace) umožňuje normální cirkulaci krve, průchod stravy trávicím traktem a chrání meziobratlové ploténky. Fyzickou práci na čerstvém vzduchu nahradila různá fyzická cvičení. Nyní je potřeba zátěž uměle dodávat v posilovnách, parcích či na chatách. Když je fyzické tělo nevyužívá, potom atrofuje (odumírá), takový je fyziologický zákon (zátěž posiluje a zdokonaluje, její nedostatek tělo oslabuje). Proto je třeba tělo zatížit, až se zpotí, 3-4krát týdně v rozsahu 30-45 minut, lépe ale 1-2 hodiny.

Periodické profylaktické opatření v podobě postních dní upevnila dokonce i náboženská forma. V některém časovém období se z výživy člověka odstraňují živočišné tuky a bílkoviny. Organismus v této době „svádí“ své vlastní zápasy, osvobozuje se od přebytků, očisťuje se od hlenů. To všechno vypovídá o dobré práci: člověk si na dlouhá léta uchovává zdraví a postavu. Národ, kde je uvedena tradice zapomenutá, například USA, má obyvatelstvo „výkrmnou“ a trpící nejrůznějšími neduhy.

Pokud periodicky probíhají různé očistné procedury: hladovka, klystýr, očista jater a některé další, je možné žít ve zdravém těle po dlouhá léta, i když příroda pevné zdraví člověku nenadělila.

Péči o fyzické tělo z člověka nikdo nesejmul. Zanedbaná péče o tělo se vrací častým nachlazením, bolestmi zubů, špatným duševním stavem, zažívacími potížemi, nedostatkem sil, brzkým stárnutím a vážnějšími důsledky. Tady karma pracuje názorně. Když žijete život samospádem, dostáváte nazpátek „nepohodlí v těle“.

Vědomí

Nejdůležitější je odpovědnost za využívání vlastního vědomí a rozumu. Karma se plní a hromadí zejména v této oblasti. Existuje kultura duševní činnosti a vědomí, na kterou lidé zapoměli. Právě o ní mluví Ježíš Kristus. Nesprávnou myšlenkovou činností člověk poskvřňuje nejen sebe, ale i své okolí: na svoje myšlenky, slova a činy dostává člověk odpověď. Duševní činnost vytváří kolem člověka svéráznou energetickou aureolu, jež vyzařuje do prostoru a přitahuje k sobě odpovídající události i lidi. Tak se začíná utvářet karma každého konkrétního člověka i jeho osud.

Ve světle výše uvedeného je velmi důležité pozitivní myšlení s minimem tlachání. Myšlenka se musí přeměnit v reálný skutek a člověk musí pochopit jednoduchou pravdu - a to, že je silný a samostatný celek, jehož vědomí se soustřeďuje kolem jeho duchovního Já. Čím větší je množství zbytečných věcí, citových požadavků, živých snah, vědomí pořezaného modlář-

stvím, což rozřezává vědomí a přetěžuje rozum, tím je člověk slabší a nesamostatnější.

Nesprávné využívání vědomí způsobuje budoucí karmické problémy a současné zdravotní problémy.

Země

Člověk má odpovědnost za rozumné využívání Země. Vždyť na ní nežije jen on sám, ale mnoho generací lidí. Ano, každý konkrétní člověk se vyskytuje na Zemi mnohokrát. Na Zemi lidé musí působit jako katalyzátory svého rodu: „reagují“ se Zemí ve prospěch věci, duchovně rostou, produhovňují hmotu svým životem. Země se přitom nevysiluje a neničí.

Šetrné zacházení se Zemí znamená nejen využití její části nad povrchem, ale také těžbu pod zemí. Vše, co člověk bere k životu ze země, musí být vráceno do země zpět.

Život na planetě Zemi musí být uvědomělý, šetrný a zbožný. Země dává člověku vše, co potřebuje k životu ve fyzickém těle! Vztah člověka k Zemi, jenž je plný lásky a chvění, rodí i její odpovídající lásku. Matka Země poskytuje zvláštní podporu a dává sílu člověku a také celému národu. Například Porfirij Ivanov v jednom ze svých přikázání nedoporučuje na Zemi plivat. Tím zdůrazňuje chápající vztah a lásku k Zemi. Národ Hunzů žije na málo úrodné zemi velmi, velmi skromně. Naplňuje koloběh: zasít, vypěstovat a sklídit. Nehledě na chudobu žijí tito lidé šťastně a průměrně se dožijí kolem devadesáti až sta let!

Člověk, jenž prožil život, chápe rozdíl mezi bohatým a šťastným životem. Nadbytek materiálního bo-

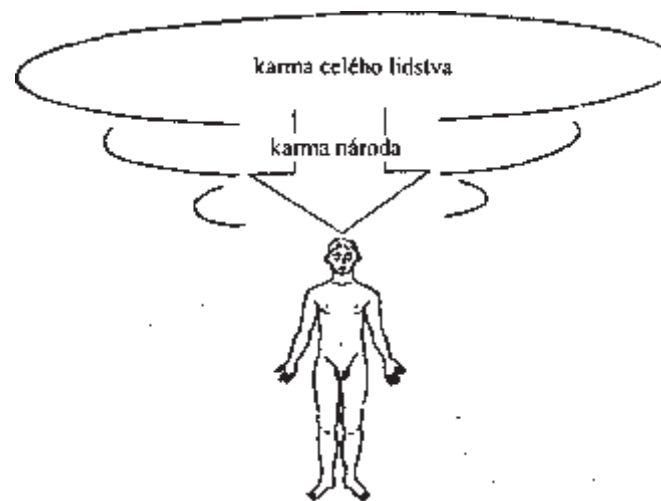
hatství nedělá člověka šťastným. K pocitu štěstí mu stačí jen nezbytná životní úroveň. Štěstí je zvláštní stav vědomí. Když je člověk chudý, může štěstí záviset na „tloušťce peněženky“. Ale když už je člověk bohatý, nemusí se to odrážet v jeho pocitu štěstí a on ho může čerpat v úplně jiných oblastech.

Současná spotřeba, drancování a nerozumné využívání Země i jejích hlubin vede lidstvo k ekologické katastrofě. V tomto případě je proces vzdělávání a sklizení plodů karmy velmi, velmi názorný a přesvědčivý.

Ať člověk chce nebo ne, „tlačí“ na něho karma celého lidstva, národa, rodu, rodiny. Aby zmenšil negativní tlak a prožil život více lidsky, musí začít se změnou u sebe. Dále musí upevnit základy v dětech, a předat je vnukům. Tři pokolení budou stačit na to, aby proběhly změny od základů a obrátily život k lepšímu.

Mojžíš zkusil odvést podobnou práci, ale ukázalo se, že jedno pokolení na změny nestačí. Karma národa se nezměnila a vše se vrátilo po kružnici zpět, i když existuje dostatek příkladů, že některé rody založily samy pro sebe velmi zdařilou karmu a udržují ji po mnoho generací.

Nyní rozebereme hojnost a úrovně rozložení karmy. Karma každého konkrétního člověka se skládá z množství „dobrých“ a „špatných“ myšlenek (náklady, předsevzetí, skutky, práce), které vytvořil svým vědomím a odeslal do éteru.

Obrázek číslo 6. Vrstvy karmy

Co se týká *úrovně* uspořádání karmy - karma má několik vrstev, jež jsou naskládány jedna na druhé. Největší vrstva je karma celého lidstva. Usměřuje rozvoj celého lidstva jako celku a odpovídá za něj. Je to obchodně-finanční, kulturní a politický systém světa. Následující vrstva je karma země a národa. Následuje karma rodu, rodiny a konkrétního člověka.

„Vrstevnatost“ karmy můžeme přiblížit následujícím příkladem: z pohledu změny klimatu a ekologické situace člověk žijící nyní sklízí plody karmy celého lidstva. Lze dodat, že člověk, který žije v jakékoliv zemi, sklízí i plody karmy této země nebo i národa. Prožívá různé sociální podmínky a národní obyčeje, které ho zformovaly. Tyto podmínky mohou prohlou-

bovat nebo zmírňovat výsledky celokarmické činnosti lidstva. Tak existují chudé země a národy, kde je karmický útlak jako výsledek karmy celého lidstva výrazně silnější, a naopak v ekonomicky bohatých zemích životní podmínky mnohem příznivější. Dále na člověka tlačí vrstva rodové a rodinné karmy. Obyčeje a tradice formují vědomí člověka a určují jeho životní styl. Rodová a rodinná karma formuje také blízké okolí člověka. Toto okolí je vybráno tak, aby člověk mohl odhalit, poznat a prožít několik zvláštností své vlastní karmy. Naučit se karmický úkol - duchovně povyřt a rozvinout se.

Závěr. Kdyby každý člověk žil smysluplným a oduševnělým životem, potom by vznikly úplně jiné vrstvy karmy celého lidstva, národů, rodů, rodin i jednotlivců. Karmický výsledek každé vrstvy by byl jiný a více by napomáhal každému konkrétnímu člověku než ty vrstvy, jež existují nyní. Ale nikdy a pro nikoho není pozdě vydat se na cestu duchovního rozvoje a pracovat na vytvoření jiných „karmických vrstev“.

O karmě v úzkém pojetí

Když hovoříme o karmě v úzkém pojetí, budeme rozebírat karmu jednotlivého člověka. Především je potřeba dotknout se některých témat a otázek a potom přistoupit k jejich objasnění. Mně osobně při vzdělávání a práci s individuální karmou zaujaly následující otázky: co hýbá člověkem a nutí ho, aby svou karmu kultivoval? Jak konkrétně se karma v organismu člověka utváří? Jaké jsou individuální druhy karmy? Jak se může karma přenášet po rodové linii? Jak se projevuje působení karmy? Vedle uvedených otázek je jich ještě celá řada.

Co hýbá člověkem a nutí ho, aby svou karmu kultivoval?

Slovo *karma* znamená *skutek*. Proto musíme vědět, co nutí člověka, aby realizoval různé skutky a jednání. A tady, ať chceme nebo ne, se musíme seznámit s psychologií a informačně-energetickými strukturami pole vědomí.

Život ve vesmíru se realizuje prostřednictvím člověka a povzbuzuje ho k nám už známým šesti životním projevům.

1. Pečovat o vlastní život a zdraví. Pro porozumění: jde o vytvoření komfortních podmínek, materiálního zabezpečení, smyslného potěšení, péče o zdraví a prodlužování života.

2. Péče o pokračování rodu. Tuto představu můžeme rozdělit do několika směrů: vzájemný ohled, péči o potomstvo, péči o rodiče, přátelství.

3. Snaha o vůdcovství, životní vítězství a dosažení úspěchů.

4. Usilování o svobodu a nezávislost.

5. Usilování o spravedlnost, zavedení spravedlivého řádu, života ve spravedlnosti.

6. Snaha o tvorbu, originální sebevyjádření.

Těchto šest životních projevů formuje v poli vědomí člověka odpovídající struktury, jež jsou vyjádřeny různě. Tady je důležitá síla výrazu a její předmět. Zvláště tato odlišnost se nachází v základu charakteru. Například u jednoho člověka se silně projevuje sklon k materiálnímu zajištění, u druhého péče o zdraví, třetí se rád oddává různým rozkoším a komfortu, čtvrtý je posedlý prodloužením života a tak podobně. Naznačil jsem různé projevy jen jednoho sklonu. Obyčejně se u člověka objevuje několik snah, na které reaguje nejbolestivěji. Pro názornost se podíváme na pět charakterů.

První charakter. Z prvotních projevuje nejnápadnější péče o materiální zajištění a zdraví. Z druhého péče o rodinu, děti, manžela a rodiče. Třetí a čtvrtý projev zvláštní znaky nemá. Z pátého projevuje pro člověka důležité žít spravedlivě ve spravedlivé společnosti a hospodářství. Šestý projev ho nezajímá.

Druhý charakter. Z prvního projevu je výrazné vytvoření komfortních podmínek a smyslné potěšení: dobře se najíst, poslouchat hudbu, bavit se, módně se oblékat, být vidět. Ze druhého novost se-

xuálních vztahů. Ze třetího vnucovat okolí svou vůli a podrobovat si je. Ze čtvrtého nezatěžovat svůj život ničím a nikým. Pátý projev ho nezajímá a šestý projev realizuje odlišností v oblékání, zkrášlování, hantýrce.

Třetí charakter. Z prvního projevu je nápadné dostatečné materiální zabezpečení. Druhý jej nezajímá. Třetí, získat uznání v jakékoliv oblasti. Čtvrtý a pátý projev ho nezajímají a šestému věnuje všechnen svůj volný čas.

Čtvrtý charakter. Výrazný není ani jeden projev kromě smyslného potěšení.

Pátý charakter. Z prvního projevuje výrazné směřování k materiálnímu zajištění a hromadění. Ze druhého péče o potomstvo. Ze třetího dosažení vysokého sociálního postavení. Ze čtvrtého finanční nezávislost. Z pátého stabilita a mírnost zákonů. Ze šestého projevuje nápadné získávání drahých věcí.

Podle významu projevu a popisu vlastností je možné poznat, o kom je řeč. V prvním případě je to otec rodiny. Rodina je pro něho na prvním místě. Ve druhém případě jde o egoistu. Nejdůležitější je pro něho krásný život. Ve třetím případě se jedná o tvůrčí osobu. Ta je kvůli tvorbě ochotna obětovat vše. Ve čtvrtém případě je myšlen člověk, jenž opustil sám sebe. Takový člověk žije jako dvounohé mluvící zvíře. V pátém případě pak jde o člověka směřujícího k obrovskému materiálnímu bohatství. Tento člověk je nejspokojenější, když může klidně nahromadit a předat potomkům co nejvíce hmotných statků.

Známe šest hlavních informačně-energetických struktur pole vědomí. Důležité je, aby byly harmo-

nicky vyvážené a vzájemně rovnocenné. Pokud tomu tak je, charakter člověka je klidný, mírný, milující. V opačném případě ukazují rysy charakteru člověka na výraznou přepjatost jedné nebo druhé struktury pole vědomí. Pole vědomí takového člověka je porušené a nemůže plnohodnotně vzájemně komunikovat s okolím, které mu dává energii. Staví se k němu jako k cizorodému a okolí ho podrobuje tlaku, aby ho přivedlo do normy (podobně jako spolupůsobí, ovlivňuje jednotlivou buňku organismus). „Vyrovnávání“ bude probíhat do té doby, dokud pole vědomí nebude v normě nebo se nezničí (biblická fráze: „spolu před mojí tváří“). Podobné „vyrovnání“ pokračuje v rozsahu mnohých životů a nakonec přichází moment, kdy „vyrovnaná“ duše (pole vědomí) může „skrze ucho jehly“ vejít do Království nebeského (stát se obyvatelem a vědomým pracovníkem vesmíru).

Jak se okolo šesti projevů v poli vědomí člověka utváří karmická informace?

Utváření člověka probíhá prostřednictvím myšlenky, emocí a nálady. Myšlení, emoce a nálady nejsou nic jiného než balíky programů. Nejenže spojují energii uvnitř odpovídající struktury pole vědomí, ale mohou nevědomě a patologicky formovat podvědomí. Mohou se předávat přes energetické struktury rodu na děti a příbuzné a „usedat“ jako podvědomý náklad. Mohou přecházet na lidi v okolí, pokud jsou s nimi v nějakém vztahu. Mohou formovat propojení myslí,

„ozařovat“ okolí i předměty. Rozeberu tento proces podrobněji.

Je důležité poznamenat, že ve vědomí nejdříve vzniká myšlenka. Aby se přetvořila v program, musí se nezbytně naplnit energií. Energie se bere z vlastního pole vědomí člověka. To je vlastní životní energie člověka, jež se myšlenkou „sbaluje“ do programu energetické struktury. Jednou vytvořený program bude důležitý ve strukturách pole vědomí člověka. Je třeba jej určit a „sát“ z něj svou vlastní podporující životní energii. Při tom je oslabován organismus. Na to, že patologický program je zformován a existuje, ukazuje nálada člověka (potlačení, zlost, zamračenost, podráždění, neklid, nedůtklivost).

Nepochopené poučení Ježíše Krista: „A Já vám říkám: milujte své nepřátele, žehnejte těm, kteří vás proklínají, milujte ty, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kteří vás urážejí a pronásledují vás...“ - směřuje k tomu, aby byl přerušen patologický proces tvoření programu v samém počátku, nedovolil, aby se dostal k vašim energetickým strukturám, a nepřinesl neštěstí vám ani vašim blízkým.

Struktura 1: Péče o vlastní život a zdraví

Nadměrné užívání této struktury vede k následujícím vadám duševního rozvoje: sobectví, izolaci, podezřívavosti, nedůtklivosti, strachu a potlačení přirozených pocitů lásky, přátelství, upřímnosti k sobě i jiným lidem; dále k připoutanosti k materiálnímu pohodlí a smyslným zábavám, připoutanosti a závislosti na jídle, penězích, připoutanosti a závislosti ke zvy-

kům a věcem, nesprávnému vnímání podstaty léčení, přání žít věčně, strachu ze smrti a myšlenkám na sebevraždu, pomlouvání a možnostem způsobovat škody.

Nadměrný egoismus je „přirozený stav“ lidí, kteří jsou zahlceni starostlivostí o vlastní pohodlí a zdraví a sami sebe a své pohodlí si cení nade vše.

Izolace takových lidí je očividná. Kvůli jejich konzumním vlastnostem si většinou nikdo nepřeje se s nimi stýkat a lidé jim slouží pouze jako prostředek k vytvoření komfortních podmínek. Nic jiného je nezajímá. Okolí podobné lidi nemá rádo a je ochotno plnit jejich rozmary jenom za štědrý plat.

Těmto lidem je vlastní podezíravost. Vědí, že druzí jsou ochotní pro ně pracovat a pak je klidně podvést. Proto jsou v neustálém napětí a očekávání.

Nedůtklivost vzniká na základě toho, že druzí lidé nerozumějí jejich starostem o sebe a nesdílejí jejich názory na pohodlí a zdraví.

Lidé, kteří celý svůj život kolem sebe vytvářeli komfort a starali se o své zdraví, mají velký strach, aby o to náraz nepřišli. Proto jsou velmi ostražití a neustále se snaží pojistit před všemožnými životními otřesy.

Za materiální blaho, komfortní a nadstandardní životní podmínky v sobě potlačují přirozené pocity lásky a přátelství a stále hlouběji zatlačují i upřímnost a svědomí. Znají svoji špatnost, ale pro hojnost a peníze jsou ochotni udělat cokoli: opustí milovaného člověka i rodinu, „výhodně“ prodají přítele, přistoupí na podvod nebo křivé svědectví a vydělávají i na cizím neštěstí a krvi.

Tito lidé jsou velmi připoutaní k materiálnímu pohodlí a smyslné zábavě. Ztrátu podobného druhu přijímají jako silný stres a tragédii. Peníze jsou pro ně bohem i soudcem. Jejich ztráta je stejně silná jako ztráta života. Nemohou to unést, a proto na sebe často vztáhnou ruku.

Nadbytek materiálních statků se u nich projevuje různými zlovyky, náklonnostmi a rozmary. Nemohou bez nich žít a velmi se rozzlobí, když jim v tom okolí překáží, nebo dokonce brání.

Mnozí lidé rádi a mnoho jí. Potom jako by se měnili ve stroj na přeměnu jídla. To vede k tomu, že velkou část životní energie utrácejí na zpracování potravy, jež se jim soustředí v trávicím traktu a odchází do země. Duchovní růst takového požitkáře je velmi malý. K růstu duchovního potenciálu přispívá jen malé, ale nezbytné množství jídla. Zapamatujte si: životní energii je možné spotřebovat k různým cílům, získávat ji pro duchovní růst nebo ji rozmělnit na uspokojení smyslných zájmů.

Závislost na penězích spočívá v tom, že čím víc má člověk materiálních statků (dům, chatu, bazén, saunu, stroje, jachtu, aparaturu, nábytek, komunální pohodlí a další), tím větší část svého času musí utrácet na to, aby to všechno udržoval v chodu. V konečném důsledku se tak člověk stává rukojmím a otrokem svého blahobytu a komfortu. Jeho myšlenky pak nepatří tomu, jak se dostat do Království nebeského, ale výdělku.

Jsou lidé, kteří se připoutají k plodům své práce nebo věcem a velmi si jich cení. Polámání nebo zničení věci je pro ně otřesem. Jejich reakce jsou nea-

dekvátní, a tak časem dochází k ošklivým a těžkým následkům. To lze v běžném životě pozorovat často.

Lidé vnímají příchod nemoci jako nějaké nedorozumění a neštěstí. Nerozumějí tomu, že nemoc plní různé funkce. První funkcí nemoci je upozornění. Člověku dá v lehké formě najevo, že jeho způsob života je odklonem od stávající cesty. Druhou funkcí nemoci je nutnost zastavit člověka, aby šel správným směrem rozvoje. Člověk, jenž je vtažen do honby za materiálním blahem a pohodlím, zapomněl na svoji cestu a rozvoj. Zaslepila jej honba za vnějším úspěchem. A teď přijde nemoc a bác! Je nutné, aby se nemocný zastavil, ohlédl a zamyslel, jestli stojí za to takhle žít. Třetí funkcí nemoci je odstranění mechanismů, které dovolují, aby se negativní informace a jednání šířily do celého prostoru. Středověké epidemie dýmeje ového moru a cholery jsou snahou přírody přivést člověka k rozumu. Války dvacátého století patří k nejhorším lekcím, které postupují již po linii osudu národů. Pokud lidstvo nepřehodnotí svůj vztah k planetě Zemi, pak ve dvacátém prvním století lze očekávat ekologickou katastrofu, jež bude znamenat utrpení pro všechny lidi.

Výsledek léčení jakéhokoliv člověka závisí na správnosti porozumění a vyvození závěrů ohledně příčin nemoci na stupni zatížení karmy, stupni pochopení porušení, jichž se dopustil, a na přání odstranit je.

Člověk, u kterého se velmi projevuje uvedená struktura pole vědomí, se všemi silami přidržuje života a velmi se bojí smrti. Proces přirozeného umírání je pro něj zpravidla obrovským stresem, jenž zanechává

negativní následky ve strukturách pole vědomí, které se ještě nerozpadly. Zato v následujícím životě se stres jako parazit dostane i do úrovně podvědomí a bude zasahovat do normálního života a zdraví člověka. To se projeví jako různé druhy strádání, nepoznané strachy, neočekávané a nekontrolovatelné jednání. To je výsledek „nesprávného umírání“.

Kvůli rozdílné hmotné úrovni života bohatých a chudých vzniká velké množství nespokojenosti, která se vylévá jako špinavý potok sprostých slov a špatných činů. Urážky, ponižování, opovrhovaná nebo potlačená láska, nevolnická práce a mnohé jiné jsou doprovázeny specifickými myšlenkami, náladami, pomluvami a jednáním. To všechno splétá kolem lidí mnohovrstevnaté karmické sítě, které člověk bude muset později rozmotávat, jinak zemře.

Struktura 2: Péče o pokračování rodu

Zahrnuje dva směry: sexuální a rodinný. Přílišné nadšení sexuální stránkou života přivádí k následujícím vadám duševního rozvoje: cizoložství, odmítání smyslné lásky u sebe samého a její potlačování u druhých lidí, zvrácenosti, sprosté řeči. Přílišné nadšení pohlavním životem přivádí k jiným vadám: k velké připoutanosti ke členům rodiny, neklidu, strachu, pocitům viny, formování nekrotických vazeb; sprostá slova přináší možnosti újmy.

Cizoložství škodí tím, že formuje zvláštní smyslnou strukturu a tvoří v poli vědomí „obsluhující přídatek“. Myšlenky člověka a životní energie jsou nasměrovány k jedinému: dosažení smyslného požitku skrze

cizoložství. Člověk neusiluje o sjednocení s Bohem jako pramenem života, ale naopak o to, aby si z tohoto pramene vzal co nejvíce životní energie a vyplýval ji na cizoložství.

Pohlavní akt s jeho smyslností a orgasmem není nic jiného než mohutné sálání, pohlcení a výměna informací a energií. Je to jedna z rychlých a spolehlivých cest předání a výměny karmické informace. Spolu s ní se přenášejí i problémy, zadluženost a nemoci. Hojnost pohlavních ženských a mužských nemocí jsou jen slabými následky karmických problémů. Zaplacení zdravím a osudem přichází za vlastní i cizí (v rodinné linii) hříchy smyslnosti.

Kolem intimních vztahů probíhá práce velkého množství karmických spojení kvůli potlačení vlastních i cizích milostných snah. Někteří lidé to přijímají jako zábavu. Hrají si na lásku, jsou omámeni mocí nad člověkem, jenž je miluje, využívají jeho poddajnosti a potom ho opouštějí. Spatné vztahy samy od sebe nezmizí, ale vytvářejí karmické spojení. To dá o sobě rozhodně vědět ze strany, odkud to člověk očekává nejméně. Chyby zaseté v mládí vyklíčí v dospělém věku nebo u dětí či vnuků.

V oblasti pohlavní smyslnosti vzniklo obrovské množství různorodých zvráceností. Lidé, kteří se vzájemně milují, se obdarovávají mohutnými prožitky. Nedostatek jistoty v lásce a něžných citů způsobuje úsilí o podstrčení různých úniků a ty vedou jen k jednomu: k ještě většímu a těžšímu karmickému spojení. Ponížení, kterému je vystaven jeden z účastníků i mohutný orgasmus, jež prožívá druhý účastník, mezi

nimi vytváří velké negativní karmické spojení. Ponížený vytváří záporné myšlenky a nálady a ten, který má požitek, je zaplaven mohutnou energií smyslnosti. Tak vzniká *karmická příkrývka*, již bude muset odpracovat v budoucnu.

Pohlavní zvrácenost i pohlavní uvolněnost, jež vše dovolí, vede k celkové degradaci duše. Aby to definitivně neprošlo, vznikají nemoci, které takovému jednání vytvářejí překážky.

Velké množství sprostých slov, jež hanobí matku a označují pohlavní orgány i sám pohlavní akt, ukazuje na roj hanění, který omotává intimní vztahy člověka a doslova se lepí na člověka, jenž mluví sprostě, a zahalují ho temným mrakem. Skrze tuto temnotu nemůže vidět opravdový svět lásky a velkých citů. To vede k tomu, že se lidé bojí ukázat své city, potlačují je v sobě a strádají proto, že se nemohou vypovídat. Tímto způsobem sprostá slova na intimní téma znečišťují éter zvrácenými myšlenkami, jež nikdo nepotřebuje. Myšlenky potřebují svoje uskutečnění, a tak obléhají horké hlavy a postrkují je ke spáchání pohlavních zvráceností. Potom za to musí zaplatit svým osudem a zdravím.

Když hovoříme o rodinných poměrech, je třeba rozumět tomu, že přes rodinu se vtělují zralé duše. Úkolem rodičů je pouze pomoci jim na začátku. Během výchovy rodiče a jejich děti odpracovávají společnou karmu. Pro doplnění: rodiče procházejí nevyhnutelnými etapami svého duchovního rozvoje. Vždyť v těchto etapách musí zvládnout starosti, trpělivost, vlídnost, lásku, smíření a vzájemné porozumění! Tyto úkoly se

nezvládají lépe nikde jinde než v rodině. Když odpracují tuto karmickou etapu, pokračují rodiče v řešení svých úkolů a dospělé děti těch svých. Když vznikne připoutanost, tak tím člověk přestává řešit svoje úkoly, zastavuje se ve svém duchovním růstu a zaostává.

Nadměrná závislost na členech rodiny vytváří nadměrně silné *karmické vazby*. Existence těchto spojů se projevuje přes ustavičné znepokojení, silné rozčilení a prožívání, strach i pocit viny. To rychle snižuje potenciál zdraví, často přispívá ke vzniku psychosomatických nemocí a přiklání se na slabší stranu v linii osudu. Nemístná péče rodičů, kteří „s sebou táhnou“ část karmy svých dětí, a přitom neplní svoji karmu, tak odsunuje karmické problémy dětí do budoucna. Dost často na takové rodiče číhá rozčarování, jehož prostřednictvím je Bůh učí.

Velká připoutanost k rodině formuje velmi škodlivé nekrotické svazky. To se stává tehdy, když jeden z členů rodiny zemřel a druhý byl za jeho života k němu velmi připoután a nechce se smířit se ztrátou. Vytváří tím velmi škodlivý svazek, jenž zeslabuje zdraví a osud žijícího člověka. Také se míchají duše zemřelých, které nemohu projít nevyhnutelnou změnou před následujícím vtělením.

Pojďme nyní pohovořit o sprostých slovech uvnitř rodiny, která rodí těžké *karmické uzly*. Sprostá slova vytvářejí poměr mezi vztahy: porozumění a lásky a nepochopení a nepřátelství. Nejtypičtější vztah se nachází v párech: muž-žena, matka-dcera, matka-syn, otec-syn, otec-dcera, sestra-bratr, sestra-sestra, bratr-bratr. V rodinách, v nichž žije dohromady něko-

lik pokolení, rodiče, jejich dospělé děti a vnuci, jsou jejich karmické vazby ještě propletenější a složitější.

Společně rozeberme sprostá slova v obyčejné rodině, která je složená z rodičů a dětí. Pod rodinnými sprostými slovy budeme rozumět negativní vztah (myšlenky, nálady a činnosti) adresovaný druhému členu rodiny. Je důležité porozumět hlavnímu: čím více člověk sprostě mluví o druhém člověku, tím silněji se s ním svazuje na informačně-energetické úrovni. Jeho záporný vztah bude narušovat jak toho, na koho je nasměrována zasilka, tak zpětně i jeho samotného. A přes rodinné pole karmy se rozšíří negativní následky na všechny členy rodiny. Tento fenomén je dobře pocíťován v rodinách, kde si rodiče neváží jeden druhého. Jejich zjevné nebo skryté nepřátelství se odráží na jejich dětech. Jsou často nemocné, plné negativních myšlenek a velmi často mívají špatný osud. Ustavičné urážky a výčitky otravují život všem členům rodiny. Skryté emocionální napětí vyúsťuje v nemoci, emocionální protesty, negativní činy a jako následek ve špatný osud. Místo toho, aby společně řešili karmické problémy, rozvazovali uzlíky, jimiž je svázala do rodiny karma, a vystoupili společně na nový stupeň duchovního rozvoje, členové rodiny vzájemnou nepřítelství jeden druhého ještě silněji svazují.

Ponížení a potlačení svobodné vůle mladých v rodině má negativní vliv na jejich další rozvoj. Když člověka od raného dětství přesvědčují o domnělé neplnohodnotnosti, tak se to časem může stát realitou, vytvořenou negativní strukturou osudu. To se týká zvláště starších bratrů a sester, ani slovy, ani skutky se

neposmívejte mladším sestrám a bratrům. V následujícím životě se můžete dostat do opačné situace.

Rodinné vztahy rodí masu kannických nedorozumění a pudy pro hanění, závist, urážky, nepřízeň, zlobu a mstu. Stává se to z důvodu nevědomosti. Děti se narodily a vyrostly v jedné a téže rodině. Osud jednoho je dobrý a život bohatý. A u jeho bratra (sestry) je všechno naopak. To způsobuje urážky a závist. Rozdíl je v tom, že mají různou duchovní zkušenost. Zkušenost přivedla jedno dítě na jednu stranu a druhé na stranu druhou. A tady ještě rodiče jednoho chválí a druhého kárají! A už vzniklo hanění. Jako na zavolanou to nejdříve začalo v rodině, mezi bratry. Připomenou vám biblický příběh o Kainu a Ábelovi, prvních dětech Adama a Evy. Ábel se stal chovatelem dobytka a Kain zemědělcem. Po nějaké době Kain přinesl Bohu dary plodů země a Ábel darem skot. Bohu se Ábelův dar zalíbil více. To Kaina rozhořčilo, pod vlivem této urážky zabil svého bratra Ábela a za tento hřích mu Bůh přisoudil jeho další osud, osud věčného tuláka a vyhnance na Zemi.

Struktura 3: Úsilí o vůdcovství, životní vítězství a uznání

Příliš výrazný projev této struktury vede k následujícím vadám duševního rozvoje: potlačení svobodné vůle u jiných lidí, nereálné snění, odmítání citů jiných lidí, hrdost, panovačnost s prvky vampyrismu, nedůtklivost, zloba, svazování sebe sama slovem, hanění a možnosti způsobovat škody.

Podstata vedení je jedna, být první. Ale její měřítko a cíle jsou různé. Jsou lídři v rodině, kolektivu, národě, zemi. Jsou lídři, kteří jednají pro všeobecné blaho, a jsou takoví, kteří jen uspokojují své egoistické záliby. A koneckonců jakýkoliv lídr se stává rukojmím svých zájmů, vytváří systém pořadí nebo potlačení a neustále si jej vynucuje, aby si vedení udržel. Na to spotřebovává stále více a více sil. Jakmile okolí vycítí vůdcovu slabinu, ihned toho využije. Lídrovství je velmi těžká práce. Prakticky je nutné každý den dokazovat, že jsi lepší. Jen velmi málo lidí včas a dobrovolně roli vůdce opustilo.

Jak bývá pravidlem, lídr realizuje v životě nějakou myšlenku s cílem sjednotit lidi. Vůdcovství bez ideje se rovná podmanění. Idea pomáhá řídit lidi. Jako základ ideje je bráno obvykle náboženství, jež je vykládáno v zájmu lídra. Není se co divit, že na základě *Bible* vznikl judaismus, katolicismus, protestantismus, pravoslaví, islám, přičemž jejich základem je jedna víra. Každý náboženský směr se pokládá za jediný správný a ostatní považuje za zbloudění.

Je třeba si ujasnit jednoduchou pravdu: život je mnohavrstevný, unikátní úkaz a nestojí za to vtěsnat jej do nějaké ideje. Lidé musí žít, a ne aby sloužili nějaké ideji.

Pohovořme o tom, jak může člověk svázat sám sebe pomocí slibů, které dal komukoliv. Sliby jsou přepisem konkrétního informačně-energetického svazku mezi slibujícím člověkem a tím, komu je slib dán. Informace se musí přetvořit do konkrétního jednání. Pokud se to nestane, vzniká karmický závazek, jenž

má za následek, že jej odpracují jeho potomci nebo on sám v budoucím životě. Přitom toto odpracování je možné různými cestami. Například rodina celý život pracovala a shromáždila nějaký kapitál. Teď nastane taková okolnost, že plody jejich práce užívají jiní lidé. Tak karma nakládá s dlužníky. To je třeba poznat a pokorně přijmout.

Skrytá vazba slovem působí, když člověk dá sám sobě nějaký slib a potom na něj zapomene. Například v dětství je možné provést nějaký čin, kterým někdo ve vašich očích trpí. Dáte si slib, že to už víckrát neuděláte. Například: děti spolu zápasí a jeden si nečekaně poraní ruku. „Vítěz“ to prožívá a řekne takovou poznámku: „Kdybys raději vyhrál, než se to stalo!“ To stačí, aby se vytvořila karmická vazba dobrovolného vrácení všech budoucích životních vítězství a úspěchů zraněnému chlapci. „Vítěz“ v životě nic nedostane, zato „poražený“ bude mít nepřetržitý úspěch. Právě proto Ježíš Kristus varoval lidi před různými druhy kleteb a slibů. Není třeba dobrovolně dávat své budoucí úspěchy a vítězství.

Budu to ilustrovat dvěma příklady. V *Bibli {Genesis, dvacátá pátá kapitola}* se hovoří o tom, že Izák měl s Rebekou dva syny, dvojčata. Staršího pojmenovali Ezau a mladšího Jákob. Ezau miloval dobré jídlo. Jednou přišel unavený domů a poprosil Jákoba o jídlo. Ale Jákob řekl: „Prodej mi svoje prvorozenectví.“ Ezau odpověděl: „Vždyť já umírám hladu, co mi je po prvorozenectví?“ Jákob mu řekl: „Pokloň se mi.“ Ezau se mu poklonil a prodal své prvorozenectví Jákobovi..., a tak dočasně Ezau uschoval svoje prvoroze-

nectví. Později svojí lstivostí Jákob vzal Ezauovi i otcovské požehnání. Připravil jídlo, omotal si holá místa na těle kůží kůzlat (jeho bratr Ezau byl chlupatý), aby ho slepý otec nerozeznal od bratra, a přinesl otcí jídlo. Otec nic netušil a dal mu požehnání: „Ať ti Bůh sešle nebeskou vláhu, úrodnou půdu a hojnost chleba i vína. Národy ti budou sloužit a budou tě velebit, budeš vládnout svým bratrům a budou se ti klanět synové tvé matky. Ti, kteří tě proklínají, budou prokleti, ti, kteří ti blahořečí, budou blahoslaveni!“ Po nějaké době přišel starší bratr Ezau, aby dostal své zákonné požehnání. A roztřásl se otec Izák velkým hněvem a řekl: „Kdo je to... Přišel dřívě nežli ty a já jsem požehnal jemu? On bude požehnaný.“ Když uslyšel slova svého otce, zvedl hlas, nařikal na svůj osud a řekl otcí svému: „Otče můj! Požehnej i mně.“ Ale on řekl: „Tvůj bratr přišel lstivě a vzal si tvoje požehnání.“ .. Aještě řekl Ezau: „Vzal mi moje prvorozenectví a nyní mi vzal i moje požehnání... Opravdu nedáš požehnání i mně?“ Otec Ezauovi odpověděl: „Tak učinil jsem ho hospodářem nad tebou i ostatními bratry, dal jsem mu je, aby mu sloužili, obdařil jsem jej chlebem a vínem. Co mohu udělat pro tebe, synu můj?“

V knize *Prepodobnyj Serafim Sarovský* (M junchen, M.: Neděle, 1993) je popsáno, jak Michail Vasiljevvič Manturov onemocněl zimnicí a jak jej poustevník uzdravil. Za krátký čas poslal pro Jelenu Vasiljevnu, jež k němu přišla v doprovodu novicky Xenie.

„Radosti moje,“ řekl jí poustevník, „ty jsi mě vždycky poslouchala. Můžeš teď poslouchat, co ti chci říct?“

„Vždycky jsem vás poslouchala, otče," odpověděla mu, „budu vás poslouchat i nyní."

„Tady vidíš," začal tenkrát hovořit poustevník, „nadešel čas, kdy má umřít Michail Vasiljevič (její rodný bratr, který byl nemocný). Lidé a sirotci jej potřebují a divili se tomu. Tak tedy nabídka pro tebe. Zemři za Michaila Vasiljeviče."

„Požehnejte mi, otče!"

Taková byla pokorná odpověď Jeleny Vasiljevny. Poustevník s ní tenkrát dlouho hovořil, uklidňoval ji a vyprávěl jí o sladkosti smrti a bezmezném štěstí budoucího života.

„Otče, bojím se smrti," řekla mu Jelena Vasiljevna.

„Radosti moje," odpověděl jí poustevník, „máme se bát smrti? Čeká nás jen věčná radost."

Jelena Vasiljevna se rozloučila s poustevníkem, vyšla z cely, ale na prahu se zhroutila do náruče novicky Xenie.

Poustevník nařídil, aby ji položili do síně na náhrobek, jenž měl připravený pro sebe. Pokropil ji svěcenou vodou, dal jí požehnání, a tím ji přivedl k vědomí. Vrátila se domů a nemocná ulehla do postele. Řekla: „Už více nevstanu!"

Její nemoc netrvala dlouho, jen několik dní.

Tichý a klidný byl její poslední výdech a její čistá duše, která se osvobodila od jejího těla, se radovala a vznesla do nebeského domova.

To se stalo 28. května roku 1832 v předvečer Božího hodů svatodušního po sedmiletém pobytu Jeleny Vasiljevny v Divevě. Na Zemi žila dvacet sedm let.

Zevnějšek kajicnice byl neobyčejně přitažlivý: vysoký vzrůst, okrouhlá hezká tvář, černé vlasy, jež si zaplétala do copu, černé zářivé oči.

Za tři dny po skonu Jeleny Vasiljevny její chráněnka, novicka Xenie, přišla do Sarova k otci Serafimovi celá rozladěná a v slzách.

„Proč pláčeš?" zeptal se jí poustevník. „Je třeba se radovat!"

Xenie se vrátila v slzách do Divevy a soused, který měl celu vedle otce Serafima, viděl, jak dlouho chodil v rozrušení a hovořil sám se sebou: „Ničemu nerozumějí! Pláčí! ...Kdyby viděli, jak její duše letěla! Jako ptáček uletěla! Cherubíni i Serafini se rozestoupili."

Myslet i mluvit je třeba opatrně a promyšleně, jinak si přivoláte potíže, odeženete si životní úspěchy, zdraví a také život.

Struktura 4: Úsilí o svobodu a nezávislost

Výrazný projev této struktury vede k následujícím poruchám duševního rozvoje: pýše, nesnášenlivosti, nevraživosti, urážlivosti, vztahovačnosti, svévoli, vytváření zlovyků, myšlenkám na sebevraždu, pomlouvачnosti a možnosti škodit.

Úsilí o svobodnou a nezávislou existenci je přirozená kvalita jakéhokoliv žijícího systému od zvířete až po člověka. Ale všechno musí být v rozumné míře. Když se tyto hranice mezi lidmi překročí, zvláště pak mezi blízkými lidmi, začínají problémy. Člověk se nemůže s nikým shodnout. Vyjmenovává, kdo všechno a v čem jej omezuje, a bouřlivě proti tomu protestuje. Takoví lidé brzy utíkají od rodiny, ale vlastní

rodinu založit nechtějí. Často mění práci, toulají se po nižných městech a zemích, aby si zajistili lepší osud, ale špatný charakter jim neumožňuje, aby se na delší dobu usadili. A tak jsou smýkáni a otloukáni životem a jako bloudící synové se vracejí domů. Život jim ukázal odvrácenou stranu pýchy: osamělost, jejich urážlivost vyléčil pochopením.

Uvnitř rodiny se usilování o svobodu a nezávislost odráží v problémech mezi otcem a dětmi a celkově v nepochopení mezi generacemi. Všechno se děje proto, že sociálně-ekonomické podmínky jsou v konfliktu s fyziologickým vývojem. Dříve než člověk získá profesi a dosáhne ekonomické nezávislosti a zařídí se, uběhne mnoho let. Fyziologicky dávno dozrál, probouzejí se a bouří v něm hormony. Z projekčního plátna života se na něj lije proud elegantního života. Má pocit, že z proudu takového života vypadne, a začíná protestovat. Neuvědomuje si, že protestuje proti řádu života, proti zvyklostem a proti rodičům, kteří ho vychovávají. Chtěl by mít jejich bohatství a postavení, ale odmítá za to platit životními zkouškami. Ve světě vzniklo mnoho mládežnických hnutí (také s pseudonáboženským zaměřením), jež nepřijímají současný život. Vytvářejí si zákony, které formují jejich svět, jejich pohled, jejich módu, jazyk, vztahy...

Prvky nezávislosti a samostatnosti dospělého života se navenek projevují u mladých lidí v nadbytku špatných zvyků a v tom, že si všechno dovolí a alkoholismus, kouření, narkomanií a pohlavní nezávislost berou jako symbol svobody. Tak se snaží najít si své místo ve světě.

Přirozený existující řád sociálních vztahů odhaluje, jak velký vliv má na nebezpečnou psychiku mladého člověka. Na znamení protestu se u něj objevují i myšlenky na sebevraždu. Někdy také potřeba tyto myšlenky uskutečnit. Tak se někteří lidé urážejí na svět. V poli vědomí se formuje program sebezničení, jenž se předává po rodové linii a blokuje úspěch, štěstí a zdraví nejen tohoto člověka, ale i jeho potomků.

Ublíženost a zloba ve světě výrostků a mládeže na „dospělé strýce a tety“ se projevuje v ošklivém vyjadřování, odmítání a agresí. Potom mají málo místa, a tak si prostor vybojují silou. Nezávislost v násilí, podvodech, krádežích, rvačkách a terorismu pronikla celou lidskou společností. Okovy černé karmy stále silněji a silněji spoutávají svět, činí jej nestabilním a nebezpečným prakticky pro každého člověka. Ve kterékoliv zemi světa, na kterémkoliv místě v libovolném čase se člověk může stát obětí podvodu, násilí i teroru. Pomoci uvedených „prostředků“ se odělují mladí lidé, skupiny lidí a také celé státy. Usilují o uspokojení své snahy, o svobodu a nezávislost.

Škodlivé následky uspokojení ze svobody a nezávislosti mají společný základ, ale projevují se různě. V prvním případě jde o velmi výrazný projev charakteru, který činí člověka nesnášenlivým a svéhlavým. Ve druhém případě jde o protest lidí proti nenormálnímu, vědeckému životu, jenž se projevuje nenormálními prostředky a způsoby.

Struktura 5:

Úsilí být spravedlivý a žít spravedlivě

Nadměrný projev této struktury vede k následujícím poruchám duševního rozvoje: vytváření iluzí a odtržení od reálného života, nesmírně rozvinutému pocitu nespravedlivosti a ublíženosti, komplexu viny, vztahovačnosti, podezíravosti a sebebičování, rozčarování, beznaději, pomlouvání a možnosti přinášet škody.

Lidé od dávných dob sní o životě ve spravedlivém světě. Biblické příběhy, které přinesl Mojžíš, učily člověka jedinému - spravedlivě žít. Ježíš Kristus učil totéž. Abych nezapomněl, u všech živočichů zákony o spravedlivém životě zaujímají první místo a oni se tomuto zákonu podrobují dobrovolně a přirozeně.

Porozumět spravedlivosti se lidé naučili, když prošli etapami bojů za svobodu. Až si natloukli nosy, potom pochopili, zeje nutné žít spravedlivě.

Kéž by byl každý sám sobě vůdcem, aby se cítil dostatečně svobodným, aby tvořil a poznal rozumnou míru pro život v materiálním dostatku. Aby byl schopen zajistit svou rodinu. Důležité je, aby přitom nepotlačoval práva druhého člověka. Porozumění spravedlivosti je základem vztahu mezi póly, v rodině, hospodářství a světě vůbec. (Celosvětovým orgánem, jenž dohlíží na spravedlivost, je Organizace spojených národů.)

Abychom porozuměli spravedlivosti, musíme pochopit dva protiklady, dobro a zlo. Celkově lidstvo nežilo a nežije spravedlivě. To je normální z toho důvodu, že jediným způsobem, jak se poučit, je sebe-

znání lidstva. Proto je ve světě velmi mnoho zla. Lidé bojují za spravedlnost, a přitom každý člověk má svůj úhel pohledu. Do éteru jsou tak na toto téma posílány miliardy myšlenek. Životní energie lidstva nenávratně utíká do bezedné jámy spravedlivosti. Přitom se formuje kolosální *egregor** (informačně energetické pole).

Na základě snahy o život ve spravedlnosti vznikají všechny druhy trápení. Pokud se to nedaří, jsou vázány karmické uzly. V podstatě každý člověk má svůj vnitřní svět spravedlnosti a drží se jej. V myšlenkách si vytvoří vztahy, předměty, formy, procesy a představy a potom začíná žít v tomto iluzorním světě. Tak vzniká jeho vlastní miniaturní vesmír. Když kdokoliv z vnějšího světa není součástí iluzorního rámce, dochází ke konfliktu ve vědomí. Člověk konflikt odmítá nebo s ním začíná aktivně bojovat, případně se s ním smiřuje a vytváří si novou myšlenkovou konstrukci. Tak vznikají pocity ublíženosti nejrůznějšího druhu.

A tady je několik příkladů. Někdo si například přečte oznámení o výhodné možnosti uložení peněz. Ve vědomí vznikla myšlenková konstrukce rychlého obohacení. Všechny své úspory vloží do tohoto produktu a nakonec se ukáže, že se jedná o finanční pyramidu. Vznikne pocit ublíženosti.

Dalším příkladem může být láska chlapce a dívky, kteří jeden druhého milovali. Naráz se kolem dívky začal točit z jejího pohledu více perspektivní nápadník. Ve vědomí vznikla myšlenková konstrukce

* V Eugenice jsme v roce 2005 vydali knihu Anatolije Někrasova *Egregory - strážní andělé?* - pozn. nakl.

na jejich budoucí poměr. Dřívější partner je rázem zapomenut a veškerá pozornost i zájem dívky je přenesen na nového partnera. Potom vyšlo najevo, že je ženatý a uvažuje o rozchodu s ní. Vznikla újma.

Příkladem může být i vznik újmy u známého specialisty, jenž se těšil všeobecné vážnosti. Nečekaně ho postihl pracovní úraz, a tím pracovní neschopnost. Z domova se vytratil dostatek a úcta, protože nebylo tolik peněz, na které byla rodina zvyklá. Ve vědomí se zřítily vybudovaná myšlenková konstrukce stabilního života. Vznikla újma.

Může se stát, že mladá, citlivá a tvůrčí povaha sní o rozvoji svého talentu. Ve vědomí vznikla myšlenková konstrukce o budoucím zajímavém a plném tvůrčím životě. Ale rodiče zasáhli a trvají na získání prestižní profese. A potom uvidíme. Člověk se poznenáhlu noří do studia a vystuduje. Pak pracuje ve své profesi v kanceláři a práci vykonává čistě mechanicky. Naráz pozná, že jeho méně nadaný spolužák má úspěch. Vystavuje, píše, vystupuje, pobývá v zahraničí. Vzniká závist, újma a sebeobviňování, lítost nad promarněnou možností.

S klidným svědomím můžeme uvést spoustu takových příkladů! Přičemž všechny tlačí člověka ke „svázání karmického uzlíku“: myšlením, náladami, slovy i činy. Prakticky neexistuje člověk, jenž by ve svém životě nechtěl něco udělat znovu, něco změnit, něco poopravit. Pokud by chtěl napravit jakoukoliv situaci, může, ale musí k tomu vynaložit značné úsilí a prožít mravní útrapy i strádání.

Struktura 6: Úsilí o tvorbu a originální sebevyjádření

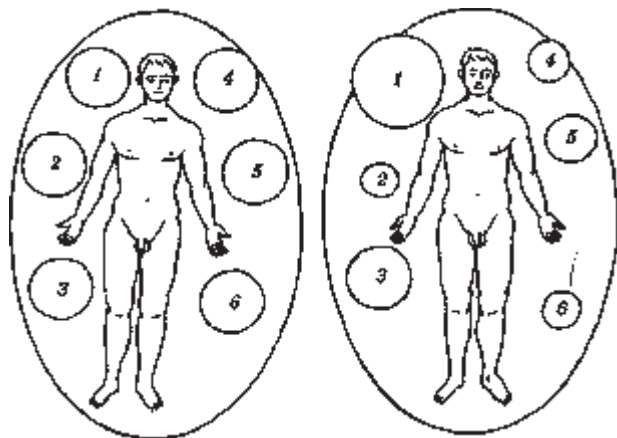
Nadměrný projev této struktury vede k následujícím poruchám duševního rozvoje: zvláštnímu druhu sobectví a pýchy, chlubitosti, sebepopírání, zoufalství, nespokojenosti, rozčarování, krajnímu stupni nesnášenlivosti, nevraživosti, používání sprostých slov a možnosti škodit jiným lidem.

Když takový člověk podlehně myšlence na tvorbu, zapomíná na všechno kolem: na rodinu, povinnosti, přestává se kontrolovat a pracuje až do úpadu. Vnější svět se mu zúží na myšlenku, na které pracuje, a nic víc. Tím se vysvětluje jeho nesnášenlivost s jinými lidmi, kteří nesdílejí jeho myšlenky ani tvůrčí honbu za úspěchem. Tvořící člověk se začíná chovat nevraživě a mluví na adresu všech v okolí sprostě. Pomalu se u něj rozvíjí mánie velikášství. Člověk se ztotožňuje se svými úspěchy, pyšní se jimi a chlubí a v jeho vědomí probíhá proces sebezveličování. Začíná se dívat na jiné lidi pohrdavě a z vysoka. Oceňuje je jenom jako materiál a pracovní sílu pro své vědecké pokusy. Z tvůrčí práce se rozvíjí celá struktura, jež pohlcuje všechny jeho síly. Člověka stále více a hlouběji strahuje proces poznání a tvořivosti. Čím více zná, tím více se snaží poznat a uvést to do života. Nekonečnost tohoto procesu a těžkosti s jeho realizací vedou k podrážděnosti, nespokojenosti a nakonec k rozčarování. Koneckonců Isac Newton řekl: „Čím více vím, tím zřetelněji vnímám, že nic nevím.“

V historii je možné pozorovat i jinou zvláštnost tvorby. Jedni lidé tvoří, vynalézají, realizují a druzí

využívají vymožeností, výsledky práce a vynálezů. Přitom využití některých vynálezů ve velkém množství případů škodí lidem. A to ani nemluvíme o zneužití vynálezů pro vojenské účely. Lidé se od primitivních pracovních nástrojů dopracovali až k termojaderným bombám, které jsou schopny smést z povrchu Země veškerý život. Ale hlavní je to, že bez ohledu na vědeckotechnický pokrok lidstvo není šťastnější, naopak se stalo se závislým a bezduchým.

Na obrázku číslo 7 vlevo je všech šest pohnutek normálních a harmonicky rozvinutých osobností. Na pravém obrázku je jedna z nich velmi výrazná na úkor energií druhých pohnutek. Pole vědomí je porušené, mnoho životní energie se spotřebuje na posilování jedné pohnutky na úkor ostatních.

Pohled na oba obrázky nám vysvětlí následující fenomén: pokud si člověk dělá starosti s čímkoliv, nezajímá ho nic jiného. To se stává proto, že veškerá energie organismu se spotřebuje na podporu velmi výrazné pohnutky, na úkor ostatních. Například mnozí tvořiví lidé opovrhují plněním manželských závazků. Totéž se stává i velkým podnikatelům, politikům, lídrům. Nezbyvá jim jednoduše energie na jiné pohnutky a ony proto odumírají. To se promítá do jejich zevnějšku a tvaru těla a jeho proporce se ničí.

Pohovoříme o originální sebe prezentaci. Člověku je vlastní odlišovat se navenek od jiných lidí, ale vše musí být v rozumných mezích. Zvláštnosti v oblékání, zdobení, tetování, piercingu na různých částech těla jsou následky zvráceného rozvoje určité energetické struktury pole vědomí. Lidé se zjevně, slovy i potají v myšlenkách chlubí svojí odlišností.

Vychloubání krajně nevhodně působí na lidi kolem a velmi rychle kazí dotyčnému karmu.

Další cesty předávání karmické informace

Důležitým informačním procesem je také příprava jídla. Myšlenky člověka ovlivňují hmotu potravin až na kvantovou úroveň. S přípravou se do jídla ukládá kladná, nebo záporná informace. Tyto informace, jež se touto cestou dostanou do organismu člověka, působí na životní energii a mohou probudit (a probouzejí) směřování k činům. Na tomto principu je založeno jejich působení. Proto je velmi důležité, kdo a v jakém rozpoložení nám jídlo připravuje.

Fenomén předávání myšlenek do jídla může každý využít s velkým prospěchem pro sebe. Dělá se to tak, že když koušete jídlo, v myšlenkách si představujete, že je nasyceno množstvím biologicky aktivních a prospěšných látek. Vaše myšlenky při zpracování jídla v ústní dutině začínají s přeměnou kvantových polí v kousaném jídle a přizpůsobují ho právě vám. Silná představa dokáže změnit chuť i vůni jídla a jídlo sněžené s takovou představou přináší organismu obrovský ozdravný užitek.

Karmické informace dobře „usedají“ a předávají se prostřednictvím předmětů a věcí. Může nastat následující situace - přijme věc nového majitele, nebo ne? Jestliže si věc pořídí člověk pro sebe s dobrým úmyslem, je všechno v pořádku. Když ne, dá se očekávat neštěstí. Například automobil prince Ferdinanda zastřeleného v Sarajevu (což také posloužilo jako důvod k zahájení první světové války) mnohokrát změnil svého majitele. Přitom všichni „nepředvídaným způsobem“ měli havárii a také se smrtelnými následky. Tedy tak silný náboj negativní karmické informace byl do auta zasen.

Nošené a potom darované věci mohou předat novému majiteli bolestivé stavy i osud předešlého majitele. Podobně to platí pro nábytek, ubytování, budovy, krajinu, a zvláště pak pro výtvořky kultury a umění. Do koloběhu karmy svých majitelů jsou také vtisknuta zvířata i rostliny. Jestliže vnitřní svět člověka je neviditelný, pak jeho vnější obraz je možné zhodnotit a podle něj posoudit nejen člověka, ale i jeho osud.

Karma člověka pracuje pomocí myšlenek, nálad a činů, které se vyskytují kolem šesti pohnutek. S karmou můžeme pracovat zcela cíleně, změnit své vlastní myšlenky, nálady i jednání. Můžeme tak měnit nejenom svůj osud, vztahy i zdraví, ale také osud, vztahy a zdraví svých blízkých.

Jednotlivé druhy karmy

Individuální karma se skládá ze dvou částí: *získané v minulých životech* a *vytvořené v průběhu současného života*.

Karma získaná v minulých životech „leží a dřímá“ v poli vědomí a čeká na svou karmickou příležitost, jež ji zaktivuje a bude podnětem k jednání. Karma vytvořená v současném životě vychází z jednoho pramene, vědomí člověka, a je závislá na jeho charakteru. Člověk projevuje svoje charakterové vlastnosti v rodině i mimo ni, a tím aktivuje karmické skutečnosti. Buď je hasí, nebo vytváří karmu v současném životě.

Patandžaliho *Jógasutra* individuální karmu klasifikuje v závislosti na nahromadění zkoušek v průběhu života. V souvislosti s tím rozděluje individuální karmu na *černou, bílo-černou, bílou a ani bílou, ani černou*.

Nejhorší ze všech čtyř je *černá karma*. Získává se v procesu nemravného, zločinného života. Pomluvy, egoistické intriky, které mají za cíl zničit plody cizí práce, ponižování hodných lidí, urážky a krádeže vy-

tváří *vnější* černou karmu. *Vnitřní* duševní černá karma vtiskuje duši takové stavy, jako jsou skepticismus, jenž brání poznání, ateismus, tvrdohlavost, zuřivost z neznalosti, závist a tak podobně.

Podobné myšlenky budí rozhořčení, „když jsou pronášeny“ do prostoru (Bohu), a jako šplíchnutí vody se vracejí zpět ke svému původci. Zpětně způsobují v autorovi tytéž účinky, jaké přál druhým. (Nesudte a nebudete souzeni. Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá. Co sis navařil, to budeš muset i sníst.)

Bílá karma je výsledkem dobrých skutků, které přinášejí posílení všem kolem. Po návratu ke svému tvůrci posilují také jeho a přinášejí mu blahobyt a úspěch.

Bílo-černá karma je tvořena dobrými a špatnými skutky, ať už jde o jednání vůči druhým lidem, živým tvorům, planetě a vůbec ke všemu kolem člověka. V závislosti na množství dobrých i zlých skutků má člověk odpovídající osud. V něčem má štěstí, a v něčem naopak. Čím více dobrých skutků vykoná, tím lépe se tvoří jeho osud. Když naopak jedná špatně, může skončit dokonce si ve vězení.

Ani bílá, ani černá karma je popisována jako dílo cestujících poustevníků, kteří přebývají ve svém posledním tělesném vtělení. I tak je množné tuto karmu přizpůsobovat každodennímu životu. Pokud konáte přikázané nebo vámi zvolené dílo dobrovolně a nepřipoutáváte se k jeho plodům, pak je všechno v pořádku.

Mějte především na paměti: když se vědomí „zachytilo“ jakékoliv ideje, začal myšlenkový proces, jenž budí pohoršení prostoru (Boha) a adekvátně zpo-

maluje zesílenou odpověď z jeho strany. Pokud nejste vnitřně přesvědčeni, nedojde ke spuštění správného myšlenkového procesu, za kterým se skrývá pobouření prostoru, a to znamená, že nebude žádná odpověď.

Nyní pohovořím o tom, jak se karma projevuje. V souladu s Patandžaliho *Jógasutrou* probíhá proces karmické odpovědi různě. Odpověď může „dřímát“ v éteru do té doby, dokud se nevyskytnou příznivé okolnosti pro její projevení. Tento druh karmy nazýváme *dřímající*.

Člověk se během života dopouští s ohledem k prostoru (Bohu) různých přestupků. Svými dobrými skutky, jež vykonal později, k sobě vyslal příznivé okolnosti, a tak došlo k oslabení karmické odpovědi na přestupek. Tento druh karmy nazýváme *oslabený*.

Nejtypičtější variantou karmické odpovědi je, když člověk po vykonání přestupku po nějaké době na sobě pociťuje jeho zpětné působení v podobě zhoršeného zdraví. Tento druh karmy nazýváme *plně rozvinutá*.

A existuje ještě jedna varianta karmické odpovědi: jestliže se proces zpětného návratu na nějakou dobu odloží proto, aby byl získán čas na projevení daleko silnějšího karmického dluhu, jehož splacení je pro člověka přijatelné nebo i nepřijatelné. Potom, jakmile byla ukončena karmická odpověď, znovu pokračuje práce na tom, co bylo dříve přerušeno. Tento druh karmy nazýváme *přerušená*.

Jak se může karma předávat po rodové linii?

Jak v literatuře, tak i v životě existují různé cesty předávání karmické informace. Například starobylé prameny *Agnijógy* potvrzují, že zkušenosti, které člověk nahromadil během jednoho života, se po jeho smrti nikde neztratí. V posmrtné existenci (v mezidobí mezi smrtí a novým narozením) si je duše zpracovává za účelem svého dalšího růstu. V závislosti na množství nahromaděné kvality zkušeností vládce karmy připravuje prostor pro další činnost duše kvůli tomu, aby se mohla plněji realizovat, pochopit a odpracovat dluhy. Proto se musí přihlížet k velkému množství důležitých okolností, jako je doba k novému zrození, země, lidé v okolí, rodina a tak podobně.

Současný výzkum neodmítá karmické informace, jež přicházejí z minulého života. Ty upozorňují na možnosti tvoření a jejich předání jinými cestami. A tady se setkáváme s fenoménem karmické psychologie. Nesprávné využívání myšlení jenom buduje krajně negativní informačně-energetické programy, kterým je vlastní předávání jiným lidem, zvláště po rodové linii. Tyto neřešené programy se usazují ve struktuře pole vědomí a ovlivňují zdraví, celý život i osud jak samotného člověka, tak i jiných lidí.

Tak je možné v maximální šíři pohlížet na předávání karmy, což souvisí s mnohými stránkami lidského života. Abychom lépe pochopili mechanismus práce a předávání karmy, zastavím se u dvou hlavních příčin tvoření a předávání: karmické psychologie a běžných životních situací.

Karmická psychologie aneb Jak pracuje karma v průběhu života

Nyní se seznámíme s tím, jak pracují skryté síly, jež v průběhu života podněcují člověka k utváření karmy. Dříve jsme již analyzovali šest instinktů, ve kterých se projevuje život člověka. Jestliže některý z těchto podnětů není dostatečný, jak by si člověk přál, pak ve vědomí vzniká *myšlenkový proces nespokojenosti a podrážděnosti*. Není to nic jiného než první patologický program.

Nespokojenost a podrážděnost nepozorovaně přechází v *urážky*. To je důležitý a těžký program, jenž přirozeně míří k rozvoji několika programů - následků. Urážky člověka (adresované komukoliv), který je používá, připoutávají k objektu urážení.

Podrobně o urážkách

Urážky představují myšlenkovou a emocionální činnost umístěnou v běžném vědomí člověka, jež vytváří určité množství programů. Balík programů urážek se může předávat po rodové linii. V tomto případě se program urážek usazuje v podvědomí, takže není uvědomělý. Nadbytek takovýchto neuvědomělých programů představuje takový rys charakteru, jako je snadná urážlivost.

Urážlivost narušuje normální struktury pole vědomí urážejícího se i toho, kdo jej slovně napadá. Jde o nejběžnější porušení zákonů informačně-energetických svazků prostoru. Je to typický karmický uzel, který vyvolává různé nepříjemnosti v životě uráženého i toho, kdo uráží.

Síla urážky je dána energetickou úrovní urážejícího člověka. Čím je vyšší, tím větší je myšlenka, a emoce tak odklánějí životní energii pole vědomí do programu urážek. Nedoporučuje se dopustit, aby se urážka v myšlence či emoci objevila během citového vzednutí, jakým mohou být: narozeniny, různá jubilea, svatby a podobně. V těchto případech je urážlivé vědomí v programu urážlivosti nejsilnější (a to v jeho důsledku znamená zdravotní problémy, problémy charakteru a osudu).

Program urážlivosti začíná pole vědomí naplňovat už během doby vývoje plodu před porodem. Zjevné a nevyřčené urážky a vzájemné výčitky rodičů vůči sobě v době těhotenství se usazují v podvědomí dítěte a ovlivňují jeho charakter, vývoj, zdraví i vztah k rodině.

Částečně je možné urážlivého člověka omluvit tím, že chování rodičů je dáno informacemi, jež jsou obsaženy ve struktuře jejich pole vědomí.

Tyto informace jsou složeny z nabírání programů, které jsou dány stykem s lidmi i okolní přírodou. Proto cit lásky, nenávisti, urážek, jež pociťuje rodina k člověku, přesně odpovídá té informaci, která je uložena v jeho poli vědomí. Z tohoto důvodu lidé, kteří se neustále urážejí, podvádějí a kradou, mají trauma, a když jsou v klidu, závidí každou maličkost, neustále upadají do různých problémů, pokouše je pes a podobně. Vzpomeňte si na to, co řekl Ježíš Kristus, že bez Boží vůle nepadne z hlavy člověka jediný vlas. A pokud se s člověkem stane něco vážného, tak to znamená, že on sám něco závažného provedl. Je vel-

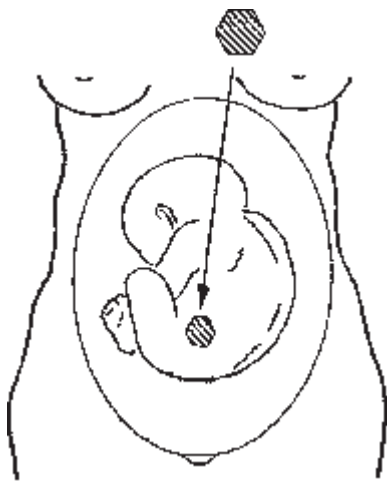
mi důležité smířit se se situací, přijmout ji a zpracovat. Dále je potřeba vzít si z lekce nezbytné závěry a podle toho se chovat.

Závěr. S ohledem na kvalitní život se nedoporučuje odpovídat na příkoří také příkořím. To se nevyhnutelně odrazí nejen na úrovni fyzické, ale také na vědomí (myšlení a emocích). Je důležité odporovat jen na úrovni fyzické, ale na úrovni běžného vědomí si uchovávat pocit pokory, laskavosti a lásky k lidem. Vždyť jakákoliv nespravedlnost a nesoulad jsou úkolem pro přiblížení se k duchovní dokonalosti a růstu a znamenají odpracování karmického dluhu. Splnění podobných úkolů snímá karmu, zbavuje nemocí, zlepšuje osud i zdraví samotného člověka i jeho dětí. Nepřijetí situace a pýcha vedou jen k tvrdé karmické lekci, přinášejí programy urážlivosti a přenášejí je dál na potomky.

Mimochodem i „neškodná urážka“ ovlivňuje zdraví. Nasycenost pole vědomí dítěte programem urážlivosti u něj vyvolává pomočování. Když jsou programy urážlivosti větší, vzniká diatéza (náchylnost k některým onemocněním, nejčastěji alergiím). Dítě se ještě nemůže urážet, ale diatézu už má! Je výsledkem křivd matky nebo otce. Rodiče, nezatěžujte život sobě ani svým dětem křivdami!

Balík podvědomých křivd se aktivuje v dětském a mladistvém věku jakýmikoliv, i těmi nejmenšími urážkami. Dítě se mění z psychicky normálního a zdravého ve velice svéhlové, ukřivdělé (zlé) a nemocné. V čem je problém? V podvědomí se aktivizovaly vědomé křivdy a urážky.

Vzhledem k tomu, že vědomé křivdy se formují v oblasti hrudníku, je možné onemocnění bronchitidou. V dospělosti vedou křivdy a urážky k rozvoji tuberkulózy, nečekanému infarktu nebo nádoru na plicích, žaludku či v zaživacím traktu. Lidé o zhoubnosti křivd a jiných záporných emocích většinou nic nevědí. Pokud mají špatné myšlenky, znamená to, že se odklonili od morálky, etiky a zachovávání biblických příkazů. V poli vědomí každého se nachází „spící“ i zjevné balíky programů křivd, nespokojenosti, podrážděnosti a zlosti. Hojnost srdečně-cévních a onkologických onemocnění v posledních desetiletích tato fakta jenom potvrzují.

Obrázek číslo 8.

Na obrázku číslo 8 je ukázán mechanismus předávání programu křivd od matky k plodu. Vědomě zformovaná křivda se u matky projevuje v oblasti hrudníku. Během řady emocionálních vzplanutí, jež doprovázejí křivdu, se tento program křivd přenáší na dítě a organismus matky se o něj dělí s plodem.

U plodu se program křivd soustřeďuje v oblasti pánve, narušuje normální funkci močových cest. Později bude mít dítě potíže s pomočováním nebo diatézou.

Přibližně podle tohoto schématu se formují všechny možné oblasti rozvoje dítěte od srdečních vad až po znetvoření. Viníky ve většině případů mohou být rodiče se svojí emocionální nezdrženlivostí a nevychovaností.

Přátelství, láska, intimní vztah jsou blahodárnou půdou proti vzniku křivd. Dítě je ještě malé, ale citlivost a emocionalita jsou už silné. První láska, přátelství či sexuální zkušenost mohou „potvrdit“ takovou křivdu, která se potomkům nepředvádí. Proto se doporučuje: v žádném případě „nevypouštět“ křivdu do struktury vědomí. Když už křivda propukne, vybijte ji zvýšením fyzické zátěže, tlučte do polštáře, plačte, křičte, můžete i něco rozbít (ne drahého).

Krajně nebezpečné jsou urážky umírajícího člověka vůči živému a živého vůči zemřelému. V těchto případech vznikají zvrácené karmické svazky se ztrátou energie, vážnými nemocemi a s nezdary osudu.

Zmiňuji se o tom proto, že čím je zdraví člověka pevnější, tím méně křivdí.

jak odpustit křivdu?

Pokud vám někdo ukřivdil, v první řadě prostě za odpuštění, že jste ukřivdili vy. Tento postup ukončí karmické programy nejen rodičů, ale i ty, jež vlastníte z minulých životů vy. Jako na zavolanou způsobily vaše minulé křivdy proti komukoliv obrácenou situaci a teď ukřivdily vám. Nyní je třeba prosit za odpuštění, že jste nedokázali prominout druhému člověku, a tím zformovali program a křivdili mu. Potom je třeba prosit o prominutí za toho, kdo křivdil, protože on křivdí sám a křivdil také vám. V závěru poproste o prominutí Boha za hřích křivdy a poděkujte mu za možnost uvědomit si hřích křivdy a jeho likvidaci.

Pokud to provádíte upřímně a nahlas (o tom svědčí slzy v hlase, slzy v očích, chvění těla), pak pracuje mechanismus pokání a probíhá podvědomé sebeočistění. (Je to srovnatelné s restartováním počítače, během kterého všechny nápisy na okamžik z obrazovky zmizí a systém se vrací k normální práci.)

Křivda provokuje člověka, aby na nespravedlnost odpověděl stejným způsobem (oko za oko, zub za zub). Z křivdy se formují nejsilnější programy: *podvedení, nenávist, přání pomstít se, ponížit, pomlouvat, fyzicky ničit a způsobit škodu*.

Uvedené programy (podvedení, nenávisti, msty, ponížení, pomluv, bití) ještě více upevňují svazek mezi člověkem a objektem, na který je zaměřen.

Podrobněji o nenávisti

Nenávist je uvědomělý, myšlenkově-emocionální proces, jenž se obrací k přinášení problémů a zničení

konkrétního objektu (člověka a podobně). Tento proces v poli vědomí vytváří nejsilnější programy zničení, jež jsou rozlity do rodového kmene na několik pokolení dopředu. Programy nenávisti usedají do nevědomí v poli vědomí dětí a vnuků a zvyšují úroveň podvědomé agrese. Tito lidé si to sami neuvědomují a napadají okolí na úrovni pole vědomí. Ve společnosti, v práci, a tím víc v rodině se s takovým člověkem lidé necítí dobře, jsou nervózní, napjatí, znepokojení. Všechno to není nic jiného než následek nevědomého, ale neméně reálného boje na úrovni pole vědomí. Vždyť takto se to projevuje v reálném životě.

Jestliže žena prožívala nenávist k manželovi v myšlenkách i slovy mu přála zlo, zformovalo se v jejím poli vědomí do programu zničení. Jako na zavolanou program jako nášlapná mina zničí každého - nepřítele, proti kterému byla vyrobena, nebo toho, kdo na ni stoupl. Proto působení programu zničení narušuje toho, proti komu je vytvořen a zamýšlen (pokud se nebrání nebo se nemůže bránit). Jednoznačně začíná narušovat strukturu pole vědomí tvůrce. Pokud se tvůrci narodí děti, do nevědomí se jim usadí tato myšlenka a podvědomí bude působit pomalu, ale jistě zničení rodu.

Program nenávisti pracuje liknavě, neznatelně a navenek se projevuje vnitřním neradostným přístupem k životu. Člověk, jenž má v podvědomí program nenávisti a zničení, je nevědomky a bez důvodu postrkován k vykonání špatného činu (například ke rvačce až na ostří nože), neváží si života svého ani života jiných lidí. Může způsobit zlo velkému množ-

ství lidí, zvláště pak těm, kteří jsou na něm závislí. A koneckonců jeho samotného může zničit nějaká nemoc spojená s úbytkem energie, atrofií či stažením šlach.

Když člověk žijící v manželství do narození dítěte křivdí a stále více nenávidí partnera, formuje tím program, který vede k rozvodu. Manželé se mohou smířit a zapomenout na rozmišky, ale program zůstal a byl předán jejich dítěti. Děti vyrostou, dospějí a založí svoji rodinu. A tady se projeví zajímavá zákonitost. Když se vyskytne životní situace nebo se objeví odpovídající rysy charakteru, jež mohou zachytit a aktivovat program rozvodu, rodina se rozpadne. Pokud ne, tak dřímající program přechází dále a dále na další pokolení, dokud se na někom neuskuteční. Je to spravedlivé vůči každému programu. Jedny děti program přeskočí a druzí na něm zakopnou a upadnou.

Program zformovaný kterýmkoliv předkem na rozloučenou působí přes jeho potomka a narušuje jeho osud a vztah s milovaným člověkem. Tento fenomén se pokoušejí rozumně vysvětlit a odvolávají se na neslučitelnost charakterů a jiné okolnosti. Ve věci je podvědomé působení mechanismu rozvodu, nenávisti k nejdražšímu a nejmilovanějšímu člověku! Život takových lidí plyne v samých kotrmelcích. Dohromady žít nemohou - hádají se. Pokud se rozvádí a teskní jeden po druhém. A tak je patologický program trápi celý život.

Něco podobného se může přihodit i s dětmi. Ne přátelství, agrese, bezdůvodná nenávisť jednoho ke druhému se může projevovat výše popsaným jevem - fenoménem. Starší děti mohou bezdůvodně bít mladší až do bezvědomí či trápit živé tvory. Přitom sami v sobě nemají jasno, proč to dělají. Jejich bezdůvodná agrese se přenáší na vlastní děti, surově je bijí i za ty nejmenší prohřešky a neposlušnost. Nepoznané zlo v člověku natolik narůstá, že s úžasem pozoruje své vlastní činy a bojí se sám sebe! Rostoucí podvědomá nenávisť se vybíjí v chuligánství, bitkách, náboženských pogromech a vzájemných rvačkách, které vyvolal sebemenší podnět.

Nedůtklivost, nenávisť a zlost ve vztahu k lidem jsou zkouškou energetického tlaku nejen u konkrétního člověka, ale všelidského pole a jeho prostřednictvím celého vesmíru. Také nespokojenost s počasím má negativní vliv na struktury prostoru a přes ně se přenáší na další lidi. Prostorem pronikají odpovědi a opatření, aby si lidstvo uvědomilo zlo, jež tvoří. Během válek a mezinárodních konfliktů či teroristických akcí člověk prochází lekcí vzájemné nenávisti. Ti, kteří přežijí, se stanou jinými lidmi. My se nacházíme již uprostřed tohoto procesu.

„Modlete se za ty, kteří vás proklínají, a blahorečte těm, kteří vás nenávidí..." To je nejsilnější obrana proti vzájemné nenávisti.

Programy nedůtklivosti a nenávisti na úrovni pole vědomí jsou velmi těsně spjaty s *životním principem žluči*. Tento princip je odpovědný za trávení, zrak a imunitu. Proto se nelze divit, když při silném pro-

gramu nenávisti vzniká cukrovka, zhoršuje se zrak, vznikají žaludeční vředy a vředy dvanáctníku a také onkologické nemoci těchto oblastí.

Programy nenávisti mohou být tak silné, že otravují negativní informací prostor, a tím vytvářejí specifické patogenní zóny. Lidé intuitivně cítí na takových místech stísněnost a neradi tam chodí. Tím více se tam však nacházejí. Například když je ve strukturách pole vědomí člověka zaset program nenávisti (konkrétně může být namířen proti mužům nebo proti ženám), vytvořený ještě jeho předky, atmosféra okolo tohoto člověka je krajně nepřátelská. Lidé to pociťují na úrovni podvědomí, vůči takovému člověku jsou velmi opatrní a nepřátelsky naladěni. V konečném důsledku nejvíce trpí sám nositel programu nenávisti: ustavičně jej potkávají skandální situace s prvky agrese rodinný život nemá vůbec harmonický.

Obzvláště silné jsou programy nenávisti, které jsou získány v rodové linii. Například když si matka nepřeje těhotenství, ale naopak si přeje smrt svého potomka. Mohutnost programu je závislá na tom, kolik emocionálního náboje bylo vloženo do nenávisti a jak dlouho trvala. Pokud je žena citově založená a prožívala v tomto rozpoložení celé těhotenství, potom se vytváří program nenávisti takové moci, že jeho ničivá síla stačí pro několik generací dopředu.

Například prababička si nepřála otěhotnět (ničilo by jí to postavu během plážové sezóny) a přála si smrt děvčátka, jež se v ní rodilo. Program nenávisti a zničení se rychle přenesl po rodové linii. Nic netušící následník na podvědomé úrovni začal ničit ženy

a jeho osobní život byl celý špatný. První žena podvědomě cítila zlo, které z něj vychází, a se skandálem se s ním rozvedla. S druhou ženou měl vztah mnohem lepší, ale ona po několika letech společného života za nejasných okolností zemřela. Přitom program ničení pracoval tím intenzivněji, čím více byl tento muž připoután a ženu miloval. Vždyť s připoutaností a láskou se posilují energetické toky, jež vedou k rychlé aktivaci negativní informace. Program nabral na takové intenzitě, která porazila linii osudu ženy. Děti muž neměl. *Jeho karma* zablokovala možnost reprodukce duší přes tohoto muže. Nemohla dopustit, aby synové tohoto muže, kteří by zdělili program ničení, pokračovali v ničení žen. Ženské duše se „zalekly“ smrtelného programu mužů a utekly od nich. Tak vymírá rod následkem jediného egoistického činu. Tento příklad ukazuje, nakolik rozumně a osvíceně musíme myslet, udržovat kulturu myšlení i emocí, abychom mohli žít normálně my i naši potomci.

Zbavit se jakéhokoliv negativního programu není jen tak lehké. A zvláště pak programu nenávisti, msty a nedůtklivosti. Obyčejně si člověk myslí, že stačí odprosit toho, komu křivdí, a kát se. Ne, program je nezbytné všestranně zpracovat. *Zpracovat* znamená udělat vše tak, abyste byli absolutně klidní, beze zloby. V opačném případě po vašem odpuštění vzniká analogická situace a vy jste znovu nedůtkliví, zachvátí vás nenávist a touha po pomstě. Program nenávisti je tak vyživen a pokračuje dál, aby škodil vám i vašim blízkým.

Například se muž rozvedl se svojí první ženou. Důvodem byla přítomnost programu nenávisti k ženám v podvědomí. Oženil se podruhé, ale neměl děti. Jeho problémy mu napověděly a on jim porozuměl. Život v nové rodině se začal dávat do pořádku, ale... on náhodou potkal svoji první ženu. To mu připomnělo způsobené křivdy, ponížení a zradu. To, co již bylo odloženo, začalo „hlodat v duši“, znovu se dalo do pohybu a nový rodinný život začal jít zase šejdrem. Tento člověk musí porozumět tomu, že program nenávisti a ničení reaguje na současnou emocionálně zabarvenou situaci. Program je živený její energií a podle principu dominance se rozrůstá a začíná ničit vztahy, zdraví i osud. Sebemenší nedorozumění s novou ženou jej také bude přiživovat a ovlivňovat. Programem nenávisti bude ničit sebe, ženy i své děti.

Řešení problému nenávisti

Jedině cestou smíření, prosby a modlitbou za naše trýznitele lze zpracovat analogicky problém nenávisti. Smíření, prosby a modlitby za ty, kteří nám ubližují, je nutné vědomě provádět do té doby, dokud samy od sebe nezmizí. Vězte, že vnitřním smířením a vnějším odpuštěním na jemnějších úrovních osudu dosáhnete duševního klidu a harmonie s vesmírem.

Pokud člověk cítí, že nemůže odpovédět stejným způsobem tomu, kdo mu křivdí - obnovit příchod majetku, pošlapaná práva, utlačenou svobodu a podobně - vznikají myšlenky na vlastní slabost, sebičování, přání vztáhnout na sebe ruku. To je jeden z nejvíce negativních programů, jež se obracejí proti člověku až

do sebezničení. Přes pole rodiny, rodu nebo národa zasahuje až do všelidského pole a setkává se s jeho silnějšími bloky. Ty nemohou propustit programy, které ruší svoje vlastní struktury, a bezohledně napadají člověka nejen v budoucích životech, ale i jeho předky.

Podrobně o sebevraždě

Myšlenky na sebevraždu formují v poli vědomí programy sebezničení. K tvorbě takového programu mohou vést i myšlenky a přání nemít děti - zaseté do podvědomí podkopávají zdraví a osud mnoha pokolení. Podvědomý program na sebezničení (ten člověk dostal od svých předků) se zvnějšku promítá do provokujících situací a vede k odůvodňování přestupků, k vraždám a sebevraždám. Tento program se uschovává v poli rodu, nabírá na síle, vyživuje se energií emocí a myšlenkami na sebevraždu u dětí a vnuků. Časem je tak silný, že doslova fyzicky tlačí člověka k tomu, aby na sebe vztáhl ruku. Často se stává, že lidé v rodě na sebe jeden za druhým podobným způsobem vztáhnou ruku. Vedou je k tomu problémy, které lze snadno vyřešit.

Nejstrašnější jsou pokusy o sebevraždu. To vypovídá o tom, že program nabral dostatek síly a dotlačil člověka k jeho realizaci. Pokud tomu člověk odolává a neudělá nic pro zničení programu, je to k ničemu.

Myšlenky na sebevraždu nejčastěji navštěvují mladé lidi z důvodů křivdy v lásce. Mladé dívky i mladé ženy jsou nejvíce citově a emocionálně založeny a trpí tím nejvíce. Snadno vzplanou, a tak formují sebevražedné programy. Potom se uklidní a žijí dále.

Ale program zůstává a deformuje struktury pole vědomí v oblasti hlavy nebo spodní části břicha. Tak žena sama pro sebe zformovala do budoucna bolesti hlavy a gynekologické nemoci. Program na sebevraždu se bude rozpadat tak dlouho, dokud ho žena bude vyživovat novým, podobným postupem. To se v normální rodině může projevit po křivdě spáchané přerušením nechtěného těhotenství.

Sebevražedné pokusy se předávají v linii rodu. Program sebevraždy je v nepoznaném podvědomí a narušuje normální vztah dětí k životodárným tokům. Může se u nich rozvinout podvědomá agresivita, jež se projevuje ve všech třech liniích: v linii zdraví, pohlavního života a osudu. Organismus se chrání před rozpadem svých duchovních struktur (odpovědných za osud) a brání se tím, že onemocní. Nemoc člověka donutí, aby trpěl, hledal příčiny, dal svému životu nový smysl a žil tak, jak je potřeba.

Programy podvědomého zničení se jsou široce rozvětveny a neustále potřebují výživu svých informačně-energetických struktur energií, což se projevuje apatií, depresí, vzplanutím agrese. Vedou ke vzniku mnohých psychosomatických nemocí, vytvářejí ošklivé rysy charakteru a mají záporný vliv na osud.

Škody, jež vznikají z programů

namířených proti závislostem a zvykům

V současné době se velmi rozšířilo užívání různých způsobů, které mají zbavit člověka závislosti na alkoholu, narkotikách, kouření, přejídání. Začala se využívat učení hypnóza, zavádí se programy hubnu-

ti a mnohé další. V čem spočívají škody, jež vznikají z podobného vměšování? Jakákoliv informace má být předána při běžném stavu vědomí, tehdy je vědomá a v paměti najde své místo. Pokud je informace vnese-na, vtisknuta, zahnaná tak, že minula normální stav vědomí, potom deformuje běžné struktury pole vědomí, kde překročí celkovou cirkulaci energie, která v něm proudí. Připomíná to počítač. Jakýkoliv program musí být nainstalován přes operátora. Jedině tak počítač rozezná program a jen tak s ním mohou pracovat další programy v počítači. Pokud je instalace provedena jiným způsobem, reaguje jen na jeden příkaz (odpor k alkoholu, kouření a podobně), tluče se s normálním nastavením a s prací ostatních programů. Počítač také nemůže určit, v čem je konkrétně závada (vždyť program je sestaven mimo jeho kontrolu). Stává se, že čím déle se na počítači pracuje, tím hůř funguje.

Něco podobného probíhá i ve strukturách pole vědomí, jež jsou v člověku zakódována. Během určité doby se u něj může objevit porucha zdraví a potom nemoci. Tak například v Bulharsku bylo pokusně realizováno televizní vyučování ve stavu hypnózy. Ti, kteří se takto učili, si rychle osvojili velké množství informací, ale za tři až čtyři roky se u nich objevila ztráta paměti, prudké snížení imunity a jiné záporné projevy. Nevědomá informace se „zamíchala“ do struktury pole vědomí a vyvedla ho z harmonie.

Praxe ukázala i druhou stranu projektu, která vedla k nevědomé změně chování člověka. Silné programy kódování mohou způsobit nejen vznik „dřímajících“ programů sebevražednosti, ale také je i vytvořit. Po-

bízením k vůdcovství, svobodě a spravedlnosti přichází člověk do nevědomého konfliktu s programem násilné změny chování. Na úrovni vědomí se to projevuje přáním nežít. Ze začátku je člověk vzteklý, nedůtklivý a potom se objevují myšlenky a přání vztáhnout na sebe ruku.

Závěr. V žádném případě se nesmí narušovat cesta normálního postupu informací v organismu člověka. Ta musí projít přes normální vědomí a v okamžiku pochopení se ukládá do paměti. Narušení této cesty vede k nemocím a tvorbě sebevražedného programu.

Způsobení újmy lítostí

Jestliže člověka potkalo nějaké neštěstí je možné niu pomoci materiálně, ale není třeba ho litovat. Ten, kdo lituje jiného, se s ním bezděčně spojuje na energetické úrovni pole vědomí. Lítost ukazuje na to, že nesouhlasíte s jeho bolestí, neštěstím nebo ztrátou. Přemýšlíte pouze o následku, ale ne o příčině, jež toho člověka k nynější situaci přivedla. Lítost a zbytečný soucit smíchává pole vědomí toho, kdo je lítostivý a utrpěl nějakou ztrátu, s tím, kdo jej lituje. To ale vede k výměně karmické informace. V konečném důsledku I lilijíci může dostat a také dostává karmické problémy člověka, kterého lituje.

Opatrnost je nezbytná i při poskytování pomoci. Vznikem karmické situace se ztrátou začal pro člověka karmický úkol. Má poznat zhoubnost svých předchozích činů, pocitů, myšlenek i vztahů. Jeho úkolem je, aby z celé situace vyvodil nezbytné pozitivní závěry a změnil se. Proto karma „nechá upadnout“ člověka až

na samé dno. Dokud probíhá proces „padání“, člověk křečovitě hledá všechny možné cesty, aby se „udržel na hladině“. Běhá za rodinou, známými, prosí o pomoc, půjčuje si peníze, klaní se, modlí a tak podobně. Až se najde „dobrá duše“, jež se nad ním slituje a pomůže mu, ochotně mu půjčí peníze nebo řeší jeho problémy. Karmický úkol byl touto pomocí přerušen. Člověk si z této situace nevezal žádné poučení a pokračuje v tom, co dělal dříve. Jeho úkol se tak odložil do budoucna. Svými myšlenkami, skutky znovu upadá do týchž situací a všechno začíná znovu od začátku. Zato tomu, kdo pomohl takovému člověku, který měl poznat svoje špatné skutky, je posláno utrpení, aby více nezasahoval do božích úmyslů. Prožije utrpení buď formou nemoci, nebo nějaké osudové změny. Najednou se mu začnou snižovat zisky a dlužník mu peníze nevrátí. Nebo jste mu dali poslední peníze a teď jste se ocitli ve stejné situaci, v jaké byl před tím on. A pokud se takový pomocník zabýval léčením, onemocní on sám nebo jeho rodina.

Člověk musí připustit, že spravedlivá a rozumná existence neštěstí a nemoci působí pro rozvoj a splnění duchovních zkoušek jako hnací síla. Je nutné situaci přijímat a smířit se s ní. V tom je dvojakost přístupu toho, kdo se setkal s problémem: vnitřní smíření a vnější rozumná pomoc nebo rada pomáhají ochránit harmonii s všelidským polem. Odmítáním a nepřijetím člověk svůj úkol jenom ztěžuje. V přírodě není nic ani špatné, ani dobré - všechno slouží k evolučnímu rozvoji lidstva. Všechno, co lidem posílá Prozřetel-

nost, je potřeba pokorně a s porozuměním přijímat, překonávat, a tak vstupovat na nové duchovní cesty.

Životní cesta člověka a karmické uzlíky

Teď bude užitečné zjistit, jak se v rozmezí jednoho života uzlíky tvoří a jak působí na osud, vztahy (rysy charakteru) a zdraví člověka.

Přes vědomí, jež není zatíženo těžkými karmickými programy, mohou být do ženy vtěleny světlé duše. Světlá duše je citlivý a dobrý člověk s některými dokonalostmi, který miluje lidi i přírodu. Kolem takového člověka se šíří klid a mír. S ním se žije velmi dobře, spokojeně a radostně.

Cím méně je v rodě hloupých, zděděných programů, tím více se rodí zdravé a životaschopné děti. /draví a nadání dětí je etikou jejich rodičů i rodiny. A tady docházíme k porozumění pojmu *rodová čest*. Cím mravnější je život členů rodiny, čím jsou přátelštější, čím více si váží jeden druhého, čím méně mají mezi sebou neshod, čím více dodržují zákony přírody, líní více životaschopný se stává *rod* i národ. V *Bibli* se o tom velmi mnoho hovoří: „Jsem Hospodin, tvůj liůh, Bůh žárlivý, trestající děti za viny otců do třetího i čtvrtého pokolení... a dávající milost tisícům pokolení těch, kteří mě milují a kteří dodržují má přikázání." (Dvacátá kapitola knihy *Exodus*). Bůh uzavírá s představitelem libovolného rodu smlouvu, a pokud ji lidé dodržují, pak je život a osud několika pokolení velmi požehnaný. A naopak odklon od norem smlouvy přináší linii rodu těžký trest. Rodové svazky až do čtvrtého kolene jsou v informačním poli jednotné.

Proto je důležité znát život rodičů i prarodičů. Rozbor jejich zdravotního stavu (jakými trpěli nemocemi), jejich osudu, příčiny smrti, průběhu života, rysy charakteru a podobně mohou vypovídat o vaší vlastní budoucnosti. O tom, co můžete očekávat, co se připravuje, na co je zvlášť potřeba obrátit pozornost a co je nutné zpracovat.

Dříve než se stanete členy nějaké rodiny, poznejte osud jejího rodu. Ženitba je jednou ze základních a hlavních karmických událostí v životě člověka. Jako byste stáli na rozcestí, vybírali směr, a tím svazovali velmi silný karmický uzel s jiným rodem. Pokud to uděláte, buďte připraveni k přijetí a zpracování jejich karmy, jejímu předání svým dětem a vnukům. To je veliká zodpovědnost, kterou berete na svá bedra. Rozum v ženitbě se vám vyplatí, lehkomyšlnost vás krutě vytréstá.

Také výběr jména v mnoha ohledech ovlivňuje osud. Proto není radno ani v této otázce projevit lehkomyšlnost. Když rodiče vybírají jméno dítěti, je to z pohledu určeného programu (vlastní kód), jenž je ukotven v poli vědomí člověka a začíná se s ním vzájemně ovlivňovat. Jméno může v životě přinést požehnání, může být neutrální, ale může také nepřiměřeně kazit osud. Zvlášť opatrní buďte při pojmenování potomka na počest někoho (například někoho z rodiny, přítele a podobně). Jménem, jež dáte dítěti podle někoho, učiníte dvě věci: karmický svazujete svého potomka s tím člověkem, podle kterého jste ho pojmenovali, a přistrkujete jej k egregoru tohoto jména. Odtud může člověk dostat všechny přednosti i nedostatky čehoko-

liv a dále je nést celý svůj život. Nejlepší ze všeho je pojmenovat dítě podle svatých a v souladu se světcí.

Všeobecně je se jménem spojeno mnohé. Dítěti se dávají dvě jména, jedno opravdové a druhé „obyčejné“. Opravdové se otiskne do struktury osudu, i když ho nepoužívají, a obyčejným běžně oslovují. Proto se všechno srovnává a neobjevují se pomluvy ani ostatní informačně-energetické problémy, jež mohou působit po linii jména! Opravdové jméno je to druhé. Negativní myšlenkové poslání kouzla dělat neumí, nenachází adresáta v informačně-energetickém poli, a tak zpětným úderem zasáhne toho, kdo jej posílá.

Pokud máte v úmyslu dát dítěti jméno známého nebo podle někoho z rodiny, potom vědomě zablokujte negativní část jeho karmy. Prakticky je potřeba poprosit (nejlépe nahlas), aby do jména dítěte vstoupilo všechno pozitivní, co je obsaženo ve jméně člověka, podle kterého je jméno dáno.

Jak vidíme, všechno začíná dávno předtím, než vznikne člověk. Budoucí manželé už zformovali program chování. Oba jsou úměrně egoističtí i urážliví. Když založili rodinu a čekali potomka, jejich egoismus se projevil a odhalil. Těhotná žena potřebovala zvýšenou pozornost a byla vrtošivá. U mladé ženy vzniklo nepřátelství k manželovi, jež vměstnala do přání odejít od něj, a tím vytvořila skutečné problémy. U manžela vznikl negativní postoj vůči manželce, která mu bránila vyjít si a dělala běžně problémy. Jindy se manžel „odvázal“, mluvil sprostě, a to ranilo sebelásku ženy. Začaly se objevovat myšlenky: „Jak se změnil. Kdybych to věděla dříve, nikdy bych se

za něho neprovdala. Svým chováním mi ubližuje.“ Tak byla zformována vzájemná křivda. Program této křivdy pronikl do pole vědomí dítěte a dítě se narodilo s tímto programem křivdy v podvědomí.

Je důležité vědět, že pole vědomí člověka je jako energetický zámoček, jenž chrání před ubližujícími informacemi okolního světa. Ty se mohou v tekutých částech organismu, buněčných strukturách, zaznamenat a potom ovlivňovat normální život. Během těhotenství je dítě absolutně otevřené rodičům. Jakákoliv informace od rodičů, a zvláště myšlenky o nechtěném těhotenství během vývoje dítěte formuje v jeho poli vědomí sebevražedné programy. Program je trvalý a nevědomý, protože je založen rodiči. A tak pronikne poškozeným obalem do osudu, štěstí, zdraví i charakteru.

Například pokud se matka polekala, měla pocit křivdy, negativně myslela, něco špatného prožila, všechny tyto informace se z pohledu odpovídajícího programu usazují v poli vědomí dítěte. Dítě se už v útrokách matky třese hrůzou z informací o rušení rodiny, je nechtěné, nepotřebné, chtějí je zabít!!! Proč?! Ale ne v počátku těhotenství! Úzkost, děs a smrtelný chlad putují do velkého pole vědomí rodiny a rodu. A potom, po potratu, když rodiče dítě plánují, nedostanou je. Oni „naplánovali“ program vraždy. Duše se bojí vejít do matčina lůna označeného příznakem smrti - přáním nemít předchozí dítě. Jednoduše řečeno, během nitroděložního života budoucí člověk od matky i otce dostává celé balíky různých programů, které tvoří jeho charakter podobný rodičům. Tyto progra-

my jsou skryty v podvědomí dítěte a nepoznány rostou i v dospělém člověku společně s odpovídajícími myšlenkami, jednáním... a nemocemi. Například při zřeknutí se dítěte po jeho narození - v myšlenkách, slovy i činem - probíhá deformace struktury pole vědomí dítěte ve třech zónách: v hlavě, v oblasti břicha a nohou. Co to všechno znamená v reálném životě? Rozvoj vážných nemocí u dospělého člověka v těchto oblastech: mrtvice, pohlavní problémy typu prostata, adenomy a impotence u muže, gynekologické nemoci u žen, křečové žíly na nohou a ukládání solí.

Proces porodu neobyčejně silně prožívá jak matka, tak i dítě. Porod musí být veden velmi opatrně a podle možností přirozeně a bez násilí. Není potřeba neklidu tam, kde čekají přírůstek do rodiny, není třeba lekat rodičku, to vše způsobuje usazení patologických programů v podvědomí dítěte. Prohlášení typu: „Mně se nic nestane! Já nerodím! To mě bolí! Je mi strašně! Je mi tak těžko! Co budu dělat?“ Takové a podobné projevy má dítě i dospělý člověk. Trpí neodůvodněným strachem, jsou nezpůsobilí dosáhnout vytyčený cíl, dosáhnout životního vítězství, nevěří si, jsou bezmocní před těžkostmi a mnohými jinými psychologickými problémy, poruchami a nemocemi. Tyto programy si dítě nese celý svůj život s sebou, postupně je upevní a „obdaruje“ jimi své budoucí potomky, čímž vytvoří nejisté a neživotaschopné potomstvo.

Karmický fenomén předávání problémů a nemocí dětem

Už jsem uvedl, že karmické příčiny jsou druhem informačně-energetických programů. Jednou z vlastností programu je možnost jejího předání druhému „nosiči“. V životě se tento fenomén projevuje tak, že matka předává svoje patologické programy (nemoci, nezdary osudu) dítěti. Pole vědomí matky se předáním osvobozuje, zlepšuje se a žena se cítí zdravější, šťastnější, úspěšnější. Zato dítě začíná churavět a zhoršuje se mu linie osudu.

Jeden příklad ze života. Dívka měla velmi krutou karmu a brzy osiřela. Provdala se a zanevřela na svého muže (zde sehrál roli karmický program zla, jenž v ní byl založen), ale porodila mu deset dětí! Neměla ani jeden potrat. Manžela trápila tak, že na sebe vztáhl ruku. Jedno dítě zemřelo v dětském věku. Všechny ostatní děti mají špatný osud. Muži propadli alkoholu, rodinný život nemají žádný. Celý jejich život není valný a zpravidla končí tragicky. Trpí i vnuci, dívky i chlapci (po dosažení pohlavní zralosti) „padnou“ a trpí neznámou nemocí. Zato sama babička, všemi zapomenutá a ve špatných podmínkách, žije již deváté desetiletí! Všechno přenesla na děti!

Množství patologických programů přenáší rodiče na děti, které se sotva narodily, tím, že jsou v myšlenkách nespokojeni s pohlavím dítěte (čekali dívku a narodil se chlapec, nebo naopak) nebo také jeho zevnějškem. Dále mohou být nespokojeni s tím, že dítě potřebuje hodně pozornosti, je svéhlavé či má špatné

/draví. Když proud podobných myšlenek nepřeruší liskou k němu, chápáním, zeje samostatnou, „dospělou“ duší, i když je ještě malé dítě, pak se tyto rodiči utvořené programy „usazují“ v podvědomí dítěte a čekají na svůj osudový čas, aby mohly začít dítě ničit.

O tom, jak rodiče svým nesprávným jednáním narušili strukturu pole vědomí dítěte, vypovídají diabetes, alergie, časté prudké a respirační virové infekce a v některých případech problémy s ledvinami. A prvním signálem, že struktura pole vědomí dítěte je těžce narušená, je pomočování. Jak se to projevív budoucnu? To záleží na samotném dítěti (a v budoucnu na dospělém člověku), na zvláštnostech jeho charakteru, jeho schopnostech a sebekontrolě. Pokud se seznámíte se životem lidí, kteří v dětství trpěli pomočováním, poznáte, že jsou emocionálně nestabilní, svéhlaví, mají špatné rysy charakteru a důsledkem toho všeho je pokřivený osud.

Otcové i matky, dědové i babičky, bratři i sestry pochopte jednoduchou věc: čím delší a silnější je ve vašem vědomí množství negativních myšlenek a emocí k dítěti (vnukovi, sestře, bratrovi), tím silnější a různorodé balíky negativních programů jsou tvořeny a ukládány do jeho podvědomí. Později začne jejich individuální rozvoj v poli vědomí. Vědomí dítěte a později dospělého člověka nad nimi nebude mít žádnou kontrolu. To znamená, že nebude tušit přítomnost smrtelného nebezpečí.

Na podvědomé úrovni pole vědomí rodičů (blízké rodiny) se aktivuje záporný program, jenž začíná útočit a ničit pole vědomí dítěte. Pole vědomí dítěte se

začne podvědomě bránit cestou formování odpovídajících programů. Může být zformován program zničení, dítě nemiluje své rodiče, budou mu jednoduše cizí a bude je považovat za nepřátele. Může se také vytvořit program ubližování a nelásky, což může vést až k sebevraždě. Silné citové rozčarování otce nebo matky bývá způsobeno také tím, že se narodilo dítě jiného pohlaví, než si přáli. To může za mnoho let vést k opakujícím se pokusům o sebevraždu dcery nebo syna a dále se přenášet na vnuky.

Podvědomé programy, které se nacházejí v poli vědomí dítěte, jsou věkem, zvláště pak v období pohlavního dospívání, aktivovány normálním vědomím. V této době začíná uvědomovaný rozpor ve vztahu mezi dítětem a rodiči. Citová vzplanutí jako následek nepřijetí dítěte rodiči (jiné pohlaví a podobně) stojí v budoucnu mnoho let neporozumění, odcizení, urážek, nenávisti, nemocí a jiných muk. Víc než materiální a lékařské zabezpečení je pro psychické i fyzické zdraví nutné dodržování etických norem a kultura myšlení.

Ve věku čtrnácti až šestnácti let se dítě mění v mládence nebo dívku. Stává se, že v nezávazném rozhovoru jeho přítel řekne: „Kolik budeš mít dětí? Jsi velmi urostlý (urostlá) a děti budou krásné po tobě.“ (Na což mladý člověk může odpovědět: „Nemám rád děti! Obejdu se bez nich. Na co je potřebuji!“) Většinou se tomu zasmějí. Rozesměje to i mladého člověka, jenž byl touto otázkou zpočátku pobouřen. U toho zůstalo a zapomnělo se na to. Ale výsledkem citové odpovědi bylo vytvoření silného programu, přání ne-

mít děti. Myšlenka se „usadila“ v podvědomí (v hlubinně pole vědomí), klidně dřímala a čekala na svůj čas.

Ano, ve čtrnácti až šestnácti letech člověku děti nejsou k ničemu, ale i on může v citovém zápalu namluvit spoustu různých hloupostí a nemá ani ponětí, že tím uvnitř sebe vytváří negativní struktury a programuje svoji budoucnost. Za deset až patnáct let vzniká přání založit rodinu. To je normální - kromě dětí. Ty nepřicházejí. Mladí manželé chodí k lékařům, všechno je v pořádku, ale děti nejsou! Kde je příčina? Příčina je v tom, že byl v poli vědomí vytvořen program nemít děti během pohlavního aktu (i když je dosaženo orgasmu) a přání přešlo i do pole vědomí partnera. Nyní oba programy na podvědomé úrovni blokují možnost, aby mohla vstoupit duše do lůna a početím mohl začít vývoj nového života. K početí nedojde nebo je zmařeno v prvním týdnu těhotenství.

A tak plýtvání slovy ovlivňuje normální celoživotní práci organismu a postupně narůstají problémy v každé oblasti manželského života. U manželů vzniká nespokojenost, pocity méněcennosti a neschopnosti i naplnit rodinný život. Rodinný koráb dostává trhliny a jde ke dnu. Problémy, které vznikly z rozhněvanosti, přecházejí do úrovně osudu. Následuje rozvod a po nějaké době nové manželství.

Nové manželství nezačíná čistým listem, ale na starém listě vědomí s „přeškrtnutým místem“ v paměti. A když člověk neudělá nevyhnutelné závěry a nezmění rysy charakteru, potom nový svazek čeká starý scénář. Nové manželství se rozpadá ještě dříve než to předchozí.

V průběhu dalšího života během všedního dne, v rodině, pracovním procesu je normální vědomí podrážděné, nespokojené, plné křivd, urážek, nedaří se v lásce ani plánování rodiny (potraty) a dalších myšlenek a emocí a vytváří množství patologických programů. Ty usedají na „dno“ vlastního podvědomí (ve struktuře pole vědomí) nebo se předávají přes společné pole příbuzných a přátel na děti, vnuky a kolegy ze zaměstnání. Na úrovni podvědomí je v nevědomí skoro u všech lidí nahromaděno ohromné množství programů křivd, agrese, potlačení lásky k bližnímu. Při jakékoliv vnější situaci se nezadržitelně derou ven výbuchy urážek, hněvu, přání pomstít se, ublížit. Pro podobnou ztrátu sebekontroly se lidé začnou bát sami sebe, formují nové programy nevíry, strachu a neschopnosti dosáhnout cíle.

Člověk si neuvědomuje sílu svého vlivu na lidi kolem sebe. Jak kladné tak i záporné výtky na adresu blízkého, sourozence, přítele, prostě známého (jenž se přiklání k vašemu mínění) mohou v podvědomí vytvořit záporný program. Velmi důležité je, pokud spíláte dítěti, vyslovíte požadavek nebo dáte radu dospělému člověku, abyste mluvili logicky a s důkazy. To vede k přemýšlení nad svým jednáním, a ne k urážkám.

Neuváženě vysloveným slovem můžete způsobit velkou škodu sobě i jiným lidem. Vždyť „slovem je možné ranit, je možné zabít a také vést za sebou pluky“. Například poznámka o čemkoliv pronesená jen tak mimochodem může ve vědomí vytvořit mohutnou myšlenku na nezdár. V konečném důsledku se člověk nemůže dopracovat k cíli, dovést dílo ke konci, nemá

sebedůvěru, nechá svoje možnosti ladem a nakonec je nespokojený se svým životem a osudem.

Například v životě často přicházejí situace, kdy blízcí přátelé poznamenají: „On (ona) není pro tebe. (On (ona) tě odkopne. Ty s ním žít nebudeš.“ Po takové „radě“ člověk ztrácí orientaci, podceňuje sám sebe, pouští řadu krásných možností a odstrkuje od sebe dobré lidi.

Pokud člověk dá hloupou radu, pomlouvá kohokoliv ze ziskuchtivosti, vytváří tím silný karmický uzol a svazuje se s tím, komu dal radu nebo koho pomluvil. Vždyť každá poznámka je informačně-energetickou informací nebo programem, který vytvořil organismus. V moci příbuzenského svazku a obdobných energií se slovní program snadno ovlivňuje s organismem každého člověka. Hlavní je, aby se časté podněty, jež organismus dostává v podobě slova, kryly s charakterem. Slovo se „nalepí“ na organismus a začíná působit jako nevědomý program. Tak se uskutečňuje karmické spojení. Jeden člověk dal radu a druhý ji přijal a zařídil se podle ní. Výsledkem je, že oba za její vykonání nesou odpovědnost.

Člověk se v běžném životě často podvolí špatnému mínění o sobě samém, rodině a přátelích. Nazýváme i o *životní hanění*. K čemu to vede? K formování negativních programů v poli vědomí a k jejich pronikání do okolního prostoru. Negativní program má jedinou negativní vlastnost: nabaluje na sebe životní energii a narušuje strukturu pole vědomí.

Protože programy pomluv se rodí (ozvučují se) v oblasti rtů, narušují zuby. Praxe ukazuje, že nejvíce

nebezpečné jsou pomlavy na adresu příbuzných, rodiny, přání zlého blízkým lidem. Například příčinou parodontózy spolu se špatným zažíváním a s patogení mikroflorou v ústní dutině jsou pomlavy na adresu rodičů. Pomlavy jako určitý druh energie k sobě přitahují patogenní mikroorganismy, kterým slouží jako půda pro rozmnožování.

Příkladem toho, jak program „smotat“, je pouze jedna fráze vyřčená v emocionálním zápalu. Mladí lidé se pohádali a dívka v rozrušení řekla: „To ti nikdy nezapomenu.“ Fráze zformovala program křivdy, nenávisti, přání pomstít se a zničit. Jakou řečou tento program dále poteče, je těžké říct. Mnohé závisí na následné situaci a na tom, nakolik se dívka úspěšně posunula na cestě duchovního růstu. Je možné, že se další podobné situace už nestanou a program se „mírně projeví“ u jejích dětech. Je možné, že pochopí význam křivdy a zpracuje ji. Potom z jejího pole vědomí křivdy zmizí a ona bude silnější a šťastnější. A málem bych zapomněl na to hlavní: *jakýkoliv jednoznačný emocionální a záporný výrok není nic jiného než přivolání újmy na sebe i jiného člověka.*

Nejhoršími pomluvami jsou ty, jež jsou adresovány nejbližším a milovaným lidem. Úroveň spojení v rodinné linii je vysoká, a ještě vyšší je mezi lidmi, kteří se milují. Zamilovanost, citová povznesenost a zvýšená citlivost zvyšuje úroveň energie zamilovaného člověka. Proto každé zlé slovo adresované milému mu Klíce naruší strukturu pole vědomí.

Křivda způsobená zlým slovem se může projevit nižně. Může vzniknout nemoc v linii zdraví. Může

začít rozpad jemných struktur pole vědomí v linii života a osudu. Přitom se újma neprojeví hned, ale až po nějaké době. A to až tehdy, když začne docházet k nešťastným událostem v životě člověka, těžkostem v linii osudu, nemocím v linii rodu. S odstupem času člověk stěží pochopí, že příčinou neštěstí jsou jeho zlá slova.

Velmi často pozorujeme zbytečné hašteření se se sousedy. Když se podíváme na tento proces nezaujatě, pak můžeme pocítit a vidět atmosféru zloby a nevráživosti. Obě strany svojí neústupností a nesmiřitelností odčerpávají životní energii a zadržují informačně-energetický základ této atmosféry. Kolik nemocí z tohoto základu vzniká! Počínaje úbytkem sil, depresemi a konče nejméně vážnějšími nemocemi. Něco podobného se může přihodit i v rodině. Obzvláště když se často náhle mění situace: cestování z jednoho místa na druhé, dovolená v cizině, služební cesta, výměna sousedů, to potom člověk pookřeje a uzdraví se.

Co se týká nespokojenosti se sebou samým (takzvaným sebebičováním) - zde újma spočívá v tom, že organismus sám proti sobě formuje program, který ho narušuje. Popravu začíná ničením sebe sama, což by nikdy neměl dopustit. Pokud jste se čímkoliv provinili, poznejte to a umějte si cestu k napravení, ale nikdy nespouštějte v podvědomí program nespokojenosti se sebou samým, jinak jako virus v počítači vymaže ze stroje celý systém. Ještě jednou opakují: najděte vhodné řešení, možnosti, jak odčinit svoji vinu, a jednejte.

Například Mojžíš v záchvatu hněvu zabil Egypťana. V knize E. Schure *Velké zasvěcení* (Le Grands

Inities) popisuje, jak Mojžíš vykoupil svoji vinu před zabítým. V chrámu vypil jed, který umožnil jeho duši, aby opustila tělo. Našel duši zabitého Egypťana a poprosil ji o odpuštění. Potom jí pomohl aby se v posmrtném světě zařídila. Až potom se vrátil zpět do těla. To všechno bylo spojeno s velkým rizikem pro něho samotného, neboť jeho duše nemusela najít cestu zpět do svého těla.

Věci, předměty i místo bydliště se „vyživují“ zhoubnými myšlenkami a negativními programy a obydlí člověka přímo otravují.

Nespokojenost, křivdy a rozčarování se hromadí v poli vědomí a stávají se jedním z rysů charakteru. S věkem se ochranné síly zmenšují a aktivita programu roste. Program si „přeje“ zformovat pro sebe hmotné tělo. Formovat ho začíná od buněk organismu a zobrazuje v něm nestvůrné nádory! Velký růst onkologických nemocí v posledních letech je zářející. Jejich příčina je ve střídání nemocí vědomí (špatné rysy charakteru) a zformovaných programů (špatné myšlenky, nálada, jednání a zvyky).

A potom přichází čas umírání. Ukazuje se, že je třeba žít pravdivě. Poslední myšlenky, emoce, nálady a starosti budou prvními a hlavními v následujícím životě. A pokud jsou negativní, mohou život nárazem zvrátit a nasměrovat jej na špatnou cestu.

Člověk je zatížen množstvím zbytečných a škodlivých informací. Bodají ho jako roj vos a zneklidňují mu vědomí. Neklidné vědomí odvádí životní energii člověka a způsobuje psychosomatické nemoci. Přerušit tento začarovaný kruh může jen poznání tohoto

procesu a změna jednání k okolí. A když se to povede, pak bude vaše vědomí a rozum odrážet všechno jako zrcadlo. Předchozí činy, na které jste už zapomněli, jako by nikdy nebyly.

Ježíš Kristus věděl o přetíženém a zapáleném vědomí a rozumu člověka. Proto On hovořil k lidem: „Přijďte ke mně všichni nuzní a obtížení a Já vás uklidním, vezměte mé břímě, neboť Já jsem pokorný a smířený srdcem, a najděte klid pro vaše duše, neboť mé břímě je sladké a netíží.“ V celé historii lidstva lidé zplodili tolik záporných myšlenek, že informační pole Země je nyní přetíženo negativními a rozkládajícími programy. Když člověk o někom smýšlí negativně, zaplavují negativní programy informační pole Země. Připomíná to sněh, jenž se při padání přeměňuje na velkou sněhovou kouli. V konečném důsledku i když nepřejeme zlé, můžeme negativním myšlením druhému člověku způsobit velkou újmu. Špatné myšlenky vedou k podvědomému procesu vzájemného zničení. Pro posílení balíku myšlenek není již potřebný vpád negativních emocí. Postačí vpustit do mysli tento sněh. On sám v informačním poli Země naroste z negativismu, který je tam nahromaděný a přeje si, aby byl realizován. Potom jako obrovská sněhová lavina spadne na adresáta.

Závěr. V současných podmínkách není možné, aby byl člověk nečinný a žil podle hesla „můj dům je na kraji, nikoho neznám a znát nechci“. V dnešní době je potřeba být aktivní, uvědomělý a plně se snažit duchovně pracovat sám na sobě a na harmonii ve světě.

Když člověk začíná nový den starým přáním: „Mír a štěstí všem, buď sám šťastný,“ ochrání sám sebe od mnohých karmických narušení.

Jak se projevují účinky karmických programů?

Patandžaliho *Jógasutra* o tom říká následující: nahromaděná karma určuje *tři důležité ukazatele budoucího života: formu zrození, průběh života a typ zkoušky*. Můžeme vycházet z toho, že se každý člověk narodí v určité zemi, v určitém městě, do určité rodiny, do určitého fyzického těla, jež si sám „zasloužil“ ve svých předchozích životech. Životní situace, nemoci, způsob existence a podobně budou takové, na jaké jsme si „vydělali“ v předchozích životech.

Nyní podrobněji rozeberme, jaký „vklad“ přinese do vašeho života určitý druh karmy.

Vliv získané karmy na současný život

Níže uvedené úryvky z knihy Raymonda A. Moodyho *Život po životě* tento fenomén objasní.

Žena, pojmenujeme ji Sabrina, se bála ohně. Bála se ho natolik, že nemohla zapálit ani zápalku, aby nedostala hysterický záchvat. Nemohla sedět u ohně a hřát se v jeho teple, nemohla vejít do restaurace, kde na stolech hořely svíčky.

Dokonce i na léčebné seanci bylo pro ni těžké hovořit o ohni bez rozčilení.

Sabrina se rozhodla podstoupit léčbu pomocí regrese (*návratu*) do minulých životů poté, co se jí přihodilo na přednášce o americké poezii. Během probírání

otázky o raném americkém náboženství přednášející vyprávěl o hovorech s vědmami v Salemu. To bylo v době masové hysterie v Americe a jejími oběťmi se staly ženy obviněné z čarodějnictví. Podrobovali je mučení a několik jich upálili.

Na Sabrinu tato přednáška hluboce zapůsobila. Pokoušela se uklidnit, ale otřes byl tak silný, že musela opustit přednáškový sál. *[Patologický program byl uložen hluboko v podvědomí a aktivoval se na jakoukoliv zmínku spojenou s ohněm.]* Brzy po této příhodě se dívka obrátila na specialistu, který prováděl regrese, a doufala, že pozná a odhalí příčinu strachu v některém ze svých minulých životů. Pomocí hypnózy ji lékař vrátil k poslednímu dni jednoho z předchozích životů.

„Viděla jsem sama sebe až strašidelně jasně. Byla jsem velmi mladá dívka, sotva čtrnáctiletá, stála jsem přivázaná ke kůlu kdesi ve Francii. Okolo mě křičel a radoval se dav lidí. Vyrozuměla jsem, že lidé jsou na tuto podívanou zvyklí, že se jí nezúčastňují poprvé. Zhrozila jsem se. Cítila jsem, že jsem slabá na to, abych se zbavila provazu, jímž jsem byla spoutána. Nešlo to. Měla jsem jedinou starost, abych se vysvobodila z pout. Věděla jsem, za co mě upálí. Bylinkářka obviněná z čarodějnictví mi dala lék, po němž jsem potratila. Mě nepovažovali za vědmu. Za to, že jsem užila lék, který jsem dostala od bylinkářky, městský soud rozhodl, že jsem spolčená s ďáblem.

Nechtěla jsem o dítě přijít. Vysvětlovala jsem soudcům, že jsem lék přijala proto, že jsem byla nemocná. Oni mi nevěřili, a proto jsem byla právě tady

a čekala jsem, až mě upálí za něco, co jsem nechtěla udělat. Viděla jsem sama sebe, jak jsem strachy bledá, když začali podpalovat hromadu roští, jež bylo kolem mě rozloženo. Křičela jsem, dusila se kouřem. Cítila jsem, jak se mi zvyšuje žár pod nohama a plameny mi sežehují kůži. Nejraději bych umřela hned! Bolest se mi rozlévala po celém těle, vzplál na mně oděv, vlasy a kouř mi spalovat hrdlo. Umřela jsem po těchto strašných mukách."

Jakkoli podivně to zní, regrese přinesla Sabrině ulehčení. *[Zpracoval fenomén vědomí, který vypustil karmický program na úroveň normálního vědomí a uvedl jej do paměti. Z normální paměti nemůže být spuštěn především proto, že na to nemáme sílu.]* Tak Sabrina poznala, odkud se bere ten hrozný strach, jež v ní probouzela blízkost ohně. Zmizely noční strachy, které ji do té doby stále pronásledovaly. Oheň ji ani nadále nepřitahuje, ale už od něj neutíká. Sabrina už může chodit do restaurace, kde jsou zapáleny svíčky, a říkali, že ji viděli sedět v lese u ohně s jejím přítelem.

Toto je příběh Angely, ženy, jež utíkala ode všech načatých věcí ze strachu, že je všechno jedno a že se nic nepodaří dokončit: Ať začala dělat cokoli, už věděla, že to nemůže dokončit. Ať už měla v úmyslu napsat dopis, opravit dům nebo změnit zaměstnání, nic nemohla dotáhnout do konce. Žila v neustálém strachu, že nebude spokojená. V poslední době se situace zhoršila. V práci, Angela byla letuška, pociťovala neklid ihned po vzletnutí letadla, když roznášela cestu-

jícím nápoje. Když už se o tom začalo v práci mluvit, Angela přistoupila na terapii minulými životy.

Angela je blondýnka drobného vzrůstu, hbitá, zná svoji cenu. Její život byl plně v rozporu s tím, co vyplynulo během regrese napovrch. Sotva ji uvedli do hypnotického spánku, uviděla se jako rozzuřený gladiátor. Jak tedy popsala svoji regresi:

„Naráz jsem se cítila jako silný muž. Dívala jsem se na své tělo a zjistila, že jsem oděna v těžkém brnění. V ruce jsem držela meč a trénovala jsem různé úde-ry a výpady. Vedle mě byl instruktor, který mi říkal, co musím dělat, abych zdokonalila techniku ovládání zbraně.

Potom jsem se ocitla ve špinavé aréně, tam mě učili zabíjet lidi. Byla jsem římským gladiátorem. Podle toho, jak se mnou zacházeli, jsem nebyla obyčejným gladiátorem, protože ostatní řadoví vojáci trénovali ve skupinách a já jsem měla svého vlastního trené-ry. V následující epizodě jsem viděla, že i jídlo mám u jiného stolu než ostatní gladiátoři. Jídlo na mém stole bylo také jiné, lepší.

Potom jsem viděla, jak mě vozili ulicemi města. Lidé se shromažďovali podél cesty, aby mě alespoň koutkem oka zahlédli. Byla jsem sportovní modla a lidé pokládali za štěstí, když mě mohli zahlédnout. Byla jsem na to velmi pyšná. Potom přišel poslední den mého života.

Viděla jsem se z boku. Měla jsem z toho dojem, jako bych se dívala na televizi. Byla jsem ve špinavé aréně a kolem mě křičel a dělал výtržnosti dav lidí. Byla jsem zraněná a z rány na boku mi tekla krev.

Sklonil se ke mně gladiátor, jenž měl na dosah vítězství. Držel mi meč nad hlavou a ptal se publika, jestli mě má zabít, nebo nechat žít! Ještě strašnější bylo, když jsem pochopila, že dav chce moji smrt. Pochopila jsem, že jsem byla idolem jenom proto, že jsem bavila dav lidí lépe než ostatní gladiátoři. Můj život pro ně nic neznamenal. Teď se spojili proti mně a žádali moji smrt, jako bych byla nějakým průměrným gladiátorem „nižší třídy!“

Po regresi Angela vyprávěla, že v tu chvíli prožila okamžik úplného ponížení. Také si přitom všimla toho, že když umírala v aréně, zařekla se, že už nikdy více nedopustí, aby se dostala do situace, ve které ji může kdokoliv veřejně ponížit. *[Tím zformovala silný program, jenž v následujících životech blokoval její každou iniciativu a způsobil, že si nevěřila, bránila sama sobě normálně žít.]* Angela věří, že právě tento minulý život, ve kterém byla gladiátorem, je příčinou jejího strachu. Jakmile přišla na veřejné místo nebo jenom o tom přemýšlela *[což přivedlo program k aktivní činnosti]*, hluboce zakořeněný strach z ponížení vyplaval na povrch a Angela se uzavřela do sebe.

Lékař, jenž Angelu léčil, potvrzuje, že to je jeden z případů okamžité změny situace. *[Program je pochopen, vybitý, struktura pole vědomí se vyrovnala a všechno je normální.]* Už za pět sezení se Angela stala novým člověkem, prakticky nezastrašitelným. Více už nepocítila, že by se něco zastavilo nebo nešlo dokončit, a objevila pro sebe nový svět.

V tomto příběhu mě překvapuje následující: Angela se bála neúspěchu teď v tomto životě a tradiční

psychoterapie by nikdy neodhalila, že kořeny jejího problému leží v předchozím životě (nebo v tom, co ona vnímá jako minulý život). Pro ni byla regresní terapie sondou, která pronikla do podvědomí, aby oživila to, co tam je ukryto. Bez toho by bojovala se svými problémy mnoho let a je zcela zřejmé, že by je nikdy nevyřešila.

Žena, profesí rodinná lékařka, popsala, jak ji terapie regresí zbavila bolesti v zádech, loktech a ve všech kloubech na ruku. Použila terapii minulých životů, aby zjistila příčinu své nynější artritidy. A tady je to, co zjistila:

„Během regrese jsem viděla, že jsem lékař (muž) v Itálii šestnáctého století. Léčila jsem osmiletou dívku, jež si zlomila ruku v oblasti lokte. Bylo potřeba dostat kosti na správné místo. Rychle jsem vykroutila dětskou ruku. Kost se třela o kost, dítě zakřičelo a já jsem poznala, že jsem jí odborně způsobila bolest. *[Způsobit bolest odborně znamená rychle ve svém vědomí zformovat program působení zla lidem.]* Byla jsem zaražená a ponížená. Moje vlastní podoba krutého člověka se mi nelíbila. Moje pobouření bylo poznáním toho, že já, dobrý lékař, který miluje děti, si vedl tak hrozně. Moje chování bylo pro mě záhadou. *[Podvědomá agresivita, hrubost je pro mnohé z nás záhadou. A příčina je tak prostá, sami jsme zformovali program, dostali jsme jej jako dědictví od rodičů.]* Z pokračující regrese jsem poznala, že mám nešťastné manželství se ženou, jež nechce mít děti a odhání od sebe i pouhou myšlenku o velké rodině. Moje manželství bylo plné zloby a hořkosti. *[Nespokojenost*

s druhým instinktem, pokračováním rodu, zformovala kolem této struktury negativní program. Program zla dohnalo člověka k uskutečnění hrubého jednání se ženami bez ohledu na jejich věk.] Tyto pocity jsem přenesl na své pacienty. Ve zralém věku moje žena zemřela. Uvědomil jsem si, že mi z duše spadl kámen, neboť jsem mohl jsem žít, jak jsem chtěl. V té době jsem trpěl artritidou. *[Program křivdy a bezohlednosti narušil normální struktury pole vědomí a způsobil nemoc.]* Se svými nepohyblivými klouby jsem už nemohl pracovat jako praktický lékař *[tak mravní důvody způsobily z počátku nemoc a ta potom přešla po linii osudu]* a odjel jsem na venkov, kde jsem tiše žil v malém domku a staral jsem se o svoji zahradu.

Jako stařec jsem se spřátelil s jednou malou, světlou dívkou, jež žila v sousedství. Přicházela a pracovala spolu se mnou na zahradě. Byl jsem k ní celým srdcem připoután. *[Tak se realizoval instinkt pokračování rodu.]* Dívence bylo pět nebo šest let, když přišel můj čas zemřít. Před smrtí mi přinesla kytičku květů a políbila mě na tvář. Ukázalo se, že ona ví, že umírám, ale přijímala to jako samozřejmost. Když moje duše opustila tělo, viděl jsem, že dívka šla zavolat dospělé. Vzpomněl jsem si na svůj život a poznal, že jsem zlo používal ve svém lékařském umění. Dovolil jsem, aby velká část mého života proběhla v hořkosti a zlobě. *[Ano, bohužel, my sami máme vinu na tom, že místo radosti pěstujeme ve svém vědomí zlo a potom sklízíme jeho plody. Změňte pohled na život, nehleďte v něm negativa a žijte v lásce a radosti.]* To, že jsem se časem zbavil zloby, nestačilo. Neod-

pustil jsem svojí ženě. *[To znamená, že jsem si s ní vytvořil karmický uzlík, který bude potřeba odpracovat.]* Po její smrti jsem pocítil jenom ulehčení.

Potom vyplula na povrch epizoda z druhého života, v němž jsem byla mnichem v mužském klášteře.

V průběhu regrese jsem se dostala ještě do jednoho svého bytí, které bylo také spojeno s artritidou. Tentokrát jsem byla mnichem, žila jsem asketickým životem v klášteře a pracovala na zahradě. Neustále se mi zdálo, že ostatní mniši jen přemýšlejí, jak by mě urazili. *[Začátek programu urážek formuje cokoliv. Dále existuje nevědomá vyhlídka, že se zrodí nemoc, všeobecně známé problémy či bouřlivý osud.]* Stěžovala jsem si na ně, neustále jsem mnichy kárala a ještě jsem se za ně styděla, protože přestali ctít Boha. V tomto životě byla pro mě charakteristická nespokojenost s druhými a svárliвість. A tak jsem se stala starým, rozzlobeným a osamělým mnichem. Mladí mniši se mi posmívali za zády. Čím více jsem si stěžovala, tím méně skrývali svoje pohrdání. Byla jsem ještě sklíčenější a začala si Bohu stěžovat na nedostatky, jež jsem vytýkala druhým. Několik posledních let života jsem nevyšla ze své cely. Moje tělo bylo zmučeno nemocemi. Studená vlhkost cely moje strádání jenom zhoršovala. Umřela jsem osamělá v útrapách a nevzbudila jsem v nikom soucit."

Co mohly naznačit tyto dva životy pro ženu, jestliže šlo o léčení artritidy? Regrese ukázaly, že zlost, rozhořčení, nepřijetí druhých lidí, neústupnost a špatné využívání svého nadání jsou aktivní faktory i v jejím budoucím životě. Tak v tomto životě poznala svoji

manželku z prvního života ve svém současném manželovi. On také nechtěl, aby v rodině byly děti. *[Tak rozplétejte karmický uzlík z minulosti. Přitom osud bude svádět tyto lidi do té doby, dokud nepoznají svoji chybu a nezbaví se jí.]*

„Chtěla bych říci, že jsem se kouzelným způsobem vyléčila, změnila se a žiji od doby regrese šťastně." Z vyúčtování ze své regrese napsala: „Artritida mi nezmizela beze stopy. Mám dojem, že se přiosťruje v období, kdy jsem zlá, netrpělivá, podrážděná nebo nesmířlivá. Bolest mi slouží jako napomenutí. Pokud se zastavím a naslouchám jejímu upozornění, potom rychle ustoupí sama od sebe." *[Program zlosti ještě není úplně zpracován, ale už je značně oslabený. Jakýkoliv podnět jej aktivuje, a to znamená i nový nástup bolesti. Je třeba odpustit manželovi, rozebrat s ním problém a mít hodně dětí.]*

„Je skutečně pravda, že jsem byla lékařem v šestnáctém století v Itálii a jednou také nazlobeným mnichem v klášteře? Nevím. Víím jen, že tyto příběhy velmi změnilý můj pohled na život, moji představu o životě a také všechny moje myšlenky na lidi kolem mě i o mně samotné... Pokračuji v životě s pokorou a láskou, snažím se být trpělivá a pozorná... Učím se odpouštět sama sobě, pokud už tyto zásady poruším."

Příklad druhého typu působení získané karmy na současný život.

„Nikdy mi nic nevycházelo. V každé situaci jsem se snažil, ale na konci jsem dopadl ještě hůře. Nikdy jsem neuměl slušně vydělat. Tam, kde jiní lidé vydělá-

váli hodně, jsem dostával jen groše a někdy také rubl a nevyhrál jsem ani v žádné loterii.

Moje první manželství bylo nevydařené. Oženil jsem se podruhé. Moje druhá žena měla slušné příbuzné. Z ničeho nic začaly hádky mezi všemi členy rodiny, celkové nedorozumění... Pak jsem se zamyslel nad vším, co se přihodilo. Vzpomněl jsem si a rozebral celých dvacet pět let, které byly za mnou, a uvědomil si strašnou věc. Jako by bylo málo na tom, že jsem sám nepodařený, ale ještě přináším potíže dalším lidem. *[Jsou zformovány silné struktury nezdaru na úrovni osudu. Všichni, již spadají pod její vliv, sbírají plody nezdaru. S takovými lidmi není radno mít cokoli společného.]* Posuďte sami. Než jsem se narodil, moje matka i otec žili dobře, otec měl dobrou práci. Když jsem se narodil, otec začal pít, práci ztratil a matka se s ním rozvedla. Prostředků k životu bylo málo: matka se podruhé provdala za dobrého, zabezpečeného člověka. Ale on brzy odešel k jiné ženě. Ve škole jsem chodil do nejslabší třídy. Když ji rozpustili, dostal jsem se do lepší a přátelštější třídy. I tato třída se očividně obrátila ve sbírku záškoláků a egoistů, žádná přátelství. V armádě jsem se dostal do vzorné roty, za půl roku se dostala na první místo v seznamu trestaných. Po vojenské službě jsem byl zaměstnán v garážích jako řidič. Výplata se stále nezvyšovala, auta kvůli nedostatku zakázek stála. Všichni byli nervózní, vznikaly hádky. A tak jsem odešel. Od mého odchodu neuběhlo ani čtrnáct dní, když tam trojnásobně zvýšili platy, našly se prostředky u podniku, auta znovu začala jezdit, ale moje místo už

bylo obsazené. Jeden známý mi nabídl práci v malém podniku. Jeho nabídku jsem přijal a... on přišel o zisk, nebylo na výplaty. Nemohl jsem najít žádnou příčinu nezdaru, všechno přicházelo odnikud samo od sebe. A všechno, co jsem popsal, se mi skutečně stalo. Ať jdu kamkoliv, lepší se mi smůla na paty."

Vliv odpracované karmy na člověka v současném životě

Jak říká Patandžaliho *Jógasutra*, v průběhu života může člověk nashromáždit černou, bílo-černou, bílou a ani bílou, ani černou karmu. V závislosti na nahromaděné karmě se to projeví ve formě narození, v průběhu života a na typu zkoušek.

Příběhy, jež jsme uvedli, to krásně ilustrují.

Sabrina z vlastní neznalosti spáchala nejtěžší hřích: ukončila život ještě nenarozeného dítěte. Plod, který během potratu umíral, přitom zažíval těžká a dlouhá muka: otravu, předčasný porod, boj o život v době, kdy ještě sám nemůže žít, pocity přicházející záhuby a jisté smrti nehledě na boj o život. To byla hrůza a bolest, jež trvaly dlouho. Tak Sabrina nahromadila nejhorší karmu ze všech - černou karmu. To se velmi rychle projevilo v jejích dalších životech a typu zkoušky. Musela přiměřeně zaplatit za vlastní krutost krátkým životem a hroznými prožitky před smrtí.

„Viděl jsem se až strašidelně jasně *[plod začal prožívat intoxikací]*. Byla jsem velmi mladá dívka, bylo mi sotva pár let, stála jsem přivázaná ke kůlu *[plod by si přál utíkat, ale je pevně spoután pupeční šňůrou s matkou]*... Zhrozila jsem se. Cítila jsem, že se ne-

mohu zbavit provazu, kterým jsem byla spoutána, snažila jsem se provaz uvolnit [*plod se nemohl odpoutat od pupeční šňůry, vždyť jej živí, přesto se to snaží udělat*]... Křičela jsem a dusila se kouřem [*zmařený plod si vedl úplně stejně, protože je neschopný samostatně dýchat*]. Cítila jsem, jak mi žár stoupá po nohách a spaluje mi kůži... Bolest se mi rozlila po celém těle... a kouř mi jako kyselina spaloval hrdlo [*plod vyvržený ven do nezvyklého prostředí jí dal pocítit bolest na vlastní kůži: otevřenými rty lapal po vzduchu, jenž byl pro něj jedovatý*]. Umřela jsem až po tom strašném mučení [*plod zemřel dříve*]"

V tomto příkladě charakteru je i taková „drobnost“ jako smrt způsobená lidmi. Potrat je „obvyklé“ násilí, které způsobují lidé bezbrannému. Když vyjdeme z jejich sobeckých podnětů, lidé rozhodují, zda plod nechat žít, nebo ne. Druhou stranou tohoto procesu je smrt Sabriny. Lidé zpočátku rozhodli, že je potřeba spáchat násilí. A potom to udělali formou, jež pro ně byla přijatelná. Všechno, co se dělo plodu, se stalo ve větším měřítku s jeho matkou: nepřekná, krutá smrt.

Angela zase bavila dav, zabíjela v aréně slabší, než byla ona sama. Odebrání života doprovázelo navíc ponížení oběti, bylo to jen „zábavné“. Cítila se nadřazená nad ostatními, byla na to hrdá. To ji nutilo, aby si udržovala svoji pověst silného, nelítostného, dokonale zabíjejícího gladiátora pro pobavení davu. Na konci byla nahromaděna černá karma, která se rychle projevila.

Trest byl stejný: *prožila veřejné ponížení jako poražený gladiátor „nižšího řádu“.*

V příběhu se ženou, jež měla artritidu, nashromáždily zloba a hořkost, neodpouštění a pocit bezdůvodné křivdy a reptání černou karmu. Ale lékařská praxe i služba Bohu situaci o něco zmírnily, když nahromadily bílou karmu. V závěru se objevila černo-bílá karma s převládající černou, což vedlo ke strádání přivolanému artritidou. Neboť problémy způsobené vlastní zlobou a urážením, které lékař způsoboval pacientům a lidem kolem, jej přivedly k mnišství i ke studené cele a onemocnění artritidou.

Všechno se stalo tak, jak je to uvedeno v Patandžalihu *Jógasutrách*: karma určila formu narození, místo narození, průběh života i druh životního úkolu.

Karma předků

Víme, že silou karmického předurčení se člověk narodí těm rodičům, jejichž karma odpovídá jeho vlastní. I zde je nutné zaznamenat důležitou zvláštnost: rodiče, jejichž prostřednictvím se objevujeme, jsou tím *místem zrodu*, které pokračuje v dalších pokoleních. To je pojem *rod*. Dříve se rod sledoval po linii matky, protože mateřské lůno je *místo zrodu* každého člověka. Hlavní je nepřerušovaný řetízek, jenž se dědí: dítě, dospělý člověk, stařec. Stařík umírá, dospělý se stává starcem a dítě dospělým, jemuž se narodily děti. Informaci o pokolení lidí nese tedy místo zrodu. Tato informace jakoby přetékala z pokolení na pokolení. A jestliže někdo porušil mravní zákony, tak informace o tom bude stejně jako dědičný řetízek předávána od prarodičů dědům, rodičům, synům, vnukům, a to

tak dlouho, dokud energie narušení nebude plně vyčerpána (pokud ji neodčiní).

Je dost nepříjemné, když máte odpracovat špatné skutky svých předků. Nejčastěji se karmické dluhy předávají pojedná linií, ale bývá to i naopak. Tady je příklad z historie.

V desátém století na srázném břehu řeky Loiry vazalové francouzské koruny postavili zámek. Zůstal by „obyčejným“ šlechtickým hnízdem, kdyby se tam nenarodil Ludvík XII., jenž se stal v roce 1498 králem Francie. Pro něho byl Blois domovem, se kterým se nechtěl rozloučit. Ludvík XII. nařídil dvoru, aby se celý stát přestěhoval do Blois.

Královské komnaty se staly dekorací pro dramatické události, jež zde začaly v roce 1588 a jsou svázány se jménem Kateřiny Medicejské. Když se narodila, byl sestaven horoskop. Předpověď říkala, že Kateřina přinese zánik rodině, ve které bude žít. Předpovědí bylo dáno, aby se stala ženou francouzského krále Jindřicha II.

Začátek období jejího panování se shoduje se smrtí jejího muže a uchvácením trůnu jejím starším synem Františkem II. Jemu i jeho bratrovi Karlovi IX. však bylo zemřít v rozkvětu sil souzeno a zlověstná předpověď se začala naplňovat.

Korunu Francie získal nejmladší syn a oblíbenec Kateřiny Medicejské Jindřich III. Jako jeho bratři i on byl pod silným vlivem chytré a tvrdé matky, ale dokonce ani Kateřina Medicejská nemohla překazit jeho hloupé záliby. Panování Jindřicha III. se stalo vládou zženštilých favoritů, kteří ovlivňovali dění v zemi

tak, jak se jim zlíbilo. Francouzi s hořkostí říkali, že u dvora zůstal jeden opravdový muž Jindřich de Guise. K němu se s nadějí upínala celá katolická Francie. Potomek nejstaršího rodu, jenž se proslavil v bojích s protestanty, Jindřich de Guise, nejvíce odpovídal představám o osobnosti krále. Rozumem i půvabem si dokázal získat lásku nejžádanější ženy Francie Markéty Navarrské.

Po surovém potlačení vzpoury hugenotů během Bartolomějské noci se Guise stal národním hrdinou (a vytvořil černou karmu).

Kateřina Medicejská, která o spojení s Guisem dlouho usilovala, nebyla s jeho rostoucí popularitou spokojena. Když v Paříži roku 1588 vypukla vzpoura, Jindřich III. utekl z trůnu do Blois. Na podzim se v Blois setkali generální zaměstnanci království, aby složitou situaci rozhodli. Do Valois přijel Jindřich Guise spolu se svým bratrem a spojencem kardinálem Karlem.

Jindřich Guise se cítil jako vítěz: král mu za odmítnutí nároku na trůn nabídl odstupné, hodnost generála. Guise pochyboval. Vratké situace využila Kateřina Medicejská. Svého jediného syna přesvědčila, že se zachráni jedině zabitím Guise. Začaly se šířit zvěsti, že u dvora se chystá normální poprava. Neznámí dobrodinci podstrčili Guiseovi zprávu s varováním, aby si zachránil život. „Nevysmívejte se,“ mávl rukou Guise.

V pátek 23. prosince přišel ke Guiseovi vyslanec s prosbou, aby ho následoval do královských komnat. Jindřich Guise měl dobrou náladu a bez obav šel do přijímacího sálu, kde se shromažďovali dvořané.

Jeden z nich přistoupil ke Guiseovi a probodl ho dýkou. Druhý den byl Guiseův bratr podříznut v zámeckém vězení.

Vraždy z Valois nezůstaly bez trestu. Za půl roku mnich Jaques Clement způsobil smrtelný úder Jindřichu III., a tak skončila historie královské rodiny Valois a na francouzský trůn nastoupili Bourboni. Kateřina Medicejská se to nedozvěděla, a tím se vyplnila předpověď astrologů. Zemřela měsíc po vraždě Jindřicha Guise.

Jak už víme, karma obsahuje sumu informačně-energetických programů, jež se mohou rozprostírat v prostoru, v energetickém poli každého člověka, mohou být „zapsány“ na předmětu nebo věci. Kromě toho existuje čistě fyzická práce, která zůstává na planetě Zemi.

Síření karmického programu do prostoru je spojeno s osudem člověka. Osud se začíná měnit. Karmický program, jenž se rozšířil v prostoru, spojuje několik lidí do jednoho osudového uzlu, ve kterém začíná buď odpracovávání, nebo nová práce na závazcích a dlužích.

Silné karmické programy v prostoru vedou ke vzniku válek, konfliktů, živelných pohrom, katastrof a jiných „náhodných“ neštěstí, nedorozumění, jež vedou ke smrti a traumatům. (Vzpomeňte si na zncení tří pater restaurace v Izraeli během svatby). Jsou také karmické programy s pozitivním znakem: vytvoření různých svazků, velkých podniků. Ale karmické programy prostoru v podstatě nejsou velké a spojují se jen v historii osudu těch lidí, kteří byli spolu již dříve, v minulých

životech, spojení vzájemnými závazky: přátelstvím, nepřítelstvím, láskou, manželstvím nebo dětmi. Jsou to spolupracovníci, sousedé, pouzí známí.

Negativní informace vytvořená člověkem za několik životů a odložená do prostoru se projeví jako *nemoc ducha*. Nemoc ducha se projevuje v podobě nepřízně v linii osudu.

Pokud jsou karmické programy odloženy do struktur energetického pole člověka, potom se projevují jako špatné rysy v charakteru, podvědomá úroveň emocí a nálad (strach, agrese, urážky, dobrota, láska, sebe-důvěra a podobně). V daném případě je na místě hovořit o *nemocích duše*, nepříjemnostech a nepochopení při kontaktu s ostatními, hloupém charakteru, psychických úchylnkách, a dokonce i fyzických nemocích.

Narušení struktur energetického pole karmickými programy vedou k psychosomatickým a karmickým nemocím. Tímto způsobem se karma může projevovat i jako *nemoc těla*.

Karmické nemoci

Jeich příčinu už známe: jde o patologické programy utvořené vědomím člověka, které se však nacházejí v podvědomí (ve strukturách pole života). Karmické nemoci se od obyčejných liší tím, že nejsou lokalizovány na jednom místě, například jen v ledvinách, srdci, plicích, v kloubech a podobně. Karmická nemoc během léčby postupně „střídá“ všechny orgány. To souvisí s tím, že máme co do činění s informačně-energetickým dílem, jež se v poli vědomí člověka přemísťuje a zastavuje se na jednom či druhém mís-

tě. Podobná zastávka znamená „vytržení“ určité části těla nebo orgánu z celku, což se odráží na jeho funkci, a to člověk vnímá jako nemoc. Pokud tato zastávka postihne kosti, šlachy, svaly, tak se rozvíjí místní slabost. Tato slabost se projevuje v křížových bolestech (pokud je program v oblasti křížové kosti), obvyklé vyvrknutí kotníků nebo ustavičné natažení šlach (pokud se nachází v oblasti kloubů, kloubních vaziv), tříselné kýle (když se nachází v třísle) a podobně.

Může nastat i jiná varianta rozvoje karmické nemoci. Patologický program se zastavuje na určitém místě organismu, které energii karmy vyživuje nejvíce. A tady už se rozvíjí a narušuje struktura orgánu. Přibližně tak může probíhat cirhóza jater a také nádor, jenž vzniká v těle.

Závěr. Při karmickém onemocnění je třeba léčit ne orgán nebo tělo, ale zkažené energetické pole člověka. Tady je potřeba zcela jiná práce než na fyzickém těle. Je nutné působit na příčinu a odstranit ji.

Karmické informace v předmětech a věcech

Prakticky každému hmotnému předmětu, a zvláště vodě, lze vtisknout jakýkoliv karmický program. Takový program bude určitě ovlivňovat člověka, který vzal předmět do ruky, dotýkal se ho nebo nosil na sobě jako oděv. Rozšířené pomluvy, poškození a další vlivy vznikají úplně stejně. Na předmět lze přenést informace pomluvou. Dělá se to tak, aby se člověk, proti jemuž je vše namířeno, daného předmětu dotkl, oblékl

na sebe jako oděv nebo ho snědl. Program nepozorovaně přejde do energetického pole člověka, připojí se k jeho strukturám, nasaje jeho životní energii a začíná podvědomě působit. Například: líbí se mi jen tento člověk, cítím odpor k vodce, člověka něco nutí k sebevraždě a podobně. Jsou židle, na které když žena usedne, rychle otěhotní. Je mnoho ostatků svatých, jež vás po doteku uzdraví. Mramorové stěny stanice moskevského metra Kropotkinskaja člověka uklidňují, protože jsou postaveny z rozebraného chrámu Krista Spasitele a od základu promodlené věřícími.

Na kvantové úrovni mají pole živých i neživých objektů tytéž charakteristiky. Proto každá negativní myšlenka, emoce, nepříznivé chování ovlivňují hmotu neživého předmětu či místa tak, že v nich zůstávají programy zla, škody a narušení.

Struktura pole každého obytného domu nebo pracoviště tyto programy hromadí, nahromaděné programy působí na pole lidí a vzájemně se s nimi ovlivňují. Člověka, který se hádá, hněvá, negativně se vyjadřuje o zhlédnutém zpravodajství a podobně, nenapadne, že vysílá a umisťuje negativní informaci, jež nyní bude mít negativní vliv na zdraví všech, kteří se v jeho poli nacházejí. Takový je průběh nahromadění negativní emocionální energie, nákazy místnosti emocionálním jedem.

Hygienické předměty, oděvy, automobily a další ve svých kvantových strukturách automaticky hromadí a udržují jak pozitivní, tak negativní informaci. Proto se vyplatí dobře se svými věcmi zacházet a co nejméně je poskytovat jiným lidem.

O závisti

Závist není nic jiného než negativní program myšlení, který uskutečňuje běžné vědomí člověka. Program závisti obvykle souvisí s viditelnou podobou předmětu. A osobitost našeho vědomí je taková, že na koho pomyslíš, na co se díváš, na to zavěšuješ program zhlédnutí nebo závisti. Program závisti dále člověka ovlivňuje a způsobuje mu škodu. Výbornou obranou proti zhlédnutí je vlastní dobrosrdečnost člověka.

A nakonec jsme se dostali k fyzické práci na planetě Zemi. Jednoduchý příklad: člověk žije v mnohaposchod'ovém domě a každý obyvatel, jenž vyjde přede dveře, něco vyhazuje, samé maličkosti. Jeden papírek od bonbonu. Druhý zápalku. Třetí násadku od pera. Čtvrtý nitku z kapsy. Pátý ohryzek. Šestý obal od zmrzliny. Pokud nebudou lidé uklízet, za týden bude okolí domu prostě znečištěné. A za půl roku bude těžké tudy být jen projít. Stejně nenápadně zemědělství přispělo k tomu, že v některých částech země se nedá žít a jiné jsou silně znečištěné. To všechno není nic jiného než karmická činnost člověka, ale my, nynější obyvatelé, sklízíme její plody.

Tímto způsobem karma stále plánovitě a různým způsobem projevuje svoji činnost. Každý člověk, který nyní žije, sklízí plody jak své karmy, tak i karmy svých předků a také karmy celého lidstva.

Práce s vlastní karmou

Dříve než přejdeme k vysvětlení, jak je potřeba pracovat s vlastní karmou, poukážu na její dvě vlastnosti. První spočívá v tom, že samotná karma se nikde neztratí, a druhá ve skutečnosti, že člověk je spoutaný svými myšlenkami, jež se nacházejí v éteru, a ony se k němu nevyhnutelně vrátí. Éter „napěchovaný“ myšlenkami bude čerán do doby, než na cestě přetvoření do fyzických pocitů prostřednictvím člověka, který naplňuje kalich myšlenek, bude poslední rozhořčení tou konečnou kapkou.

„Nemyslete si, že jsem přišel zrušit zákon nebo proroky - nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit. S jistotou vám říkám: dokud nepominou nebesa a Zem, ani jedna jotace, ani jedna čára nebudou vyňaty ze zákona, dokud nebudou všechny naplněny.“ (čtvrtá kapitola *Matoušova evangelia*)

Ajak má člověk se svojí karmou pracovat? Existuje jen jedna cesta zrušení své hříšné a karmické činnosti:

změna představ o životě, život v souladu s pravdivými představami, neutralizace minulé hříšné a karmické činnosti. Proto je třeba být uvědomělejší, zodpovědnější, samostatnější. Lidská pasivita je hodnocena jako přestupek a rodí neblahodárnou všelidskou nebo celonárodní karmu. Například jedni lidé stavěli továrny, budovali přehrady, káceli lesy, vypouštěli rakety do vesmíru, rozorávali zem. Druzí lidé to jen pozorovali a užívali výrobky továren, elektrickou energii, četli knihy, dívali se na televizi, jedli chléb. A nyní jedni i druzí trpí znečištěním životního prostředí, změnou klimatu, otrávenou vodou, vysílením půdy. Několik lidí vládne státu a ženou ho do války. Strádá celý národ. Říká se: kde je vědomí národa každého jednotlivce? Čím více lidí přijme tuto jednoduchou pravdu a bude ji uvádět do života, tím lépe a spravedlivěji bude na světě. Lidé nesmějí být lhostejní a pasivní.

Pojďte, podíváme se na variantu ideální karmické práce na příkladu života svatých lidí. V první řadě je charakterizuje život v izolaci od vnějšího světa. Tím se izolovali od světského dění, a to znamená i od jeho karmických vlivů. Tímto způsobem ze sebe smývali nebo značně ulehčovali tlaky několika karmických vrstev naráz: všelidské, země, národa, rodu, rodiny lidí v okolí. Zůstala jim jen práce na vlastní karmě.

První, co udělali, bylo, že se vzdálili jistě dál od lidí (třeba z kláštera). Postavili si příbytek, založili zahradu pro pěstování potravin. Jedině tím vyřešili několik důležitých karmických úkolů:

1) Zcela se odevzdali Boží vůli (jež nejlépe ví, jak s člověkem zacházet), projevovali absolutní pokoru a žili přítomným dnem.

„Právím vám: nezatěžujte svoji duši, nestarejte se o to, co budete jíst a co budete pít, ani o svůj oděv. Duše je více než jídlo a tělo více než oděv. Nestarejte se a neříkejte: co budeme jíst, nebo pít či do čeho se oblečeme? Protože na toto všechno čekají pomlouvači a protože váš nebeský Otec ví, že toto všechno potřebujete. Hledejte Boží království a ostatní vám bude přidáno. Nestarejte se o zítřek, neboť zítřek se bude starat o všechno: dosti je všeho, co potřebujete každý den.“

2) Šetrně se chovali k Zemi živitelce.

3) Sběrem plodů v lese a prací v zahradě (to vše na svěžím, čerstvém vzduchu) poskytli fyzickému tělu nezbytnou práci.

V první řadě je čekalo napravení vlastních rysů charakteru. V závislosti na vlastních rysech charakteru se člověk, jak jinak, zabývá svým vědomím a rozumem. Aby člověk „prošel uchem jehly“ a dostal se do Božího království, musí nevyhnutelně převést své vědomí k *duchovním standardům* a projít si karmickou cestou. Jinými slovy: uvnitř svého vědomí odvést určitou *duchovní práci*.

O duchovní práci pohovoříme podrobněji. Základ vědomí tvoří *podněty, temperament a rysy charakteru*.

Existuje šest druhů podnětů (latinsky *instinktů*): sebezáchovy, pokračování rodu, úsilí o vůdcovství, úsilí o svobodu, snaha o spravedlnost, směřování k tvoři-

vosti. Podněty člověka nutí k tomu, aby si vážil života, založil rodinu a postaral se o blízké lidi, byl vůdcem, žil svobodně, byl spravedlivý a projevoval se originálně a tvůrčím způsobem.

Temperament hovoří o síle psychických procesů, které probíhají ve vědomí. Všeobecně rozeznáváme čtyři druhy temperamentu: *cholerik* (rychle reagující, energický člověk), *sangvinik* (pohyblivý, silný, nadšený člověk), *melancholik* (člověk, jenž má sklony ke sklíčeným náladám a ponurým myšlenkám) a *flegmatik* (člověk s pomalým chápáním a chabou aktivitou).

Rysy charakteru ukazují na to, jaké instinkty jsou ve vědomí člověka zvláště silné a jak se spolu s temperamentem projevují. Tak je u jednoho člověka ze šesti podnětů nejvíce výrazný jeden, u jiného další. V souladu s temperamentem se tyto instinkty projevují zevně nebo skrytě, výrazně, stejně, slabě či znetvořeně. Na příkladu rysu charakteru rozebereme úsilí o vůdcovství. Flegmatik většinou přistupuje k vedení liknavě. Svým založením je pasivní. Pokud se stane vedoucím, bude liknavý a bez energie. Melancholik chce být vedoucím, ale bojí se zodpovědnosti, neustále zvažuje „pro“ a „proti“. Takový člověk bude nerozhodným vedoucím. Cholerik usiluje o vedení velmi aktivně. V podstatě má k tomu největší důvody. Když se stane vedoucím, bude většinou impulzivní a nevyrovnaný, v zápalu kolem něho mohou „lítat třísky“. Sangvinik v sobě spojuje dostatek aktivity, nadšení a rozumnosti. Jeho úsilí o vedení je výsledkem vnitřního přesvědčení. V případě, že se z něho stane

vedoucí, bude dostatečně energický i rozumný. Zpravidla se dočasnými vedoucími (v určité situaci) stávají cholerici a stálými sangvinici.

Rozebereme druhý příklad: úsilí o spravedlnost. Cholerik tuto snahu vyjadřuje velmi výrazně a výbušně. Na každou urážku je připraven „maximálně“ odpovědět, na což může nakonec doplatit. Sangvinik odpoví jednoznačně a drží se v rámci slušnosti a situace. Flegmatik může jemu adresovanou urážku „nezpozorovat“ nebo na ni reagovat vlažně. Melancholik křivdu zatají a promýšlí možnosti pomsty. Při vhodné příležitosti se bystře a zálučně pomstí.

Duchovní práce spočívá v tom, že člověk vědomě a s cílem napravit se pracuje na svých instinktech, temperamentu a rysech charakteru. Instinkty jsou zpracovány, požadavky člověka minimální, svoboda maximální, temperament se dostane do normy, psychické procesy jsou zklidněné a stabilní, rysy charakteru srovnané, dobré, přívětivé, stálé.

Jasnější je příklad v evangeliu. Mladík se ptal Ježíše Krista: „...co mám udělat ušlechtilého, abych měl život věčný?“

„Když chceš mít život věčný, zachovávej přikázání...“

„Jaké?“

Ježíš řekl: „Nezabiješ, nezesmilníš, nepokradeš, nepromluvíš křivého svědectví, cti otce i matku a miluj bližního svého tak jako sám sebe.“

Mladík mu řekl: „Toto všechno jsem od mládí dodržoval, čeho se mi ještě nedostává?“

Ježíš mu řekl: „Jestli chceš být dokonalý, jdi, prodej svůj majetek a rozdej ho potřebným... Potom přijď a následuj mne.“

Když toto mladík uslyšel, se zármutkem odešel, protože měl velký majetek.

U tohoto mladíka se ukázalo, že neměl vypracován pud sebezáchovy (soukromé vlastnictví je jeden z druhů sebezáchovného pudu, který by zabezpečoval stabilní život). Takže dříve, než se člověk stane svatým, pomoci půstu, slibu mlčení, uzavření, dobrovolné chudoby zpracovává svoje instinkty. Tím se dostává do normy temperament a přetváří se charakter. Pravidelná modlitba sytí éter posvěcenými myšlenkami. Teprve po vykonání uvedené práce na sobě samém se člověk stane svatým. „...Božího království je těžké dosáhnout, je zapotřebí velkého úsilí a nadšení...“ Potřebné úsilí znamená vykonat práci na změně rysů charakteru, svého vědomí. Vždyť toto úsilí je vzdálené lidské pomíjivosti, vytváří svaté lidi a oni dostanou za odměnu život věčný a poznání.

O pravé víře v Boha

Víru v Boha si nejlépe můžeme představit jako poměr buňky k celému organismu. Organismus vytvořil a udržuje život buněk a jejich prostřednictvím se projevuje. Buňka žije, stravuje se a chrání organismus. Jejím úkolem je žít a plnit funkce, jež jí byly určeny. Pokud se buňce „zachce“, utlačuje ostatní buňky více, a tak negativně působí na celý organismus. Organismus má obrovskou sílu a výběr prostředků, aby buňku

na správnou cestu nejen nasměroval, ale i jednoduše zničil.

Pokud nyní na místo pojmu *buňka* postavíme člověka, na místo pojmu *organismus Boha*, tak vše bude na svém místě. Mechanismus karmy je působení různorodých sil kosmu a přírody na člověka s cílem přivést ho na normální evoluční cestu vývoje a života, přičemž člověk celým svým životem musí dokazovat a potvrzovat víru v Boha. Čím více spojuj člověka s Bohem se během jeho života, a ještě lépe v každém okamžiku projevuje, tím je člověk zdravější, má delší a šťastnější život a více různých schopností (jasnovidecť, levitace a tak podobně).

Svazek dokazující Boží víru se projevuje myšlenkami, emocemi i skutky. Člověk myslí jen pozitivně a všechno přijímá jednoznačně: ve všem vidí projev Boží a nikomu nepřeje nic zlého. Emocionálně se člověk nachází ve vědomí, že je mu Bohem dovoleno žít, existovat, projevovat se. To všechno znamená jedno: Bůh ho miluje. V něm neustále přebývá, koupe se v něm, je blažený a sám prožívá city lásky, radosti a štěstí. Svými skutky tento svazek ještě více upevňuje. Každou chvíli života člověk zasvěcuje Bohu: jídlo, obslužení sebe samého, práci a další, přičemž všechno provází vnější (slovní) a vnitřní (myšlenkovou) modlitbou. K plodům své práce člověk není připoután: vždyť to všechno dělá pro blaho všech, to jest Boha.

Teď už rozumíte, do jaké míry upadla víra v Boha u současného člověka. Nestací říci: „Věřím v Boha“ a dvakrát až třikrát za týden navštívit kostel. Vše-

chen ostatní čas se člověk zabývá pomíjivými věcmi a od Boha je velmi vzdálen. Ke svazku s „božským“ nezbytně potřebuje každý člověk dynamickou trvalou práci na svém myšlení a emoční úrovni. Zapamatujte si citát z *Bible*: „Není snadné dosáhnout Božího království.“ Je to jako jeden z dříve popsanych procesů. Kolik sil člověk věnoval k upevnění těchto svazků ve všech svých životech, tolik jich dostane v současném i dalších životech.

Jak tedy máme pracovat s vlastní karmou? Ne všichni dokáží odhodlaně odejít do ústraní, a to tím spíše, že svět nás tak snadno nepustí. Z dřívější doby je nám známo, že karma pracuje pomocí myšlenek.

Veškeré myšlenky člověka se točí kolem šesti instinktů. Zvláštnosti temperamentu jen zesilují, nebo naopak oslabují zásilku myšlenek, ale nemají vliv na jejich kvalitu. Karma vzniká z toho, co a jak si myslí člověk, když během života naráží na instinkty sebezáchovy, pokračování rodu, snahu o vůdcovství, úsilí o svobodu, spravedlnost a tvoření, a podle toho s tím také pracuje. Všichni lidé mají všech šest stejných instinktů a chtějí je realizovat: hezky stabilně a v dostatku žít, milovat a být milováni, mít určitou autoritu a moc, používat určité zaručené svobody, aby vše v jejich životě bylo spravedlivé, bez různých křivd a nedorozumění, aby mohli originálně „darovat“ sami sebe, zvýraznit sebe samé prostřednictvím tvorby. Protože lidé nezpracovávají svoje instinkty, ale naopak je následují a ztotožňují se s nimi (s materiálním dostatkem, s rodinou a jejím blahobytem, sexuálním životem, podrobováním okolí své vůli), cení si jen své

práce a úspěchů a jejich zájmy se střetávají s běžným životem. Začíná boj: do éteru létají myšlenkové střely, vzniká a navrhuje se karma. Aby se to nestávalo, doporučuje se žít podle přikázání (ústavy a zákonů). Přikázání samozřejmě nejsou dodržována. „A tak vždy, jak chcete, aby lidé jednali s vámi, jednejte i vy s nimi, neboť tak praví zákon a proroci.“

Z výše uvedeného vyplývá následující: jestliže chcete vědomě pracovat se svojí karmou, je třeba začít prací na svém vědomí, na rysech charakteru. Zpracujete a přivedete do normy svoje instinkty. Vaše myšlenky budou jiné, a to znamená, že se začne měnit i karmická odpověď ze strany éteru.

Nyní přejdeme ke konkrétnějším radám práce s karmou, ale nejdříve uvedeme *univerzální schéma k této práci*. Práce s karmou vyžaduje poznání sebe samého jako duchovní existence a přijetí odpovědnosti jak za sebe, tak za svoje myšlenky a skutky. Dále jde o to přijmout život a životní situace takové, jaké jsou, přemýšlet nad životem, životní situací a přijmutí řešení v pozitivní práci. Dále se poslední proces se opakuje, dokud není dosaženo výsledku.

Pokud sebe neznáte jako duchovní podstatu a nepřevzmete odpovědnost, nemůže být o nějaké karmické práci ani řeč. Budete hračkou v nikách osudu, který vám tvoří jiní lidé.

Když odmítáte, bráníte se úderům osudu a nepříjemným situacím, jež vás potkávají, odmítáte tím Boží spravedlnost, která je vám poslána pro blaho a korekci vaší pozice v životě. Odmítáte existenci všeobecného zákona spravedlivé odměny a svoji nynější situaci jen

prohlubujete. Pamatujte si: svůj předchozí i nynější život jste vedli tak, aby se vám dělo to, co se vám právě děje. Na vině jste tedy jen vy sami.

Složitou situaci je nezbytné bez reptání přijmout, najít její smysl, udělat potřebné závěry a vydat se cestou nápravy.

Když přijmete řešení a vyjasníte si smysl i nutná opatření, mějte neochvějnou víru v úspěch. Změna složité situace v životě, zdraví, příklon na tu lepší stranu bude svědčit o tom, že jste na správné cestě. Pokud to tak není, zastavte se a přemýšlejte, co děláte špatně, najděte chybu a znovu se pusťte do díla. Pamatujte si, že vesmír chyby nepromíjí. Chyby je potřeba odstranit a nikdo to za vás udělat nemůže: „... dokola se neotočí Země ani nebe, ani jedno písmeno, ani jeden škrť perem nebude odstraněn ze zákona, dokud se nesplní všechno...“

Co znamená kát se, činit pokání? Mnozí lidé si pletou význam slova *pokání* s takovými pojmy jako *výčitky svědomí, sebebičování, lítost nad tím, co bylo* a podobně. Pokud člověk něčeho dlouho lituje, něco moc prožívá, pokořuje se, znamená to jediné: svými prožitky vědomě vytváří špatný program a pak jej živí emocemi. Tak se formuje negativní program, jenž bude v budoucnu zasahovat do života jemu samému a přejde na jeho potomky.

Pokání znamená poznat špatnost minulých skutků a vyjádřit přání je odčinit, napravit. Kající se člověk přestane konat špatné skutky, žije jinak. Snaží se odstranit dříve napáchané škody a napravit je.

Nyní je důležité pohovořit o pokání jako o vědomém procesu v poli vědomí. Pokání je konkrétní působení proti jakýmkoliv činům, myšlenkám, způsobu života a existujícím špatnostem. Člověk musí poznat celou zhoubnost svého předchozího působení. To probouzí ve vědomí zvláštní informačně-energetický proces, který se z vnějšku projevuje rozčilením, chvěním těla, vzlykáním a slzami. Tento proces ničí špatný program v poli vědomí a způsobuje očišťování. V závěru, když si člověk dobře zavzlykal a poplakal, se dostaví dvojitý pocit. Na jedné straně je unavený a vysílený a na straně druhé cítí ulehčení, osvobození od nějaké vnitřní tíhy. Uvnitř něj se něco raduje a září. To svědčí o tom, že proces pokání proběhl správně a úplně. Pokud se pocit ulehčení nedostaví, člověk prostě sám sobě „nasliboval“, že se bude kát, ale nakonec se nekál dostatečně upřímně. Negativní program zůstal v poli vědomí a v obdobné situaci znovu vyprovokuje ke špatnému jednání.

Při úplném pokání dochází k přerušení příčin a následků a působení karmy za pokání, za špatné činy, se může zkrátit nebo značně oslabit. Spolu s tím existuje také přijetí, aby člověk plněji procítil celou špatnost svých činů a vlastností. Zpočátku je to nové a dobré a on má radost. Ale nakonec se obrací ke své špatné a zlé stránce a naplno pozná, co je prostopášnost, alkoholismus, narkomanie a potom vzniká přání úplně a navždy se od toho osvobodit. Rozjíždí se proces úplného pokání, je očištěn a negativní vlastnosti jsou zpracovány. Duše (pole vědomí) zůstává šedá u těch, kteří „hřeší s mírou“. Takový člověk omlouvá sám

sebe: žiji jako všichni a nic nezpracovávám. S tím přechází z jednoho života do druhého. Takových lidí je na světě mnoho. „Tiše hřeší“, povrchně věří v Boha, zcela jsou zahlceni světskými problémy a nejrůznějšími pletichami.

Čím je zatížena vlastní karma?

Zena se zřekne narozeného dítěte, myslí na to, že nechce mít děti - a otěhotní. Ještě více zatěžuje ženu přerušení těhotenství, dokonce na obzvlášť dlouhou dobu. Podněty k přerušení těhotenství zatěžují karmu. Nejsou jenom ve skutcích, slovech, ale také v myšlenkách. To se vztahuje stejně na ženy i na muže nezávisle na jejich věku. Například u ženy, jež podstoupila potrat (nebo jen po radě, aby jej podstoupila), může vzniknout cysta na vaječníku. Muž, jenž trvá na potratu, dostane „slabost“ v oblasti beder. Tato slabost se projevuje bolestí v křížové oblasti a může se projevit v problémech s prostatou, adenomem, ranou impotencí. Slovní, emocionální, myšlenkové přání zabít budoucího člověka je porušením hlavního zákona života, za které člověk platí svým zdravím a osudem. Nejhrůznější druh karmy je přisouzen lidem, kteří přerušují normální cyklus vtělení a provádějí potraty. Život nám ukazuje tyto lidi v podobě mrzáků a invalidů od narození: přinášejí si strašná traumata a znetvoření na celý život, debilitu a kretenismus.

Vlastní karma se zmírňuje a zušlechťuje dobrými skutky, jež napomáhají procesu života na Zemi. Zajímavou otázkou jsou adoptované děti, pomoc potřebným, podpora starých lidí. A také ti, kteří názorně vy-

světlují lidem, kteří vstupují do života, jejich karmické závazky jednoho před druhým. Přijměte prostou životní pravdu: člověk, jenž v sobě potlačí city lásky, nemůže být ničím vyléčen. Nejlepším lékařem každého problému života jsou láska a radost.

Sexuální úchytky a karma

Každý druh živé bytosti má svoje programy pokračování rodu. Konkrétně určují to, s kým a jak musí proběhnout pohlavní akt. Nevědomé programy, které předávají člověku jeho předkové, mohou zkazit normální chování. Podobný odklon od normy lze pozorovat u lesbiček, homosexuálů a onanistů. Omluvou jim je, pokud jejich chování závisí na životních okolnostech jako násilná izolace, jež dlouhodobě vylučuje kontakty s osobami opačného pohlaví.

Začnu u onanistů. Programy je přivádějí do rozpaků, vedou k ostýchavosti, strachu, stydlivosti a opovržení, mohutně se usadí ve vědomí, takže člověk dokonce nemůže ani normálně přistoupit k pohlavnímu aktu.

Nevědomý program křivd vůči dříve milovanému člověku (druha k druhovi, přítelkyně k přítelkyni), předaný dědictvím, může vést k lesbické orientaci nebo homosexualitě. Podvědomí se snaží zničit program křivdy tím, že zvyšuje stupeň připoutanosti ženy k ženě, muže k muži. Homosexualita může vznikat i jako zkouška vyplnění citů umírající lásky a připoutanosti jednoho člověka ke druhému. Výsledkem by měla být láska člověka k celému světu, který jej obklopuje, ke všem lidem: člověk nemá dělat žádné rozdíly. Po-

city intimní blízkosti tvoří jen velmi malou část této velké lásky. Jestli se rozhoří nebo uhasnou podvědomé city všeobecné velké lásky, může jako pokus o její kompenzaci vzniknout láska ke stejnému pohlaví.

Aby takováto láska vznikla, musí se zformovat program zvráceného sexuálního chování, jež člověka nutí jednat, jak jedná. Každý nevědomý program v poli vědomí je nemocí duše. Na vědomí člověka má takový vliv, že v něm vyvolává odklon od normálního stavu. Ten se upevní jako forma psychické nemoci, hloupé rysy charakteru nebo škodlivé náruživosti.

Lásku ke stejnému pohlaví (homosexualitu, lesbickou orientaci) je třeba vidět jako nemoc struktur pole vědomí. Čím víc člověk „obsluhuje“ program lásky ke stejnému pohlaví, tím bude tento program silnější a vyvolá více změn. Například žena, která má zvrácené biologické chování, provokuje narození svého potomstva na úrovni struktur pole (program tak předá v nevědomé podobě svým dětem). Něco podobného se stává i mužům, kteří praktikují homosexualitu.

Nevědomý program lásky ke stejnému pohlaví narušuje v poli vědomí struktury, jež odpovídají za pole vědomí i za tělesnou imunitu, za projevy pevné vůle a zdraví potomstva. Parametry osudu se zpravidla křiví tím špatným směrem. S homosexuály a lesbičkami ustavičně přicházejí různá nedorozumění a nepříjemné situace. Program lásky ke stejnému pohlaví přitahuje negativně zvrácené lidi, kteří je potom bijí, vysmívají se jim a vyhýbají se jim.

Oproti popsanému když miluje druh družku, muž ženu, rostou spolu i duchovně, protože částečně ničí nevědomé karmicke programy, a tím léčí nejen sebe navzájem, ale i budoucí děti. Jedním z mechanismů, jenž dovoluje spalovat nevědomé karmicke programy v poli vědomí, je orgasmus. Mohutný orgasmus jako projev tvůrčích kosmických energií přivádí člověka k tvůrčím vrstvám vesmíru, spaluje postranní programy v poli vědomí a energeticky upevňuje jeho struktury.

Jak si pomoci v těžké situaci?

V první řadě je nutné porozumět tomu, že člověk žije v harmonickém světě. Harmonie je velmi lehce narušitelná zvnějšku i zvnitřku pomocí jedné a téže síly, nesprávného emocionálního myšlení. Proto vnitřní stav lidského vědomí musí mít vždy maximálně blízko k pocitu smíření. Co nám připraví a posílá nastávající den: špatné i dobré, škaredé i hezké - všechno je potřeba přijímat stejně. Když smířlivě přijmeme každou životní zkoušku, tak hospodaříme s ohromným množstvím sil (ty nevyhasínají emocemi), které by se jinak ztratily v bezplodných požadavcích. Ušetřený potenciál životní energie lze využít na lepší řešení problémů a pro vnitřní duchovní rozvoj.

Je třeba porozumět tomu, že na jedné straně je lidská logika a řídí se heslem „více a lépe“ a na straně druhé je božská logika a řídí se heslem „spravedlnost a rozvoj“. Proto si v každé karmicke události může člověk pomoci správnou snahou, správnými vztahy a city.

Léčení s ohledem na příčinu

Léčením bez ohledu na příčinu nemoc jenom přejde na jiný orgán nebo na osud či na psychiku člověka nebo do jeho budoucího života či spadne všechno na jeho děti. Bez duchovní změny se nemoc člověka nevyléčí. A jak je tedy nezbytné postupovat?

1. Rozeberte život svých rodičů podle toho, jaké programy by vám mohli předat. To se snadno určí podle jejich charakteru, životních zkoušek a osudu. Přibližně totéž čeká i vás.

2. Hlavní pozornost věnujte pokračování života vašich příbuzných a tomu, za jakých okolností zemřeli.

3. Jak spolu žili vaši rodiče: jejich vzájemný vztah, vztah k dětem (k vám), k ostatním lidem.

4. Jestli bylo úmrtí dítěte ve vaší rodině a jaké: jestli podstoupili rodiče potraty, za jakých podmínek a jaké důvody je vedly k ospravedlnění.

5. Zda byli vaši rodiče věřící, jaký život vedli, co vám říkali, jaké myšlenky vám vštěpovali.

6. Rozeberte svůj život. Najděte v něm události, jež se odehrály mimo vaši vůli a vy jste neměli žádnou moc je ovlivnit. (Pokud rozeberete vývoj situace, potom uvidíte cestu k jejich řešení. Všechno plynulo hladce do okamžiku, než byl udělán konečný výběr. Mohli jste zvolit nevědomě, pasivně, ale zvolili jste.) Rozeberte silné a slabé rysy svého charakteru. Které rysy vám v životě pomáhaly: získávali jste jistotu, spokojenost? Které vám naopak v životě překážely: oslabovaly vás a činily závislými? Odpovězte na otázku: Co chci od života? Co vás v životě zneklidňuje, rozzlobí, uráží. Pozorujte, z čeho a jak se začínají roz-

víjet neklid, zloba, urážka. Milujte sebe i v době, když se nejvíce nedaří, a toto období překryvejte pozitivním myšlením.

Zvláštní pozornost věnujte tomu, nakolik odpovídáte na situace přímo. To vám ukáže, jak silné v sobě máte nevědomé programy agrese, zlosti a málo lásky.

Vraťte se ke kapitole o šesti instinktech (např. sebezáchovám, pokračování rodu, vedení), určete, které z nich máte nejvýraznější, a propracujte je. To není nic jiného než práce s rysy vlastního charakteru.

Sílu odklonu od vesmíru ukáže jednoduchý test, *děti ve vaší náruči*. Děti nejsou rády v náruči lidí energeticky slabých, podvědomě agresivních, nedobrých - těch, kteří jim berou energii. Pole dítěte je nechráněné a je velmi snadné vzít mu energii. Ale intuice dítěte je veliká, ono pláče a z náruče takového člověka se snaží dostat pryč.

7. Vzpomeňte si na všechny svoje nemoci od narození. Nezapomeňte se rodičů zeptat na hladký nebo těžký průběh vašeho zrození i další okolnosti, jež váš příchod na svět ovlivňovaly.

Napište všechny své slabosti a problémy na papír a začněte beze spěchu pracovat. Nejprve si odpovězte na základní otázku: co si přejete, co očekáváte od života? Začněte měnit své zvyky. V první řadě se zbavte ničivých i jiných špatných zvyků. Dále pak začněte měnit způsob komunikace, a pracovat tak na změnách ve vztazích k lidem okolo sebe, k přírodě a událostem. Buďte trpělivější, jemnější, rozumnější, přizpůsobivější. Rozvíjejte lásku k blízkým lidem, naučte se omlouvat a odpouštět těm, již vám ubližují. A hlavně,

naučte se neustále prociťoval život, který vás obklopuje, lásku velkého organismu, vesmíru, a odpovídejte mu stejně. Ve všem spatřujte jednotu života a spravedlnost. Tuto lásku prociťujte fyzicky a odpovídejte na ni tímtež citem.

Životní problémy i nemoci přejdou jako bouřkové mraky a znovu vysvitne sluníčko. Nevyžadujte příliš mnoho pozornosti - pravý život vám dá všechno, co si zasloužíte. Snažte se v procesu života vidět a prociťit největší odměnu, jíž je radost a štěstí.

Hlavní otázky života, životní výzvy, čas vstoupení karmy

Začneme od konce - od doby začátku karmických zkoušek. V závislosti na práci v předchozích životech člověk hromadí „zavazadlo“ dobrých a špatných karmických programů, dluhů, které se musí odpracovat v současném životě. Část života, většinou na začátku, má velmi dobrý průběh. Všechno je normální: rodina, práce, zdraví. Tak uběhne několik let a potom bác! Spustil se negativní program odpracování. Rodina je narušená: umřel manžel, materiální úroveň se rychle snížila, shořel dům, v zemi začaly sociální změny, stali jste se uprchlíky. Je možná i jiná varianta: za hloupé rysy charakteru nebo vlivem negativních programů jste se dostali do vězení. Odseděli si trest, popřemýšleli, začali žít jinak. Vytvořili jste pevnou, přátelskou, milující rodinu. Žijete v dostatku a stabilitě.

Nyní o hlavní životní zkoušce. V životě každého člověka existují základní životní zkoušky. Je lehké je určit, pokud sledujete život svých předků. Například

děda opustil rodinu, otec postupoval stejně a teď je v podobné situaci syn. Dokáže vytvořit pevnou rodinu, aby jeho děti nezůstaly bez otce jako kdysi on? Nebo bude zasévat karmu dále? „Úroda je hojná, ale ženců málo,“ říká na toto téma Ježíš Kristus. Tímto způsobem má každý člověk danou hlavní životní zkoušku.

Teď můžeme něco říci o životních výzvách. Známe slabinu člověka, jež v něm byla programem zla založena. Život bude neustále přinášet takové situace, aby se tento program mohl projevit, ukázat se a aby byl zbaven života nebo ještě lépe zničen. Pokud člověk umí výzvu přijmout, ustát, vydržet a nepoddat se jí, je karma sejmuta, zkouška ukončena, lekce je zvládnuta. Problém je odstraněn a nastupuje v řadě další karmický úkol. Jaký bude, to vědí jenom vládci karmy, ale i tak bude nutné jej pokorně přijmout, promyslet a zpracovat. Dále přijde řada dalších úkolů a všechno začne od začátku. Jenom tehdy, když nezůstane ve vašem poli vědomí žádný karmický uzlík, jste dozrali pro Království nebeské, uvědomili si pole vědomí, a můžete tedy „ouškem jehly“ vejít do života věčného: vstoupit do domu, kterým je celý vesmír.

Množství lidí žije v zásadě stejně: podstupují potraty, hádají se, smějí se Božím přikázáním a netrpí tím jako jiní. Proč? Ukazuje se, že svoji zásobu jistoty má každý člověk v poli vědomí. Tato zásoba jistoty nás spojuje s dárcem života, vesmírem. Je obrovský a struktury pole vědomí nejde jen tak narušit. Ale někteří lidé už tyto rezervy vyčerpali a stále hřeší. Aby

mohli žít, k vytváření bílé karmy potřebují vědomou snahu.

Mimochodem dřívější životaschopnost lidí určovali proroci a svatí. Zvláště oni svými různými zásluhami tvořili bílou karmu, což stačilo pro tisíce pokolení. V současné době je tento potenciál téměř vyčerpán. Není nikdo, kdo by jej doplňoval. Proroci jsou pokládáni za šílence a blázny a svatí za tiché pomatence. Podmínky na planetě Zemi jsou v současnosti takové, že hmotné zaopatření skončilo a je potřeba vědomá práce každého člověka.

O přáních a pocitech radosti

Hlavní chyba člověka je v tom, že se ztotožňuje s přáními a pocity. V podstatě jde o dvě různé věci. Duch a duše je jedno, pocity a přání něco naprosto jiného. Vyhovět citům a přáním znamená dát jim životní energii, pustit je do svého vědomí, dovolit jim „přejít“ do těla. Pokud se toto všechno dělá nevědomky, tak program přání a pociťované radosti natolik zesílí, že se člověk zaobírá jenom tím, jak jim vyhovět, a stává se jejich otrokem. Když je duše dostatečně rozvinutá a na výši, jsou pak přání a pocity radosti pod kontrolou. Člověk ovládá svá přání, city a věci, ale nikdy tomu nesmí být naopak.

V honbě za splněním svých přání začal člověk využívat možnosti vštěpovat druhému člověku programy návratnosti. Tento program vejde do pole vědomí oběti a začíná ovlivňovat její uvědomované chování. Například to dělá tak, aby při hledání partnerky upřednostňován jen jeden typ ženy. To je *klasický*

návrat. Program dominantně působí ve vědomí, potlačuje a ignoruje všechny ostatní ženy.

Také další milý nevědomý program zpětně poškozuje duchovní struktury člověka a je v rozporu s normálním osudem a vrací jej. V některých případech to má vliv na zdraví okouzleného, velmi rychle se vyčerpá a umírá. Ještě jednou podotýkám: každý nevědomý program přijímá pole vědomí člověka nepřátelsky a snaží se jej zbavit, a tak přistoupí i na sebezničení.

Podobně působí i čarování. Dobrý kouzelník nebo vědma jsou znalí a požehnaní lidé. Pomocí speciálního programu (jenž se získává jedním nebo druhým způsobem a je „předáván“ na předměty a podobně) si takový člověk vyšší karmické struktury podřizuje svým egoistickým zájmům. Egoistické vítězství v silné vrstvě osudu, kde je všechno v jednotě a harmonii, s konzumním způsobem života a přízemními úkoly vedou ke vniknutí silných programů ochrany. V závislosti na stupni proniknutí a narušení začne působit mechanismus ničení jednotlivého člověka, jeho rodu, skupiny lidí, národa a také v případě těžkého narušení celého lidstva. Potvrzením toho je *Bible*: A uviděl Hospodin, že je velká zvrácenost lidí na Zemi... I řekl Hospodin: „Setru z tváře Země člověka...“ Lil se na Zemi déšť čtyřicet dní a čtyřicet nocí... zaplavil všechny vysoké hory... bylo zničeno všechno živé, co bylo na povrchu (celé) země, od člověka po skot... zůstal jenom Noe."

Chladnokrevnost vědomí jako metoda prevence karmických programů. Klid a chladnokrevnost lidského vědomí byly oceňovány v každé době. To člověku pomáhalo se smysluplně a rozumně orientovat v kaž-

dé situaci a co nejučinněji ji zvládat. Informační působení orgánů citů, logické síly rozumu a paměti *bez přítomnosti emocí* nedovolují tvořit rušivé programy a odvádějí je do podvědomí. To je nejlepší prevence před hloupou karmou.

Závěr. Člověk se může a musí vměšovat do běhu událostí, vzdorovat jim, vycházet ze svých různých zájmů, ale bez přítomnosti emocí. Rozebírejte události, hledejte cesty řešení a způsoby zdolávání překážek. Jenom nezapojte emoce a v každé situaci jednejte klidně.

V první řadě je třeba zvyšovat svoje vědomí a odpovědnost za vlastní zdraví. Přijmout možnost zdraví, jakou máte - bez reptání. Z pohledu toho, že velká část problémů (průměrně devadesát procent) se zdravím vzniká způsobem života - ten si proto rozeberte nejdříve. Začněte od nejjednoduššího. Uvědomte si své hloupé zvyky (kouření, alkoholismus, narkomanie, přejídání, přílišné okouzlení sexem, jste líní se hýbat a podobně); program dne (v kolik hodin chodíte spát a kdy vstáváte, kde a s kým pracujete, jak trávíte volný čas); jak, kdy a čím se živíte (kolikrát denně, během dne nebo v noci, správná funkce zažívání, kvalita množství sněženého jídla najednou, sezonnost jídla, vyhovuje-li jídlo vaší individuální konstituci a podobně). Když provedete podobnou analýzu a najdete chyby, odstraňte je. Velmi žádoucí je vyčistit si organismus. Pokud všechno uděláte správně a dále se budete přidržovat *technologie zdraví*, většina problémů se zdravím zmizí, protože se zrodily z nesprávného způsobu života. Nepoddají se tomu jenom pro-

blémy s vrozenými potížemi jako karmickým trestem za výrazné odklonění od určité cesty rozvoje a za těžké hříchy v minulých životech. Tady je potřeba speciální chirurgická pomoc a trénink (pokud to není spojeno s nerozvinutým vědomím).

Je důležité odpovědět i na takovouto zvláštnost: karmické problémy se zdravím mohou přejít jak na úroveň osudu, tak i naopak jak v negativním, tak i pozitivním smyslu. Negativní příklad: člověk onemocněl. Utratil všechny svoje úspory na léčení, ztratil práci. Sám se stal žebrákem, ožebračil rodinu, ale zdraví nezískal (nebo jednoduše zemřel). Pozitivní příklad: člověk je nemocný odmalička, pud sebezáchovy nezemřel. Zpočátku pomohli vědoucí lidé, potom se sám začal uzdravovat a učil se být zdravý. Prožil život ve zdraví, založil milující, zdravou rodinu. Žil dlouho, v dostatku a uctě.

Výše je popsána nejpříjemnější cesta samostatného řešení obyčejných karmických problémů se zdravím. Jsou i jiné možnosti. Pohovořím o některých z nich.

Pokud je nemoc nějak nestandardní (nezpůsobila poškození a neztvrdila) a nedá se vyléčit žádnými léčebnými prostředky, je v tomto případě příčina v něčem jiném. „Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, klepejte abude vám otevřeno, neboť každý, kdo prosí, dostane, kdo hledá, najde, kdo klepe, bude mu otevřeno.“ V beznadějně situaci je možné prosit o zdraví a obracet se přímo k prostoru jakožto živému organismu (Bohu). Přitom musíte vědět, že svou prosbu si budete muset odpracovat. Když prosíte, sami ukazujete, jakou konkrétní práci v průběhu života vy-

konáte. A nakonec se možná nedočkáte, přijmete řešení a naráz ukážete prostoru své záměry ohledně prospěšnosti a „nutnosti“ svého života. Jestliže nesplníte svoje sliby, když prosíte o zdraví, tak nakonec přijdete i o pozitivní výsledky. A teď se podíváme, jak to chodí v životě.

Prosba o vyléčení s následným odpracováním

Tento případ je široce známý a spojený se Serafímem Sarovským. Statkář Michail Vasiljevič Manturov, který dříve dlouho sloužil jako voják, těžce onemocněl. Jeho nemoc byla podivná a nejasná. Nejlepší lékaři své doby nedokázali nemoci ani porozumět, ani ji vyléčit. Když nemoc nabyla takových rozměrů, že Manturovi začaly vypadávat z nohou kousíčky kostí, v poslední naději se rozhodl jet za otcem Serafímem.

Manturov padl k nohám otce Serafíma a se slzami v očích ho prosil o uzdravení. Serafim se zeptal Manturova, jestli věří v Boha. Manturov odpověděl: „Ano, věřím!“ Ještě trochu rozmlouval s Manturovem o životě, o přízracích a Bohu. Nato otec Serafim znovu položil stejnou otázku a dostal stejnou odpověď. Hovor dále pokračoval na stejné téma: život člověka, jeho hříchy a Boží vůle. Znovu následoval stejný dotaz, jestli věří v Boha? Manturov znovu odpověděl s vřelou a naprostou vírou v Boha.

Otec Serafim si povídal s Manturovem proto, aby v něm hovorem upevnil víru v moc Božského uzdravení a prověřil, nakolik je připraven tuto moc při-

jmout a poděkovat. To bylo nutné udělat ještě i proto, aby vědomí Manturova naladil *na vroucí prosbu za uzdravení, jež by vycházela z celého srdce*. Bez tohoto vnitřního nastavení není možné získat přístup ani blahodárnou odpověď z Božích sfér. Podle toho, jak byl Manturov nastaven -jeho síla a emocionalita bez ohledu na to, čím bude muset zaplatit - potřetí vřele a emocionálně prosil. Otec Serafim řekl:

„Radosti moje, jestli ty tak věříš, tak věř také v to, že věřícímu je všechno Bohem umožněno. A proto věř, že i tebe Hospodin uzdraví. A já, ubohý, se za to pomodlím.“

Otec Serafim se vzdálil k modlitbám do své cely. Po nějaké době se vrátil, přinesl svěcený olej a natřel Manturovi nemocné nohy. Otec Serafim přinesl z cely také velké množství sucharů, vysypal je Manturovi do pláště a poručil mu, aby šel do kláštera a rozdál je tam.

Proč bylo nezbytné darovat Manturovi suchary? Za prvé bylo potřeba naráz ukázat prostoru upřímnost svých záměrů dělat dobro. Za druhé uzdravující odpověď z prostoru může být realizována jenom v člověku, který je vnitřně smířený. Každý egoistický pocit (zvláště pýcha bohatých lidí) uzdravení blokuje. Nemoc je třeba vnitřně přijmout jako vědomí trestu za minulost a smířit se s ní. Bez reptání ji vyvážit jednoduchými, ale potřebnými dobrými skutky. A za třetí je třeba zahnat všechny pochybnosti víry v okamžité uzdravení. Bloky v předávajícím mechanismu uzdravujícího impulzu, jenž přichází z prostoru k člověku, tvoří zvláště pochybnosti. Pochybnosti mu nedají

možnost, aby se proces nemoci bez překážky zvrátil, a myšlenky plné pochybností, potlačují, zkreslují a ruší uzdravující signál z prostoru.

Takovýmto jednoduchým způsobem, jako je darování sucharů mnichům, tedy ověřila vřelost víry Manturova a to, jestli se jeho slova nerozcházejí se skutky. Tak na to vzpomíná sám Manturov. Ačkoliv pochyboval, začal rozdávát suchary... a nečekaně pocítil v nohách sílu! Teď mohl bez problémů jako zamlada stát! Manturov tomu nerozuměl, žasl a plný radosti padl otcí Serafimovi k nohám.

Otec Serafim ovládal dar jasnozřivosti, věděl o Manturově vnitřním boji a jeho pochybnostech. Pomohl mu na nohy a přísně řekl: „Copak Serafimovou prací je umrtvovat a oživovat? Co ty?“

Proč ta strohost? To proto, že lidé nemají víru! Jejich slova nejsou naplněna silou víry, jsou prázdná a lživá. Ale Hospodin, ten nelže! Jestliže On něco řekne, tak to také tak bude. Otec Serafim uslyšel tuto odpověď a Manturov nehledě na vřelost vyřčených slov také zapochyboval. A právě tím byl otec Serafim pobouřen. Pamatujte si, že jenom víra a vroucnost dovolují obrátit se na prostor a získat od něj dary.

Manturov se rozloučil se Serafimem, jenž mu pomohl tak zázračně se uzdravit. Slyšel slova o tom, že za uzdravení je třeba poděkovat Bohu.

Uběhla nějaká doba. Manturov se cítil tak dobře, že začal o nedávné, tak mučivé nemoci přemýšlet. Chtěl znovu pobýt s otcem Serafimem a přijmout jeho požehnání. Cestou do Sarova, kde otec Serafim žil, Man-

turov přemýšlel o tom, jak mu má poděkovat a chválit Hospodina.

Otec Serafim ho uvítal slovy:

„Radosti moje, slíbili jsme poděkovat Hospodinu, že nám navrátil život!“

„Já nevím, otče, čím, co přikážete,“ odpověděl Manturov a divil se otcově předvídavosti.

Otec Serafim radostně pohlédl na uzdraveného Manturova a řekl:

„Tak, radosti moje, vše, co máš, dej Hospodinu a vezmi na sebe chudobu!“

Podle svědectví očividných svědků i samotného Manturova tato slova na něho těžce dopadla. Byl ještě mlád a ženatý.

„Z čeho budu žít, když všechno rozdám?“ přemýšlel Manturov.

Otec Serafim znal jeho myšlenky a řekl:

„O čem přemýšlíš? Hospodin tě neopustí v tomto životě ani v tom budoucím. Bohatý nebudeš, ale chléb vezdejší mít budeš.“

Manturov viděl otce Serafima podruhé v životě.

„Souhlasím, otče. Co mám pro požehnání udělat?“ otázal se.

Otec Serafim mu požehnal a přikázal mu, aby koupil na určitém místě pozemek. Manturov propustil nevolníky na svobodu, prodal jmění a za všechny peníze koupil ve vesnici Divejevo na místě, které mu ukázal světec, určitou část půdy. Otec Serafim mu přikázal, aby tuto zemi chránil, nikomu ji neprodal, ale odkázal ji církvi.

Manturov teď začal strádat. Jeho žena mu vyčítala, co udělal, ale on nikdy nereptal a radoval se z prostého, ale jinak zdravého života. Nakonec byl na tom kousku země postaven Divejevský ženský klášter.

Takový způsob odpracování prosbou o uzdravení prožil, aniž to sám věděl, také Paul Bragg. A jak to popsal on sám.

„Narodil jsem se na plantáži v centru státu Virginia, kde se zabývali pěstováním tabáku a chovem vepřů. Od samého narození jsem měl velmi slabé srdce.

[Slabé srdce od narození je výsledkem karmy předchozích životů. V současném životě bude zdravím a osudem platit za minulost.]

Prvních čtrnáct měsíců bylo neustálým bojem o můj život. Trpěl jsem silným bušením srdce. V osmi letech mě skolila revmatická horečka a po dobu jedenácti dní jsem se nacházel mezi životem a smrtí. Slabé srdce mi nedovolovalo běhat a hrát si se zdravými vrstevníky. Brzy se začaly rozvíjet další nemoci: zánět dutin, astma, bronchitida a potom i tuberkulóza. *[To ukazuje na velmi slabý imunitní systém nebo prakticky na jeho nepřítomnost.]* Prožil jsem několik let v sanatoriích, kde mě „odsoudili“ k smrti. *[V těchto sanatoriích lékaři nemohli pro svoji neznalost zabezpečit jedno - zdravý životní styl. Léky a nevhodná strava nepomáhají, ale naopak oslabují životní sílu organismu. Vtakových podmínkách se nemůže organismus obnovit.]* Zdilo se, že nemám naději na přežití.

Ale kde je život, tam je i naděje. Velmi jsem se chtěl dostat do znamenitého sanatoria doktora Rolliera ve Švýcarsku, jenž používal zvláštní metody léčení.

Rolliera nazývali *doktorem svěžího vzduchu, vody, slunce, fyzické aktivity, jednoduché stravy*. Za krátký čas dokázal můj organismus obnovit a já nastoupil cestu ke zdraví a síle.

[Co znamená obnova organismu? Jednoduše dodat takový životní styl a podmínky, které pomáhají životní síle obnovit organismus. A Rollier to dělal a Bragg porozuměl]

V té době se stala ještě jedna další příhoda. *Rozhodl jsem se zasvětit celý svůj život pomoci lidem upevňovat špatné zdraví, jak jsem to udělal já. Ano, na tuto cestu jsem chtěl nasměrovat svoji energii a celý další život. [To je klíčový moment: sotva se zdraví ustálí, člověk přijme pevné životní rozhodnutí. A svůj závazek, jež jednou na celý zbytek života přijal, neopustí. To upevňuje jeho spojení s prostorem a on dostává sílu záměr splnit. Čím potřebnější a větší podle vlastních měřítek záměr je a čím pevnější a neochvějnější je rozhodnutí, tím více síly člověk dostane. Přitom důležitost a význam takového rozhodnutí pro celý následující život si uvědomil člověk sám. Zapamatoval si to a napsal o tom knihu. Jak málo užitku si z přečteného odnášíme! Spěcháme za povrchností a nedíváme se do hloubky. Hladovíme, poléváme se vodou, ale myšlenkový vklad neměníme. Odtud jsou i výsledky, ale ne takové jako u klasické léčby.]*

V rozsahu mnoha desetiletí jsem se naučil metody obnovení zdraví přirozenými způsoby a předal jsem je mnoha tisícům lidí na celém světě!"

[Myšlenky a slova se nerozešly se skutky. Proto byl Braggovi darován dlouhý, plodný, zabezpečený

a zdravý život. Jestli mě paměť neklame, zhruba devadesát šest let!]

Rozhodnutí o vlastní užitečnosti a její uvedení do života

Mnohým se v životě daří jenom proto, že se pro něco rozhodli a své rozhodnutí pevně a důsledně v životě uplatňují. Ale jestli od něj ustoupili, je všechno ztraceno.

V televizi jsem viděl pořad se známým spisovatelem - satirikem. Oženil se, ale děti nemá. Léčení a další vyšetření nepřinášejí výsledky. Jedna stařenka mu poradila: vezměte si domů zatoulaného psa. Postarejte se o něj jako o člena rodiny. Poslechl ji. Za nějakou dobu se mi narodil dlouho očekávaný potomek.

Časem rodiče došli k závěru, že psí srst může mít vliv na zdraví dítěte a psa darovali do dobré rodiny. Po nějaké době se manželé neočekávaně a nepochopitelně rozvedli!

Spisovatel - satirik se se stařenkou náhodou potkal. Zeptala se na psa. Řekl, že se dostal do dobrých rukou. Ona odpověděla: vy jste ho prodali! A tak se stalo, že vzali na sebe závazky, ale nesplnili je. A jednou...

Vhod přijde životem prověřený způsob: manželům, kteří nemají děti, se vlastní děti narodí poté, co přijmou do rodiny opuštěné děti.

Další příklad: žena beznadějně onemocněla na lymfosarkom. Běžné metody léčení jako očista, jídlo, petrolej a další zmenšily lymfatické uzliny z velikosti slepičího vejce do normální velikosti, ale plného uzdravení

nedosáhla. Je to dáno tím, že ve vědomí má mnoho urážek a nespokojenosti.

Nebo v rodině jsou již dospělé děti a rodiče adoptovali malé dítě. Žena je starší a nemocná. Podle našich měřítek by se měla postarat sama o sebe, ale musí se starat ještě o roční dítě. A ona to dělá, ukazuje svoji užitečnost a... bez ohledu na sebe se úplně uzdraví! Žije v dostatku, pracuje a vychovává malé dítě.

Následující parametr, kterým udeří karma, jsou vzájemné vztahy mezi lidmi. V daném případě je potřeba pochopit jednoduchou pravdu lidí, kteří jsou okolo nás a naše vztahy k nim nejsou jenom formální. Jsou propletenec karmických pout, jež přecházejí z minulých životů do toho současného. My se s nimi buď svážeme ještě pevněji, nebo něco zlikvidujeme a osvobodíme se. Proto k mezilidským vztahům přistupujeme velmi vážně, velmi pozorně a citlivě.

„...Pravím vám, že každý, kdo se hněvá na svého bratra zbytečně, podléhá soudu: kdo řekne o svém bratrovi, že je „bezvýznamný člověk“, podlehne soudu. A kdo řekne „choromyslný“, dostane pekelný oheň.“ Vždyť všechno kolem nás je zrozeno z našich přání a z minulých svazků. My „náhodou“ potkáváme ty, s nimiž jsme byli spoutaní už i v minulých životech a „lišíme se“ jenom rysy charakteru a zájmy. Naše karmické sítě jsou vzájemně tak propletené, že jenom uvědomělá práce je dovolí oslabit a někde i rozvázat.

Když si budete vybírat lidi kolem sebe, pamatujte si, že cizí karma má schopnost přecházet, usazovat se a vtahovat vás do kola cizích událostí a zesilovat vaši vlastní karmu. Všimněte si pozorně svého blízkého

okolí, pracovních partnerů a dalších „nahodilých“ lidí ve svém životě. Rozeberte všechny ukazatele a lépe poznáte sami sebe a svoji karmu. Porozumíte, jak je třeba s ní pracovat a co vás může v životě čekat.

Náš rozbor začneme od rodičů a rodiny. Velmi důležité je znát rodovou minulost. Jak žili vaši předci, čím se zabývali, jak dlouho žili, v kolika letech a za jakých okolností zemřeli. Tato jednoduchá analýza vám pomůže poznat, jaký karmický dlužek vám mohli „přehodit“ anebo jestli jej máte sami. Lidé, kteří umírají do sedmdesáti let, většinou v bolestech a ještě častěji násilnou smrtí, zjevně měli množství negativní karmy, což můžete očekávat i vy. „Jablko nepadá daleko od stromu.“

Pokud člověka zhruba do jeho šesti až sedmi let potkávají různé především nepříjemné události, jsou to následky minulé karmy. Člověk nemá sílu na to, aby je nějak ovlivnil, tak je musí jednoduše přijmout. Kdo dříve prováděl potraty, sám se stane obětí potratu. Kdo byl příliš na sebe pyšný a znevažoval důstojnost druhého, narodí se jako mrzák, kterému je souzeno v průběhu života prožít totéž. Krutá, ale spravedlivá a užitečná škola života.

Když si člověk začíná více či méně uvědomovat (zhruba v šesti až osmi letech života) dobro a zlo i rozlišovat je, začíná jeho práce s karmou. Až od tohoto věku je člověk schopen sám působit v karmických událostech, jež se kolem něj rozvíjejí. Děti sousedů, bratři a sestry, roční a některé starší děti spolu s vámi začínají svůj *karmický běh*. Kolem vás i vám se stávají různé příhody a v závislosti na rysech charakteru se

lidé v nich různě projevují. Každý z nás podle svého tempa pracuje se šesti instinktech. Na závěr každý dosáhne svého životního výsledku.

Věk od třinácti do šestnácti let je pro člověka nejdůležitější. Probouzí se pud pokračování rodu. Na začátku se to projevuje v přátelství, náklonnosti, lásce a dále se rozvíjejí vzájemné pohlavní vztahy. Vzniká přání uzavřít manželství, založit svoji rodinu. Nejsilnější karmické „uzlíky a rozuzlení“ vznikají kolem tohoto instinktu. Přátelství, náklonnost a láska mají kořeny v minulých životech. Dříve jste měli nějaké podobné vztahy s těmito lidmi nebo určitým člověkem a nyní se odehrávají znovu proto, abyste jim rozuměli, zpracovali je, a tím splnili daný úkol. Může se stát, že milujete, ale nejste milovaní. Všemi silami vás to táhne k nějakému člověku, ale on si vás nevšímá a miluje někoho jiného. Většinou to bylo v minulém životě naopak, vy jste neviděli vzplanutí toho, kdo vás upřímně miloval. Nyní vám oplácí stejnou mincí, učí vás mravnímu strádání. Spravedlivé, není-liž pravda?

Obecně se nespoutaná pohlavní přitažlivost jednoho ke druhému vysvětluje tím, že muž a žena mohou představovat jeden energetický organismus, jenž bude existovat jako samostatná jednotka. Proto je velmi důležité najít právě tu svoji polovičku. Pohlavní přitažlivost, ostrost smyslných prožitků, fyzická potřeba být přítomen i ve snech hovoří o tom, nakolik se k vám druhá polovička přibližuje. Toto mohutné podvědomé a jedinečné směřování je uloženo v každém člověku. Mimo vlastní duchovní rozvoj je velmi důležité najít svoji polovinu a dále se společně rozvíjet jako jeden

organismus. Výše uvedené spojitosti vytvoří neomylně jedinečné spojení dvou v jednom.

Je třeba brát vážně „skrytou“ část přátelství, lásky, pohlavní přitažlivosti, slastných pocitů, potřeby být na řadě. Čím více karma druhého člověka souzní s vaší, tím více se projevují pouta přátelství, lásky, pohlavní přitažlivosti, slastných pocitů. Čím více se stýkáte, tím větší jsou vaše *společné informačně-energetické projekce*, příčinná těla. Karmická pole se promíchávají a slévají v jeden celek. V závěru tak dva lidé vytvoří jeden celek a na všech úrovních a po fyzické smrti se stanou jedinou rozumnou existencí.

A co se stane, když se člověk přátelí tu s jedním, tu s druhým a má více pohlavních kontaktů s různými lidmi? Přátelství vtahuje člověka do velkého karmického kruhu. Musíte nedobrovolně přijímat účast na řešení problémů jiného člověka. To je celkem normální, ale buďte bdělí a rozumní, a když na sebe berete a řešíte karmické problémy svého druhu, nedělejte z něj hlupáka. Přítel se přestane duchovně rozvíjet a vás to postihne na zdraví nebo osudu. Ještě hůře dopadnou věci při častých pohlavních kontaktech s různými lidmi. Orgasmus je nejsilnější obdaření druhu množstvím informací a karmou. Vaše pole karmy dostane nejen vaši karmu, která bude po životě rozmotávána přes vás (a i vaše potomky), ale projeví se i množstvím nejrůznějších situací, jež by se nemusely stát, kdyby nebylo orgasmu s vašimi bývalými pohlavními partnery. To je jasně potvrzeno fenoménem telegonie: bílá dívka měla první pohlavní styk s černošským mladíkem. „Pomilovali se“ a rozešli. Nedo-

šlo k početí (chránili se), ale proběhl orgasmus, a to znamená, že proběhl mohutný výboj energie a „zápis“ informace do informačně-energetické struktury dívky. Uběhlo několik let. Dívka se provdala za bílého muže a porodila... černé dítě!!! A také se stalo, že tato matka měla bílé dítě, všechno bylo normální, ale její dceři se narodilo černé miminko.

Založení rodiny je velmi důležitý a odpovědný krok. Přistupujte ke své budoucí „polovičce“ odpovědně a poznejte podrobně jeho (její) rodinu z matčiny i otcovy strany. Jaké měli karmické komplikace, jaký průběh života, jaké mají zvláštnosti charakteru a tak podobně. Když dostupné údaje zpracujete, budete vědět, co vás v případě společného života čeká. A jenom podle toho rozhodněte o spojení svého osudu s jeho (Jí^m)- To vám pomůže poznat, jaké duše (charakter, nahromadění) se budou přes vaši rodinu uskutečňovat, budete-li pokračovatelem rodové minulosti nebo jestli se s vámi přeruší tradice a vy zůstanete bez rodu, pokolení a této podpory.

O důležitosti poznání svých rodových kořenů a čistotě krve se hovoří ve všech starodávných knihách. Vezměte si třeba *Bibli*.

Toto je Noemův rodopis: „Noe byl muž spravedlivý, bezúhonný ve svém pokolení: Noe chodil s Bohem. A Noe zplodil tři syny: Šéma, Cháma a Jafeta. Všichni tři byli synové Noemovi a oni zalidnili celou Zemi.“ Dále se konkrétně hovoří o tom, že z Jafeta a jeho potomků „vznikli obyvatelé národů v různých zemích, každý se svým jazykem, rasou a svým národem“. Od Cháma a jeho potomků království na počátku tvo-

řili: Babylon, Jerich, Akad a Cháranu v zemi Šineáru .. A hranice byly: od Sidonu přes Geraru po Gázu, odtud k Sodomě, Gomoře, Admě a Sebojím až k Lese. To byli synové Chámovi, jeho plémě s jeho jazyky v jeho zemi v národech jeho. O Šémovi a jeho potomcích: „Obydleli území od Meši po Séfar a hory Východu. Synové Šémovi z plemene jeho, z národa jeho.“

Svazky s rodovými kořeny, které jsou přenášeny dále, jsou popsány v *Bibli* karmickou epizodou a mají dalekosáhlé následky. Noe vypil víno, opil se a ležel ve svém stanu obnažený. Jeho syn Chám uviděl otce v tomto stavu a řekl o tom bratrům. Bratři nahotu otce zakryli. Když se vyspal z vína, Noe se dozvěděl o všem od svého syna Cháma a proklet jej: „...otrok otrokem bude u bratrů svých.“ Prokletí Cháma přešlo na jeho syna Kenaana. Od Kenaana přešlo na další. „Nakonec se plémě Kenaanských roztrousilo.“

Dá se říct, že řád, tradice, obyčej v rodině, rodě a národě zavedl jeden člověk. Například Chám položil základy uvolněné morálky. Jeho synové, kteří vyrůstali v takových podmínkách, je převzali a předali svým potomkům. Stalo se to normou pro celý národ a města, jež založili, Sodomu a Gomoru. A potom... za hříšnost, která začala u jednoho člověka, byla jmenovaná města úplně vyhlazena.

V případě smíšených manželství kromě obyčejů, tradic a zvyků jiného národa nucené dostanete i jeho karmu. Proto vám ještě jednou připomínám slušnost, nepovrchnost a možné následky vašich unáhlených rozhodnutí pod vlivem povrchních citů.

Nyní konkrétně pohovoříme o péči o vzájemné vztahy. Člověk žije obklopen jinými lidmi a liší se od nich jenom rysy svého charakteru. Každé vzájemné vztahy se „prolamují“ do vědomí člověka. Ten v závislosti na rysech svého charakteru různě reaguje na existující situaci. Tato reakce rodí různé vzájemné vztahy. Například pokud má člověk výrazné egoistické rysy, potom v každé životní nebo věcné situaci bude trvat na svých zájmech a bude svoji pravdu dokazovat jakýmikoli v prostředky. Bude vnučovat svoje mínění druhým lidem a svoje zájmy bude stavět nad jejich. Tím si rychle vytvoří kolem sebe prázdno. Nikdo s ním nebude chtít mít nic společného. Jak to napravit? Jen jedinou cestou: zapracovat na sobě a změnit špatné rysy charakteru. Obzvláště ty splétají kolem člověka karmu, vytvářejí karmické situace a vtahují ho do nich. Když začneme měnit charakter, začneme měnit i svoji karmu a vytvoříme zcela jiné karmické situace.

„Slyšeli jste, že bylo řečeno: oko za oko, zub za zub. A já vám říkám: braňte se zlému. A když tě někdo udeří po pravé tváři, nastav mu i druhou: a kdo se chce s tebou soudit a vzít ti košili, dej mu i svrchní oděv...“

V tomto citátu z evangelia se hovoří o tom, že člověk musí změnit svoje rysy charakteru. Přijmout situaci takovou, jaká je. To znamená neprotivit se karmě. Když se člověk neprotiví zlu a smířlivě jej přijímá, chápe, že jej sám přivolal, odpracoval situaci, a to znamená, že rozvázal karmický uzlík. Zlo rodí ještě větší zlo a karmická situace, jež je řešena cestou od-

pórováním zlu, se jen zesiluje. Vy sami se stanete pramenem zla a v myšlenkách se budete zabývat mstou a tím, jak odpovědět na úder nebo vysoudit majetek. To všechno vede k nepotřebné myšlenkové práci, která vyprovokuje kolem vás negativní situaci a pocity. Ve vztahu k procesu života a duchovnímu rozvoji jde o drobnost, již můžete považovat za malichernost. Ale zejména potom, když nedokážeme vést jiný život a nemáme jiné hodnoty, dostávají tyto malichernosti zvláštní význam a my jsme připraveni utrácet svůj život na úřadech, soudit se, nosit v sobě nenávist a čekat na vhodný čas pro odplatu. Kvůli tomu nemáte pokoj v duši, máte nemocné vědomí a produkuje zlé myšlenky. Konkrétně proti takovému rozvoji událostí nás varuje Ježíš Kristus.

Co máte dělat, jestli se stalo, že jste se provinili „ztrátou cizího oka nebo zubu“? Cesta je jediná: přímo a co nejrychleji zahladit svoji vinu. Každý průtah velmi rychle splete síť karmy s daným člověkem. Vy tak splatíte všechno v karmické zadluženosti, jen lekce bude tvrdší.

„Smiř se se svým nepřítelem dříve - dokud jsi ještě na cestě s ním, aby tě nepředal soudu a soud tě nedal sloužit a nevrhli tě do žaláře. Pravdivě ti říkám: nevyjdeš odsud, dokud nezaplatíš do posledního groše,“ tak poučoval Ježíš Kristus.

Závěr. Abyste vylepšili vzájemné vztahy s lidmi kolem sebe, je potřeba změnit vlastní rysy charakteru v pozitivní. „A jako ve všem, jak chcete, aby se k vám chovali ostatní lidé, tak se chovejte i vy k nim... Nesudte, abyste nebyli souzeni, neboť jakým soudem

Závěr

V závěru povyprávím o rozvoji svého vlastního osudu a roli karmy v něm.

V předchozích životech jsem byl svěhlavý, bezohledný (a v některých životech i bohatý), mnoho času jsem promrhal na pátrání po různých druzích sil a zdokonalování se. Většinu svých životů jsem prožil na Východě.

V tomto životě jsem se narodil do obyčejné sovětské rodiny. Rodiče stále pracovali a já jsem byl ponechán sám sobě. Od raného dětství jsem byl velmi zvědavý a samostatný.

První karmický úder přišel, když mi bylo asi sedm let. Srazilo mě auto. Od úleku se mi objevily na těle bílé skvrny a vytvořil se u mě komplex méněcennosti. Ve škole jsem nechápal, proč musím znát hromadu věcí, které nebudu v životě potřebovat. Na protest proti tomu se zformoval další program negativního života. V dětství jsem byl krajně svěhlavý, bezdůvod-

ně zlostný a nevěděl jsem, v čem je příčina (přesněji řečeno, nesnažil jsem se ji pochopit).

Předešlé tvrdohlavé směřování k dokonalosti se vybouřilo ve sportu. Díky předchozí práci a umění koncentrovat se na jednu věc jsem se asi ve dvaceti letech stal mistrem sportu v těžké atletice. Tenkrát jsem další cíle neměl. Sportem jsem si vypěstoval postavu a normalizoval její proporce.

Nadbytek programu bezohlednosti a zlosti mě přivedly k tomu, že se projeví různé druhy nemocí. Nechtělo se mi zemřít ve třiceti letech a začal jsem hledat cestu k záchraně. Samostatně jsem si osvojil a na „mnohé vzpomněl“ z minulých životů - například na to, jak si pomoci ke zdraví.

Ve dvaceti sedmi letech jsem se oženil s dívkou s východními rysy tváře i těla. K synovi jsem byl velmi tvrdý. Začal jsem se bát sám sebe. Moje hrubost překročila všechny normy. Dceři se z ní dostalo mnohem méně. Pracoval jsem tak, abych měl více volného času, ale práci jsem se nevyhýbal. Dvanáct let jsem s rodinou prožil v domě bez příslušenství a kamny. Navenek jsme žili normálně, ale uvnitř zdaleka nehladce.

Pomoc v širším smyslu jsem nemohl odnikud očekávat, zvláště v otázkách tvorby. Z předchozích životů jsem si přinesl ještě jednu kvalitu, sebedůvěru. Nevím proč, ale věděl jsem, že všechny nezdary jsou dočasné a že je třeba tvůrčí práce. Tak se i stalo. Za třicet sedm let, když jsem napsal knihu *Uzdravující síly* a sám jsem ji v počátcích distribuoval v Rusku, moje zdraví a život začaly dostávat lidský rozměr.

Od roku 1998 jsem začal věnovat více pozornosti práci se svým vědomím a také poznávat vztah k životu. Nakonec mi sledování ozdravných programů značně pomohlo, ale byl jsem daleko od cíle, jehož jsem si přál dosáhnout.

Přibližně v roce 2000 jsem si uvědomil své instinkty. Omluvil jsem se těm, kterým jsem ublížil, odpustil těm, již ublížili mně, a naučil jsem se nepřibírat k informacím, které dostávám, emoce. Všichni změny ve mně zaznamenali. Nyní jsem se všemi v pohodě. Miluji rodinu, rodiče, vás, drazí čtenáři. Jednoduše jsem se stal velmi šťastným člověkem, jenž se zabývá velmi milým a užitečným dílem.

Práce na této knize mi pomohla porozumět sobě samému i druhým lidem ještě lépe než doposud a namířit bojiště práce na sebe. Nejdříve byla tato kniha užitečná mně a já doufám, že teď bude užitečná i vám. Přeji vám pozemské štěstí!

Souvislost mezi nemocí a psychikou je v současnosti všeobecně uznávaná a zkoumaná - především z pohledu holistické a psychosomatické medicíny. Malachov se ale nezabývá subtilními nevědomými nebo dokonce karmickými příčinami symptomů. Jeho pohled je jednodušší, střízlivější, lidštější - mluví totiž o vlastnostech, jako je tvrdohlavost, vytrvalost, lenost, strach atd. Pro Malachova je jedním z hlavních Míčů zdraví sebedisciplína, vnitřní síla a odhodlání, ale i pokora, jemnost a cit pro míru. Všechny tyto faktory autor rozebírá a vysvětluje na příkladu známé osobnosti, slavného ruského vzpěrače Vlasová, svého času světového šampióna, který se na vrcholu své sportovní kariéry fyzicky zcela zhroutil. Těžké krizi však nepodleh a pustil se do boje se svým zničeným a oslabeným organizmem. Jeho podrobné zápisky z tohoto dlouhého a bolestného procesu dokonale posloužily autorovu záměru poukázat na souvislost mezi povahovými vlastnostmi člověka, jeho životosprávou a zdravotním stavem, jakož i cestou k uzdravení.